

Giới thiệu Oanh Tạc Bắc Kinh

Truyện Oanh Tạc Bắc Kinh của tác giả Tiểu Yết là một câu chuyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, kể về một hot girl nổi đình nổi đám trên cộng đồng mạng - một tiểu thư con nhà giàu ăn chơi bậc nhất tại đất Sài thành. Bỗng dưng trở thành du học sinh tại thành phố Bắc Kinh, sống dưới lớp vỏ bọc của đứa nữ sinh một sách và xấu xí.

Thành phố mới, ngôi trường mới, liệu cô có thể sống yên ổn với hình ảnh mới là một sinh viên nghiêm túc? Tại đây cô sẽ phải đối mặt với cuộc sống tự lập, xa quê hương. Với bọn nữ sinh kênh kiệu của khoa thanh nhạc. Với anh chàng phó giáo sư đẹp trai lãng tử nhưng cực kỳ lưu manh, với tên tổng tài bí ẩn của ngành kinh doanh và giới giải trí, với cả đám xã hội đen không biết phải trái là gì... blah...blah...

Cuộc sống yên bình mà cô mong ước sẽ bị lật tung như thế nào? Và cô sẽ xử trí những việc này ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Du Học

“Mẹ, không sao đâu. Con lớn rồi có thể tự chăm lo cho bản thân mình mà. Mẹ cứ như thế này thì làm sao con đi được” - Giai Lạc cố gắng dỗ mẹ mình nín khóc. Thật ra cô cũng muốn khóc, tuy ngoài mặt ra vẻ không sao nhưng trong lòng thì nước mắt đang muốn chảy ngược vào trong.

Hôm nay là ngày Giai Lạc đi du học, nếu biết trước mẹ cô sẽ diễn một màn khóc lóc như thế này cô nhất định sẽ không để mẹ ra tiền.

Bà Phuong lau nước mắt, ôm đứa con gái cứng vào lòng - “Cha con gửi lời tạm biệt. Và xin lỗi vì đã không thể ra tiễn con.”

“Vâng, con biết rồi. Tối hôm qua cha đã cùng con nói chuyện.”

Giai Lạc không trách cha, cô biết ông ấy không phải là người giỏi nói lời tạm biệt. Đặc biệt là đối với đứa con gái bảo bối của mình. Cô chỉ là cảm thấy hơi tủi thân một chút.

Hai mẹ con ôm nhau lần cuối rồi Giai Lạc mới đẩy xe vali đi vào cổng soát vé. Chiếc loa tại sân bay bắt đầu phát thông báo chuyến bay từ Việt Nam đến Bắc Kinh sẽ khởi hành trong vòng 10 phút nữa. Giai Lạc bước vào và nhìn xung quang, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ bước qua một thế giới mới, sẽ bắt đầu bước qua một trang khác.

*****Dải phân cách cutoe*****

Máy bay chuẩn bị cất cánh, Giai Lạc ngồi vào ghế hành khách. Cô tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ một chút nữa thôi là cô sẽ rời TPHCM và đến nơi được gọi là Bắc Kinh. Thật ra cô có thể chọn một nơi khác tốt hơn như các nước ở Châu Âu nhưng cô lại chọn Bắc Kinh, Trung Quốc. Đơn giản là vì nó rất gần với Việt Nam.

Giai Lạc thật sự chẳng muốn đi đâu xa bởi vì có như vậy cô mới có cảm giác mình vẫn chưa hoàn toàn xa gia đình. Còn một lí do nữa, Giai Lạc là người gốc Trung. Từ nhỏ cô đã rất thích học tiếng Trung Quốc, cô cũng có một sự say mê đặc biệt đối với đất nước này.

Cô dựa vào ghế lôi tai phone ra nghe nhạc. Nhớ những năm tháng trước đây cô từng là một đại tiểu thư con nhà giàu ăn chơi tại đất Sài Gòn. Buổi sáng thì đi học, đôi khi còn cúp học, tối đến lại tụ tập bạn bè đi bar. Cái thời ăn chơi khi đó làm cô cảm thấy bản thân mình hư hỏng quá.

Khi Giai Lạc nghe lén được cha mẹ nói chuyện trong phòng về việc công ty có thể có nguy cơ bị phá sản thì cô mới nhận ra không có gì là mãi mãi cả, đối với những thứ hào nhoáng lại càng không.

Sau đó cha mẹ cũng giấu Giai Lạc không muốn cho cô biết. Chỉ đột nhiên đưa ra đề nghị muốn đưa cô ra nước ngoài du học. Giai Lạc cũng không nói lời nào vì muốn cha mẹ không phiền lòng, mà chỉ ngoan ngoãn nghe theo. Cô biết chỉ có như vậy cha mẹ cô mới yên lòng.

Giai Lạc khê thờ dài, cuộc sống sau này của cô có lẽ khó khăn đây. Nhưng cô vẫn phải cố gắng học thật giỏi, dẹp hết những quá khứ ăn chơi đó đang một bên, trở thành một con người tốt hơn.

*****dải phân cách cutoe*****

...Thành phố Bắc Kinh...

Từ sân bay Giai Lạc đón taxi đến thẳng đại học Thanh Hoàn. Tiếng phổ thông của cô rất tốt nên không vấn đề gì, hỏi đường cũng rất dễ dàng. Đi một quãng đường khá xa, chiếc xe đỗ lại ngay trước cổng trường đại học, Giai Lạc bước xuống xe lấy hành lý rồi đi vào trong. Trường cô là trường đại học hạng A nên được xây dựng rất lớn và khang trang, khuôn viên rất rộng rãi.

Giai Lạc cố gắng hỏi han để tìm đường đến kí túc xá nữ gần đó, may mắn là cuối cùng cũng tìm được. Rất đông nữ sinh đang xách kệ nê hành lý đến để nhận phòng kí túc xá. Cô quản giáo chỉ dẫn Giai Lạc đến phòng của mình, cô sẽ phải ở chung với hai bạn nữ sinh khác.

Giai Lạc lại khê thờ dài, một đại tiểu thư như cô đây đã quen ngủ một mình trong căn phòng rộng lớn và sang trọng. Bây giờ lại phải chui rúc trong một căn phòng với hai người nữa, thật là có chút khó chịu.

“Không được, Giai Lạc này không được như vậy. Phải thay đổi bản thân và còn phải sống tự lập nữa” - Giai Lạc thầm cảm thán trong lòng. Cô nhanh chóng đem hành lý vào phòng sắp xếp. Phòng vẫn trống trơn, không có bóng ma nào, hình như hai nữ sinh kia vẫn chưa tới.

Cô nhìn xung rồi một môi ngồi phịch xuống giường. Giai Lạc uể oải đưa tay tháo cặp kính to dùng trên mặt cô xuống và quăng sang một bên. Quả thực nó làm cô rất khó chịu, nhưng vì không muốn bị chú ý hay làm phiền nên Giai Lạc đành tạo vỏ bọc này vậy. Vẫn còn một lý do nữa và đây chính là lý do khiến cô phải cực nhọc hóa trang như vậy.

Tất cả là do tên Hạ Việt kia, muốn kiếm đề tài viết báo thì tự mình đi mà trải nghiệm. Cô đi du học chứ có phải đi đóng phim đâu. Cậu ta một hai đòi Giai Lạc khi đi du học nước ngoài phải giả dạng thành một nữ nhân xấu xí trải nghiệm cuộc sống mới mẻ, sau đó diễn một màn hóa thiên nga. Để cho cậu ta có đề tài viết truyện dài kỳ trên một trang báo mạng.

“Năn nỉ nhà người đấy, chúng ta là bạn thân mà, nhịn nhục một năm học thôi. Năm sau, nhà người sẽ được hóa thiên nga, tha hồ thâu tóm thiên hạ. Cả thiên hạ này là của nhà người” - Hạ Việt chấp tay, thút thút năn nỉ.

Cung Giai Lạc chống một tay bên hông, kiêu ngạo nói - “Xin lỗi, chị đây vốn dĩ là phượng hoàng. Không hứng thú với mấy trò làm vịt ấy”

Cậu ta thực sự bội phục khoảng làm “kiêu” của cô. Sau đấy, Hạ Việt đưa ra đủ thứ lý do, những lời dụ dỗ cô cho bằng được. Cuối cùng sau ba ngày hai đêm “siêng năng” năn nỉ. Hạ Việt đã thuyết phục được cô. Và lại Giai Lạc cũng cảm thấy cậu ta nói có lý, không phải phóng đại gì, về ngoài của cô thực sự rất gây chú ý. Khó lòng yên ổn học hành.

Giai Lạc nằm trên giường lăn qua lăn lại. Ngày kia cô sẽ nhập học nên có lẽ là phải chuẩn bị nhiều thứ đây. Từ ngày hôm nay sẽ phải bắt đầu cuộc sống mới.

*****

Hai tháng sau...

Giai Lạc nằm ý ra trên giường vật lộn với đồng bài tập kinh tế. Cô tuy là một đứa rất thông minh nhưng lại khá chậm tiêu trong mấy việc này. Việc cô liêu minh đăng ký học ngành quản trị kinh doanh này chỉ vì muốn giúp cha cô khôi phục lại công ty.

“Này Giai Lạc, mau ăn cơm thôi. Mạc Dung đã mua thức ăn về rồi đây này !” - Ngao Yên đang nằm ở giường đối diện liền bật dậy chạy ra đón lấy phần cơm từ tay Mạc Dung. Cô thấy vậy cũng mau chóng xuống giường lấy thức ăn. Cung Giai Lạc đã sớm đói meo từ chiều đến giờ rồi.

Đang ngồi gặm miếng thịt kho thì bỗng dưng cô nàng Mạc Dung ngoắc cô và Ngao Yên lại gần - “Hai cậu mau lại đây xem cái này đi, nhanh lên !”.

Cả hai đứa tò mò liền lập tức lại gần dán mắt vào cái màn hình laptop của Mạc Dung.

“Các cậu nhìn đi, đây diễn đàn của trường mình. Họ đang tổ chức bình chọn hoa khôi đó” - cô nàng vừa nói vừa hí hửng chỉ vào màn hình.

Ngao Yên liền mĩa môi - “Coi cái này làm gì chứ ? Chỉ khiến mình tủi thân thêm thôi. Cứ nhìn ba đứa chúng ta xem... À mà không cứ nhìn vào đám con gái khoa quản trị kinh doanh trường mình đi, nhìn thôi cũng thấy có lỗi với nhan sắc rồi. Có mơ cũng chẳng lọt vào được top”.

Giai Lạc nhìn vào cái bảng bình chọn mà ngạc nhiên hỏi - “Sao khoa mình lại không thể ?”

“Cho mình xin đi cô nương. Con gái khoa mình thuộc hàng chót bần của trường rồi. Nếu không phải xấu thì là một sách. Đúng là tủi thân muốn chết” - Ngao Yên lại bắt đầu ca thán.

Nhưng mà Giai Lạc cũng phải công nhận con gái khoa mình “xấu” thật. Không phải chế bai gì đâu nhưng cô thấy đa số con gái học kinh doanh đều khá là xinh cơ mà. Sao khoa quản trị kinh doanh trường mình lại không thể kiếm nổi một hoa khôi thể không biết.

Cung Giai Lạc môi khê cong nhẹ. Cô còn tưởng truyện này chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình, thì ra thực sự có. Nếu như là trước kia cô chắc chắn sẽ không lọt khỏi mấy danh sách này.

Nhưng bây giờ thì khác, sống dưới vỏ bọc của mình suốt hai tháng nay thì Giai Lạc đã được gần với cái mác một sách xấu xí rồi. Thật là đau thương quá mức, cô dường như muốn gào lên : Các người lại đây mà xem tôi là một mỹ nhân đây này tại sao các người không thấy !

Cô khê thờ dài. Tất cả đều là vì một tương lai tốt đẹp cho con em chúng ta, Giai Lạc đành cắn răng hy sinh dung nhan của mình.

Cung Giai Lạc cô trước kia đã quen với việc mọi người chú ý đến mình. Hiện tại, thì cũng được chú ý thật, nhưng là do cô xấu xí quá mức. Nếu như có một bảng bình chọn kẻ xấu xí nhất trường, cô chắc chắn đứng đầu top.

Nhắc lại chuyện này, Giai Lạc càng tức giận. Cũng lại do tên bánh bèo Hạ Việt kia ! Từ ngày cô đi du học, đã không biết bao lần gọi hồn tên ấy. Cái bộ

mặt hóa trang cực kỳ xấu xí này cũng là ý tưởng cùng tác phẩm của cậu ta. Đáng hận !

“Ngao Yên nói đúng đấy. Cái bảng bình chọn này chỉ có những đứa nữ sinh bên khoa thanh nhạc là lọt vào thôi” - Mạc Dung chán nản đồng tình ý kiến.

Cung Giai Lạc nghe vậy nhún nhún vai, thôi thì kẻ một sách đi làm việc của kẻ một sách, không nên lo việc thiên hạ. Nghĩ thế, cô lại vui đầu vào ăn rồi trở lại giường làm bài tập.

Trong lúc đang vắt óc suy ngẫm làm bài thì đột nhiên trên màn hình trang Facebook của cô hiện ra cuộc trò chuyện nhóm với hai người :

Emy Trần : Khoẻ không em iu ?

Adeline (cô) : Chưa chết :3

Boy Bánh Bèo : Sao nhà người không chết cho ta nhờ ? Sống mà ăn hại nền văn minh quá :))))

Adeline : Ta cũng muốn chết lắm.

Boy Bánh Bèo : Đừng chết, nhà người còn phải sống trải nghiệm để ta có truyện để viết. Sao rồi, vịt con xấu xí có bị ai đàn áp chưa ?

Adeline : Cũng may là chưa.

Emy Trần : May cho người hay may cho kẻ nào đó ?

Adeline : May cho người là ta không ở đó.

Emy Trần : -_-! Thôi được rồi, lâu ngày mới thấy nhà người online Face. Có phải đi du học rồi nên quên chị em phải không ?! Có biết cộng đồng mạng từ mấy tháng trước xôn xao là mày mất tích không hả ?!

Adeline : Rồi rồi, bọn tiểu thư biết hết. Ta biết khi ta đi rồi, thiên hạ nơi ấy rất nhớ ta. Ta đây làm sao không nhớ hai con Pet các người, chỉ là vì ta bận bịu quá nên không lên mạng được. Thông cảm cho ta, ngoan bọn tiểu thư sẽ mua xương heo về hầm cho hai người. Hay là muốn ăn sống ?

Boy Bánh Bèo : “.....”

Emy Trần : “.....”

Boy Bánh Bèo : Emy Trần, mau cắn nó !

Emy Trần : “..... Ta hận ! “

Adeline : ˊ ____ ˋ

Boy Bánh Bèo : Nói chơi chứ, ở bên đó sao rồi ? Tốt chứ ? Có cần bọn này giúp gì không ?

Adeline : Ta đây sống rất tốt, mọi chuyện cũng rất ổn. Các người cứ yên tâm, đừng xem bọn tiểu thư đây là con nít chứ.

Emy Trần : Ê, đừng hiểu lầm nha. Bọn ta chỉ là đang lo sợ nhà người biến trường thành khu giải trí thôi.

Ali Bloom : Có ý gì ?

Boy Bánh Bèo : Ý là đi du học rồi thì bớt bớt một chút, kéo phải xách gói về Việt Nam rồi lại bán bánh tiêu cho tiêu cuộc đời.

Emy Trần : KKK

Adeline : Biến !

Sau một hồi tám chuyện, Cung Giai Lạc mới dẹp máy đi ngủ. Thật là bức mình, lâu ngày mới nói chuyện mà hai đứa kia lại xỏ xiên cô. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỉ có hai đứa nó là quan tâm cô nhất.

Dù sao cũng đã là bạn thân bảy năm trời nên bọn cô rất hiểu nhau. Thật sự Giai Lạc rất nhớ bạn bè, nhớ cả cha mẹ nữa. Bỗng nhiên cô cảm thấy mọi thứ xung quanh thật tẻ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhịn !

Sáng hôm sau, Cung Giai Lạc uể oải lết vào lớp bắt đầu tiết Luật Kinh Tế. Hậu quả của việc thức đêm để chat Face đêm khuya đã biến cô thành gấu trúc mắt đen. Thật là phá hoại nhan sắc nha !

Vừa đặt mông xuống ghế, cô đã nằm dài trên bàn, miệng thì lẩm bẩm không ngừng - “ Buồn ngủ, buồn ngủ quá đi...”

“ Mới sáng sớm mà cậu đã như vậy rồi sao ? “ - Mạc Dung vừa bước vào lớp đã thấy cảnh tượng này liền lay cô dậy.

Giai Lạc mặc kệ, phất cánh tay, uể oải mở miệng - “ Một chết đi được, để mình ngủ một chút. Chốc nữa vào tiết thì gọi mình nhá. “

Mạc Dung nghe vậy liền cóc vào đầu cô - “ Mơ đi, sống chết mặc cô. Ai biểu đêm qua thức khuya lên mạng, ráng chịu ! “

Giai Lạc nghe vậy liền lè lưỡi cười hi hi. Vừa lúc đó, Ngao Yên cũng vừa ôm tập chạy vào ngồi kế bên, mặt vô cùng hớn hờ - “ Các cậu biết tin gì chưa ? Hôm nay sẽ có phó giáo sư mới đến dạy chúng ta đó ! “.

“ Thế thì sao ? “ - Cô ngạc nhiên hỏi.

Ngao Yên nhướn mày trả lời - “ Còn sao nữa ? Tại các cậu không biết, nghe nói thầy ấy đẹp trai lắm lắm luôn ấy “.

“ Vậy sao ? Mình cảm thấy nam nhân đẹp trai cũng đâu có gì là lạ “ - Giai Lạc giễu cợt, tỏ vẻ không quan tâm.

Lần này thì hai người đối diện đều trừng mắt nhìn cô, Mạc Dung lườm lườm - “ Mình đang tự hỏi liệu cậu có đúng là con gái không vậy ? Sao không biết trai đẹp là gì hết ! “

Tiếp đến là Ngao Yên gật đầu lia lịa đồng tình. Giai Lạc nhún vai không nói gì.

Và sau đó tiết học cuối cùng cũng bắt đầu. Cái khoảnh khắc mà vị phó giáo sư đặt chân vào cửa lớp, Giai Lạc tưởng chừng lỗi tai của mình sẽ bị thủng mắt. Toàn thể lớp, ngoài những tên được cho là nam nhi chân chính thì toàn bộ những người còn lại có mặt trong lớp đều trở nên điên loạn.

Bởi vì vị phó giáo sư kia thực sự đẹp trai siêu cấp vũ trụ nha !

Một khuôn mặt anh tuấn phi phàm, dáng người cao ráo, làn da trắng trẻo như nữ nhân thêm cặp kính trên mặt làm tăng thêm vẻ thư sinh, bộ dạng tiêu sái bước vào lớp.

Được rồi Giai Lạc thừa nhận anh ta chính là loại đàn ông cực phẩm nha, chỉ cần nhìn thấy là muốn bắt về nhà nuôi. Nhưng rồi cô ngáp dài.

Cũng chỉ là một nam nhân thôi mà có cần la hét rầm rộ dữ vậy không ? Giống đực thì cũng chỉ là giống đực, có trắng trẻo hơn một chút, lông đẹp hơn một chút, béo tốt hơn một chút, khi lên đĩa thì con nào cũng giống con nào nha. (Yết : Giờ em mới biết chị cũng thú tính như ai >”

Kể ra, trai đẹp trên đời cô đều nhìn qua hết rồi, nhìn hoài cũng ngán nên bây giờ chẳng còn hứng thú để ngắm nữa, cảm thấy không có gì đặc biệt cả.

Giai Lạc liếc qua Mạc Dung và Ngao Yên thì thấy cả hai đang la hét điên loạn. Cảm giác lúc này của cô là chỉ muốn đào cái hố để tự chôn mình. Nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy tự nhục giùm cho nữ sinh khoa quản trị kinh doanh. Thật hết nói mấy cô nàng này.

Nhưng mà vị phó giáo sư này thực sự rất trẻ, chỉ khoảng chừng 30 tuổi. Quả nhiên tuổi trẻ tài cao vạn người khâm phục nha. Còn trẻ như vậy đã làm phó giáo sư, không tầm thường chút nào, Giai Lạc nghĩ thầm.

Lâm Ngan dáng người cao ráo bước lên bục giảng, tự giới thiệu về bản thân, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng khiến cho bao nữ sinh bị đau tim. Một lúc sau, anh lấy từ trong cặp ra tờ danh sách lớp, bước xuống gần bàn đầu để điểm danh. Ai ai cũng tập trung cao độ, đặc biệt là đám con gái hào hứng chờ nghe Lâm Ngan gọi tên mình.

Trong lúc đó, Giai Lạc của chúng ta đang ngồi mò mẫm với cây bút đang bị nghẹt mực.

“ Đáng ghét ! cây bút này làm sao vậy ?! “ - cô lằm bằm trong miệng.

Giai Lạc bắt đầu công cuộc vật lộn với cây bút. Xoay qua xoay lại, mở ra đóng vào cái đầu bút liên tục.

“ Cung Giai Lạc “ - Lâm Ngan đọc đến tên cô.

Vừa nghe thấy tên mình, Giai Lạc theo phản xạ giơ cánh tay phải đang cầm cây bút kia lên đáp lại rõ to - “ Có ạ “.

Bỗng nhiên từ đầu cây bút văng ra một đồng mực. A, cuối cùng bút cũng ra mực rồi nhưng mà lại không đúng lúc nha. Giai Lạc có nói là cô ngồi bàn đầu chưa ? Mà người đang đứng đối diện cô là vị phó giáo sư nữ nam kia mới chết chứ.

Và kết quả là màu mực xanh đã “thấm đẫm” lên cái áo sơ mi trắng và khuôn mặt của người đẹp trai ấy. Không tốt không tốt chút nào .

Đáng chết, bình thường chẳng phải giảng viên điểm danh sẽ ngồi trên bàn của mình hay sao ? Người mới này đứng trước mặt cô là thế nào ?!

Giai Lạc có phản đứng hình. Đột nhiên cô cảm thấy nhiệt độ trong phòng học có chút lạnh nha, cô nhớ ở đây đâu có gắn máy lạnh.

“Chết rồi, chết thật rồi, lần này cô chắc chắn chết ! “ - Ý nghĩ sắp chết đó hiện tại cứ bay vèo vèo trong đầu cô.

Giai Lạc bắt đầu nhận thấy một luồng ám khí rất không bình thường ở xung quanh đây, không phải từ người đối diện mà là từ hai bên và cả phía sau. Nói oạch tẹt ra là ánh mắt phần nộ những nữ sinh và cả hai đứa bạn cùng phòng đang hướng về Giai Lạc. Cô tự nhiên cảm thấy nổi da gà. Thảm rồi !

“Xin... Xin lỗi thầy. Em thực sự không hề cố ý “ - Giai Lạc lập tức đứng dậy cúi đầu nhận lỗi. Chỉ cần chậm một phút thôi, thì cô không dám cam đoan đám nữ sinh mê trai kia sẽ không lao đến bóp chết cô.

“Thật buồn cho một số phận hồng nhan “ - cô thầm ca thán trong lòng.

Khác xa so với những gì Giai Lạc nghĩ, Lâm Ngạn chỉ nở một nụ cười toả nắng khiến cho đám nữ sinh hồn phách đảo điên. Tất nhiên là trừ cô ra, Cung Giai Lạc chỉ cảm thấy mỗi lúc một lạnh nha. Thật lạ.

“Không sao, bạn có vẻ gặp rắc rối với cây bút của mình ? “ - Lâm Ngạn khoé môi có chút nhếch lên.

Anh chăm chú quan sát cô sinh viên mang cặp kính to đùng trên mặt, trông vô cùng xấu xí kia. Ánh mắt giật giật.

Giai Lạc không trả lời cũng chẳng ngược lên nhìn người kia. Cô biết nói gì đây, xin lỗi cũng xin lỗi rồi. Chẳng lẽ muốn cô quỳ xuống lạy anh ta ba lạy, thấp ba nén nhang, cúng một nải chuối thì mới chịu mới tha thứ hay sao ?! Bây giờ chỉ có nước đợi phán xét thôi.

Nhưng mà vị phó giáo sư kia khuôn mặt hình như đã dần ra đôi chút nên mới nhẹ nhàng bảo - “Thôi, bạn ngồi xuống đi “.

Rồi hần rút khăn tay từ trong túi ra để lau vết bẩn trên mặt. Ngay cả khi lau mặt thì vẻ đẹp trai của Lâm Ngạn cũng khiến nữ sinh phát cuồng. Giai Lạc ngồi xuống rồi nhưng miệng vẫn cứ lẩm bầm - “Lau cái gì ! Mực bút bị dính trên da có thể lau ra sao ? Về chà nát mặt thì cơ may còn ra. “.

Đúng như cô nghĩ, cư nhiên tên phó giáo sư kia lau không hết được mực dính trên mặt. Hắn bỏ cuộc, cất khăn vào trong túi, không quan tâm bắt đầu bài giảng.

Giai Lạc thờ phào nhẹ nhõm đôi chút. Xem ra vị phó giáo sư này cũng không phải người hẹp hòi gì, có vẻ rất rộng lượng. Không như những tên đẹp trai trước kia cô đã gặp, chỉ được cái mả. Nhưng, điều kỳ quái là... Sao ở đây lại lạnh thế ? Rõ ràng đâu có gắn cái máy lạnh nào, sao nhiệt độ càng lúc càng hạ thấp vậy ?

Quả nhiên ! Giai Lạc đã lầm ! Không những lầm mà còn là lầm to ! Tiếng chuông hết tiết vừa vang lên...

“Thôi được rồi chúng ta nghỉ “ - Lâm Ngạn giọng điệu nghiêm túc nói.

Nhưng đâu dễ dàng kết thúc như vậy.

Trước khi Giai Lạc kịp vươn vai đứng dậy dọn dẹp tập vở thì hắn đã lên tiếng lần nữa. Lâm Ngạn cầm tờ danh sách lên, giọng không biến sắc - “Sau đây là tên những bạn phải nộp bài luận về nội dung bài học ngày hôm nay cho tôi. Hạn chót là tuần sau : đầu tiên Quách Dư... Cuối cùng là Cung Giai Lạc “

“Hết, các bạn có thể ra ngoài “ - Lâm Ngạn lạnh lùng chấm dứt câu nói. Một từ “hết” của vị phó giáo sư mỹ nam kia đủ để khiến Giai Lạc chết đứng tại chỗ. Cái này... Cái này chính xác là công khai trả thù trắng trợn !!!

Cái tên nam sinh Quách Dư kia lúc nãy nói chuyện trong giờ giảng bài của anh ta, cũng liền bị đem lên đĩa với cô.

Đầu Giai Lạc hiện tại rất ư là muốn bốc khói ngay bây giờ.

***** dải phân cách cutoe *****

Ra khỏi lớp học với một con bốc hỏa trong đầu, Giai Lạc thật muốn tức chết mà. Khi không lại bị bắt viết cái bài vớ vớ vẫn gì đó.

Đi song song với cô là Mạc Dung và Ngao Yên đang rất thông dong vừa đi vừa nói chuyện cười đùa về vị phó giáo sư mỹ nam kia. Đúng là tức chết cô mà.

“Các cậu có nhân tính không vậy ?” - Cung Giai Lạc bực bội nhin không được lên tiếng hỏi.

Cái bộ dạng của Mạc Dung tiếp theo được trưng ra làm cô muốn viêm màng não. Cô nàng hất mặt lên, để hai tay sau lưng - “Bọn mình rất nhân tính nha. Đầu như người nào đó mất nhân tính làm bản cả khuôn mặt đẹp trai của phó giáo sư chứ ? Cậu có biết một dung nhan hoàn mỹ như vậy hiếm có lắm không ?! “

Giai Lạc học ra một ngụm máu tươi. Tức khí hết lên.

“ Các cậu, trọng sắc khinh bạn “

“ Nếu là vị phó giáo sư kia thì mình nguyện trọng sắc khinh bạn “

“ .... ”

“ Đừng có quên là đồ ăn vặt, ăn khuya đều là mình bao “

“ .... ”

Cô không còn lời nào. Ai bảo Giai Lạc rất thích người khác bao ăn chứ mà Mạc Dung lại rất hào phóng, chỉ cần cô năn nỉ là cô nâng lại rút hầu bao ra để mua đồ bao bọc cô. Đúng là hại thân.

Ba bạn cô đi thẳng đến nhà ăn. Giai Lạc sắp chết vì đói. Lúc tức giận lại còn đói hơn. Cần phải lấy thức ăn để lấp hoá, thật không còn cách nào khác ngoài việc ăn khi mà cô có hai đứa bạn háo sắc kia.

Cô, Mạc Dung, Ngao Yên đi tới quầy lấy thức ăn. Sau khi chờ tính tiền xong hết, lúc cô định quay đầu tìm bàn ngồi thì đột nhiên người nào đó đi ngang qua đụng vào người cô bằng một lực rất mạnh làm khay đồ ăn trên tay của Giai Lạc rớt xuống.

Vậy là cơm, thịt và canh nóng hồi dính hết vào áo cô, rất nóng và còn rất dơ. Giai Lạc chỉ kịp la lên một tiếng, vừa định ngược mắt lên tìm kẻ nào lại không có mắt mũi như vậy để chửi cho một tăng thì cô đã nghe tiếng la của Mạc Dung.

“ Vũ Đình ! Cô đang làm cái trò gì vậy ?! “

Thì ra không ai khác ngoài Lê Vũ Đình. Kẻ mà chỉ cần Cung Giai Lạc liếc mắt thấy là đều muốn bóp chết cô ta. Lê Vũ Đình, sinh viên khoa thanh nhạc, hoa khôi của trường, tiểu thư con nhà giàu. Nghe nói cha của cô ta là chủ tịch tập đoàn Leroy, rất có tiếng.

Cô ta nổi tiếng xinh đẹp, hát hay, nhảy đẹp, rất giỏi đâm người sau lưng, kiên cường không ai bằng. Vậy mà đám nam sinh trong trường vẫn mê cô ta như điên, hàng ngày vẫn đứng xếp lớp trước ký túc xá và lớp Vũ Đình xin làm quen.

Còn đám con gái trong trường chia ra làm hai phe. Một phe là những kẻ ghét cay ghét đắng Lê Vũ Đình nhưng lại phải nhịn nhục cô ta. Còn phe còn lại là những kẻ hâm mộ Lê Vũ Đình, tôn sùng cô ta như người nổi tiếng, muốn theo cô ta để dựa hơi nổi tiếng làm Giai Lạc phát khinh.

Nếu như là trước đây, cô chắc chắn sẽ lôi cô ta ra dạy dỗ cho một trận. Nhưng bây giờ hoàn cảnh đã khác, Cung Giai Lạc chỉ có thể nhịn !

“ Xin lỗi bạn. Mình thật tình không thấy các bạn đứng đây. Phải biết làm sao đây, cái áo của bạn dính hết đồ ăn rồi, chắc nóng lắm hả ? “ - Vũ Đình lấy tay che miệng để thể hiện sự “ngạc nhiên” không thể giả tạo hơn của bản thân.

Lời xin lỗi của cô ta đầy vẻ giễu cợt khiến cho Giai Lạc muốn bốc hỏa lần hai trong ngày.

Ngao Yên nghe thấy vậy liền tức giận lên tiếng - “ Cái gì mà không thấy ? Chúng tôi ba người đứng ở đây xếp hàng mà cô bảo không thấy hay sao ? Cô có tình đúng không ? “

Trong lúc Ngao Yên đang bốc hỏa dùm cô thì Mạc Dung mau chóng rút tờ khăn giấy ra lau bớt thức ăn trên người cô. Giai Lạc bỗng dưng thấy cảm động nha, thì ra hai đứa nó không đến nỗi mất nhân tính như cô tưởng.

Vũ Đình lại giương mắt lên trả lời, làm vẻ hời hợt - “ Sao bạn lại nói vậy ? Mình không có cố ý. Hay là để mình đền cho bạn cái áo đó nhé. Giẻ lau nhà mình còn rất nhiều “ .

Câu nói của cô ta làm cho cả nhà ăn này giờ đang ngồi hóng chuyện cười rộ lên. Lê Vũ Đình nhìn ba con nhỏ nữ sinh vô cùng xấu xí trước mắt đầy vẻ giễu cợt.

Được rồi, Cung Giai Lạc ngay bây giờ muốn chạy đến nhét mũi giẻ vào cái mồm bốc mùi thuốc súng của cô ta nhưng cái dòng suy nghĩ không được gây rắc rối cho bản thân kia đã chặn đứt ý định của cô.

Lúc trước, chỉ cần Giai Lạc cảm thấy kẻ nào đó ngứa mắt một chút thôi thì đã cho kẻ đó sống dở chết dở trong trường đến mức muốn nghỉ học rồi. Nếu như là Lê Vũ Đình, cô chắc chắn sẽ cho cô ta muốn bước chân ra đường cũng không dám. Hiện tại, Giai Lạc nhịn !

Chỉ vì cái đề tài viết truyện của tên bánh bèo nào đó. Cô nhịn !

Mạc Dung ôm nộ khí nhảy ra định chửi cô ta một tăng nhưng ai ngờ bị Giai Lạc kéo lại - “ Đừng, mình không sao. Cậu đừng kiếm chuyện với cô ta, không hay đâu. Cậu càng nói, cô ta càng có cơ hội châm chọc mình “.

Cô không ngờ mình cũng có ngày lại nói ra câu này nha. Ngay cả Mạc Dung cũng trừng mắt nhìn cô như muốn nói : Cậu hâm à ?!

Thấy ba đứa cô không ai trả lời, Vũ Đình lại giương giương tự đắc bước đi như đã thắng trận.

“ Nếu không có gì thì mình đi trước nha “

Mạc Dung tức muốn chết lời cô và Ngao Yên vào nhà vệ sinh để khỏi phát nhục trước bàn dân thiên hạ trong nhà ăn.

“Này Cung Giai Lạc, cậu uống nhầm thuốc à ?!” – cô nàng lại trừng mắt nhìn Giai Lạc trong khi cô rửa cái áo bốc mùi đồ ăn kia.

Giai Lạc khẽ thở dài, cặm cụi rửa tay – “Mình không muốn gặp rắc rối. Cậu biết cô ta nổi tiếng giỏi đâm người sau lưng rồi mà”

Giai Lạc vốn dĩ chẳng sợ loại người như Vũ Đình, muốn đâm người sau lưng ? Cô ta còn chưa đủ đẳng cấp chơi với cô. Giai Lạc cô đây chính là thích mượn dao giết người hơn. Nhưng mà những trò mà Giai Lạc làm thường kinh thiên động địa, sợ rằng sẽ mang lại hậu quả không tốt chút nào, dù sao ở đây cũng không phải Việt Nam. Và lại cô tới đây là để học không phải tới lập lại quá khứ. Giai Lạc đành phải gạt hết sang một bên, không thể chỉ vì một Lê Vũ Đình mà phá vỡ quy tắc cô đã đặt ra khi tới đây.

Mạc Dung nghe vậy cũng không thể nói lại. Lê Vũ Đình đúng là loại người không thể động vào. Mạc Dung và Ngao Yên đành nuốt cục tức vào trong mà thở dài. Sau đó ba đứa lại trở về, tiếp tục tiết học tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lại Gây Hấn

Tối về ký túc xá, Cung Giai Lạc ôm một đồng nộ khí dồn nén từ trưa đến giờ quăng lên Face với dòng Status khéo chữ xéo ai đó. Tất nhiên là cô ta chẳng bao giờ đọc được.

Sau khi dòng tâm trạng được đăng lên được vài phút thì lượt like cũng tăng lên vài ngàn. Và đông đảo các FBer thi nhau bình luận. Một số người thì hỏi dạo này tại sao không thấy cô xuất hiện, có kẻ còn nói dăm nói :

“Có phải Adeline cũng giống như mấy ca sĩ trong Showbiz mất tích trong thời gian dài là vì “Ăn com trước keng” mọc ra một cái bọc trong bụng chẳng ?”

Giai Lạc muốn phun máu ra cả màn hình laptop. Đúng là miệng lưỡi của dân mạng. Chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Một số khác thì lại tò mò không biết cô đang nói đến ai. Vài kẻ còn đoán mò này nọ, ngay cả Emy Trần cũng bị bọn họ lôi vào. Giai Lạc bó tay, không thể nói nổi. Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn của Emy Trần :

#Emy Trần : Ai động vào nhà người thế ?

#Adeline : Không có gì đâu em yêu chỉ là dạo này có vài kẻ thích huênh hoang, không vừa mắt ta.

#Emy Trần : Nếu chó đã sủa bậy thì phải dạy bảo nó liền. Hiểu ý ta chứ ?

#Adeline : Thôi ta không dám. Chỉ ấy là hoa khôi của trường lại còn là tiểu thư con nhà quyền thế. Một kẻ mọt sách tầm thường như ta đây sao dám động tới.

#Emy Trần : Nhà người giả tạo quá đi. Nhà người có ai mà không dám động tới. Cho dù con nhỏ đó có là con gái thủ tướng thì nhà người cũng dám đem tận tay tới nhà một trái bom nguyên tử tặng nó cũng nên.

#Adeline : Đùa nhà người chút thôi. Chứ ta đã quyết chí tu thân rồi. Không muốn tạo rắc rối đâu. Ta đến đây cũng chỉ muốn yên thân học hành thôi.

#Emy Trần : Giờ ta mới biết kẻ bị tâm thần cũng có ngày chịu chích thuốc rồi kia.

#Adeline : Biến !

#Emy Trần : Nóng thế. Ta nói không đúng hay sao ? Máu điên trong người nhà người ta là người hiểu rõ nhất. Một khi đã bộc phát thì vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm vô cùng.

#Adeline : Ta không làm loạn nữa đâu.

#Emy Trần : Nhà người cứ đùa. Ta đâu phải mới quen nhà người ngày một ngày hai mà không biết. Cái chất trong người người không giữ được lâu đâu. Không sớm thì muộn cũng sẽ bộc phát nhanh thôi.

#Emy Trần : Có muốn cá với ta không ?

#Adeline : Cá thì cá. Ta đâu có sợ.

Emy Trần : Tốt tốt. Emy Trần thích điều này.

***** dải phân cách cutoe lạc lối*****

Chiều thứ bảy, Ngao Yên kéo cả đám bạn cô đi mua quần áo mới. Bình thường Giai Lạc là người rất đam mê mua sắm nhưng mà đi mua quần áo với Ngao Yên, cô thực sự chỉ muốn bỏ chạy .

Vì mất thẩm mỹ của cô nàng rất kém, chưa nói đến là quá kém. Cứ nhìn cách cô nàng lựa quần áo thử xem, nếu không phải những chiếc áo Hodie bảy sắc cầu vồng thì cũng là áo in hình hoạt hình. Cung Giai Lạc thực sự muốn biết Ngao Yên rốt cục kiếp trước sinh ra trong thời đại nào vậy.

Đã thế cô nàng còn trả giá rất sít sao nữa chứ. Nhìn thấy cái đầu muốn bốc khói của bà chủ cửa tiệm thì cũng biết, nếu không phải tại Ngao Yên mua rất nhiều quần áo thì bà ta đã lấy chổi quét ba đứa cô ra khỏi cửa rồi. Cô nàng cứ như là đang ép giá chứ chẳng phải trả giá gì.

Quy tắc trước giờ của Cung Giai Lạc cô là đi mua quần áo không bao giờ nhìn giá, trả giá lại càng không. Quần áo nếu không phải là thương hiệu nổi tiếng thì cũng là những mẫu mới nhất. Nên khi đi với Ngao Yên, cô cảm thấy chỉ muốn bỏ chạy ra khỏi cửa.

Lần này cũng vậy, chỉ có cái áo thun thôi mà cô nàng trả giá đến gần mười lần. Giai Lạc và Mạc Dung đứng phía sau mà còn có thể ngửi được mùi khói bốc ra từ đầu ông chủ cửa hàng.

Sau khi cả ba đứa đi lòng vòng mua quần áo xong thì Mạc Dung bắt đầu đối bụng. Cô nàng phải lôi kéo cho bằng được Ngao Yên qua đường mua há cảo về ăn. Còn Giai Lạc thì bị bắt ở lại giữ đồ. Đúng là càng lúc càng ức hiếp cô nha.

Trong lúc đợi, Cung Giai Lạc nhàm chán lấy chân đá đá mấy hòn đá dưới chân. Lại đưa mắt lên nhìn xung quanh, hôm nay là thứ bảy nên rất nhiều người đi dạo. Từ lúc cô đến thành phố này đã được chứng kiến cảnh dân đông đến mức “kinh thiên động địa” của đất Trung Quốc có số dân một tỷ mấy này. Còn kinh khủng hơn cả đường Việt Nam kẹt xe. Sao có thể đông người đến mức như vậy chứ ? Như một ổ kiến vậy.

Nhìn dòng người đông như kiến cô dạo phố, Cung Giai Lạc khẽ thở dài. Dòng người qua lại nhanh chóng, như một đoạn phim được tua nhanh. Đột nhiên trong đầu cô, mờ ảo xuất hiện hình ảnh con đường này. Cảm giác rất thân quen. Giống như từ rất lâu rồi cô đã đến đây. Đầu Giai Lạc bỗng dưng có chút đau. Làm cô nhắm mắt lại ôm lấy đầu. Sao lại nhức đầu như vậy, chẳng lẽ cô bị trúng gió sao ?

Cung Giai Lạc ngược mặt lên, từ từ mở mắt ra. Xuất hiện trước mắt cô, ở phía bên đường là một cửa hàng áo cưới sang trọng. Cửa hàng đó hoàn toàn thu hút sự chú ý của cô. Không phải vì nó đẹp mà là cô có cảm giác như cửa hàng đó đang thôi thúc cô. Giai Lạc không kiềm được chân mà bước sang đường. Cô đứng trước cửa hàng trưng một dãy áo cưới sang trọng.

Bàn tay thon dài rút rề đưa lên chạm vào tấm cửa kính. Nhịp tim cô đột ngột tăng nhanh. Nơi này tại sao lại quen đến như vậy ? Chỗ này, hình như cô đã từng đứng ở đây. Không thể nào từ nhỏ đến lớn, cô đã bao giờ đến Bắc Kinh. Chẳng lẽ là trước khi...

Cảm giác như một cánh hoa, rơi nhẹ xuống tim cô, sau đó lại bay mất. Cảm giác đau đầu từ từ biến mất. Cô khẽ lắc đầu nhẹ, tất cả hình ảnh dần như mất sạch. Cung Giai Lạc hạ tay mình xuống. Chắc không phải đâu, vì cô nhớ nhà nên mới như vậy.

Nơi đây tấp nập quá, ồn ào quá khiến Giai Lạc tự dưng cảm thấy lạc lõng.

Cô định xoay người trở về chỗ cũ nhưng lại bất gặp phải cảnh tượng vô cùng bất ngờ.

Phía bên góc đường, vị phó giáo sư “ đẹp trai mà thù dai “ Lâm Ngan bước xuống từ một chiếc Porches màu xám bạc, đi cùng với anh ta là một cô gái rất xinh đẹp. Cô gái khoác tay người đi bên cạnh trông rất tình tứ, cả hai cùng nhau bước vào một nhà hàng sang trọng.

“ Ghê thật ? Kia chẳng phải siêu xe sao ? Chắc hẳn là gia thế không bình thường rồi “ - Giai Lạc âm thầm đánh giá.

Rồi cô chợt khựng lại khi nhìn thấy rõ mặt cô gái đi bên cạnh Lâm Ngan.

“ Khoan đã... Đó chẳng phải là Tử Du, hoa khôi của khoa thiết kế thời trang hay sao ? ” - Cô sững sờ, bắt đầu làm bầm trong miệng.

Cái gì đây ? Tình yêu thấy trò à ? Cô thực sự không nhìn ra nha. Tuy loại chuyện này cô đã đọc qua trong tiểu thuyết rất nhiều nhưng hiện tại mới được chứng kiến. Vị phó giáo sư kia mới vào trường đã vớt ngay một em sinh viên, một trong những hoa khôi của trường rồi. Cũng phải, nhan sắc thú quý hiếm như anh ta, thợ săn nào mà không muốn bắt về đem lên thót làm thịt. Hừ, nhưng mà tên phó giáo sư này cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì.

Sau đó, không biết nghĩ thế nào mà Giai Lạc lại cầm điện thoại lên và chụp lại cảnh tượng trước mắt. Nhìn tấm hình nằm trong điện thoại, cô nở nụ cười ranh mãnh - “ Tuy trường không có nội quy cấm thầy trò yêu nhau nhưng mà mình cần phải chụp hình giữ làm của. Để còn phòng trừ trường hợp có kẻ thù dai “.

Cắt điện thoại vào trong túi, Cung Giai Lạc mới chợt nhớ đến hai cô bạn của mình, cô ngay lập tức tức tốc chạy về chỗ cũ.

“ Đây có chuyện gì vui mà nhìn mặt cậu tươi như hoa nở thế ? “ - Vừa mua há cảo xong, Mạc Dung đã thấy Giai Lạc đứng bên đường cười tủm tỉm một mình, không biết là có vụ gì .

“ À, không có gì “ - Cung Giai Lạc cười cười xua tay.

Bất thành lĩnh, điện thoại trong túi xách của Ngao Yên đổ chuông liên tục. Sau một hồi nghe máy, cô nàng liền quay sang cô và Mạc Dung, vui vẻ nói - “Chốc nữa năm giờ, sẽ có trận đấu bóng rổ giữa khoa luật và khoa kiến trúc đó, chúng ta đến xem đi”.

“Khoa luật ! Mình đi !”

Mạc Dung háo hức đến độ nhảy dựng lên.

“Không phải khoa quản trị kinh doanh, mình đi. “

Giai Lạc nhún vai trả lời. Chi cần không phải đám nam sinh vô dụng khoa cô chơi bóng. Cung Giai Lạc sẽ đi coi.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Khi các cô tới sân bóng rổ của trường thì các hàng ghế gần như đã đầy hết. Quả nhiên sức hút của trai đẹp không thể coi thường, không chừng có thể hợp lại thành quân đội đi đánh giặc cũng nên.

Vì sao trận bóng này lại hot đến thế à ? Vì đây là trận bóng rổ có các nam sinh khoa luật tham gia, đặc biệt là các nam sinh năm cuối. Còn vì sao mà họ lại được mong chờ đến như vậy thì đương nhiên là vì một lý do muôn thủa rồi. Là vì họ quá đẹp trai đấy.

Giai Lạc phải công nhận trường cô quả thật rất nhiều nam thanh, nữ tú, mỹ nam, mỹ nữ nha riêng chỉ có khoa quản trị kinh doanh cô là lạc loài thôi.

Nhưng mà khổ nỗi một vấn đề. Trong suốt hai tháng Giai Lạc học ở đây thì cô phát hiện ra rằng những mỹ nam của khoa luật chẳng khác gì thầy tu giữa một rừng mỹ nữ của trường.

Họ hình như chẳng biết đến hai từ “bạn gái” thì phải ? Cứ như là họ đã kết hôn với luật hết rồi ấy nên chẳng bao giờ nhòm ngó mấy em hoa khôi như bọn nam sinh khác. Cung Giai Lạc đang nghĩ phải chăng bọn họ đều là mỹ công, mỹ thụ hết nha. Nếu vậy thì cô phải giới thiệu cho Boy Bánh Bèo mới được.

Còn một vấn đề nữa khiến họ bị liệt vào danh sách thầy tu là vì... Đầu óc có chút vấn đề, nói thẳng ra là hơi lập dị mà nói chi tiết hơn là đôi khi họ hành động rất kỳ quái nên có rất ít nữ sinh nào dám chủ động cưa cẩm họ.

Thí dụ như đã có lần, cô bắt gặp được một mỹ nam khoa luật ngồi chồm hồm bên đường nói chuyện với con mèo hoang suốt cả tiếng đồng hồ. Ai đi ngang cũng tưởng kẻ này bị điên, có người còn tặc lưỡi - “Mất mũi sáng sủa đẹp trai như vậy mà đầu óc lại không được bình thường. Thật là uổng”.

Như thế có được gọi là bất bình thường không đây ?

Lúc đó, Giai Lạc đã nghĩ không lẽ những kẻ học nhiều về luật pháp đều bị lú não hết hay sao ? Thế nên họ chỉ có thể là mỹ nam dùng để hâm mộ và ngắm thôi, tốt nhất là không nên động vào.

Nhưng dù gì thì cô cho rằng họ vẫn khá khảm hơn nam sinh khoa cô nhiều. Trong tất cả dân số nam sinh của trường thì Cung Giai Lạc ghét nhất chính là nam sinh khoa quản trị kinh doanh.

Tại sao à ? Tại vì họ là những tên công tử bột con nhà giàu, đặc biệt là còn rất hâm mộ đám nữ sinh khoa thanh nhạc, nhất là Lệ Vũ Đình kia. Thật là không có mắt thẩm mỹ.

Ba đưa cô từng bước, bước lên bậc thang, đi thẳng tới dãy ghế số năm, nơi Nhĩ Giang đang ngồi chờ sẵn. Vừa thấy bọn cô liền lên tiếng gọi.

“Ngao Yên ! Ở đây ! “

Thật may là nhờ có cậu ta giành chỗ trước, nếu không chắc chắn sẽ chẳng kiếm được chỗ ngồi rồi. À quên phải giải thích một chút, cậu bạn Cao Nhĩ Giang này chính là bạn trai của Ngao Yên, là nam sinh thuộc khoa kiến trúc. Xét về phương diện bề ngoài thì đây là cặp đôi rất tương hợp nha, đây là theo ý kiến của Giai Lạc.

Ngao Yên không xinh, dáng người nhỏ nhắn như loli, cộng thêm với mái tóc ngắn dạng nấm. Nhìn cô nàng cứ be bé đáng yêu thế nào ấy, thì đó là theo nhận xét của Giai Lạc nhưng còn đối với người khác, họ nghĩ Ngao Yên cũng chỉ là một con nhỏ quê mùa với mái tóc đầu nấm.

Cao Nhĩ Giang thì là một chàng trai có dáng vẻ thư sinh, cao và gầy với cặp kính cận trên gương mặt. Tuy không sở hữu một khuôn mặt mỹ nam nhưng nhờ nước da trắng nên cậu ta có được cái vẻ ưa nhìn. Không biết là hai người họ đã gặp nhau như thế nào nhưng Giai Lạc nghe Mạc Dung nói là tiếng sét ái tình kia đấy. Cô nàng có vẻ rất hâm mộ hai người bọn họ.

Giai Lạc theo Mạc Dung và Ngao Yên vào chỗ ngồi. Thứ tự chỗ ngồi như sau Nhĩ Giang, Ngao Yên, Mạc Dung và cô ngồi ở ngoài cùng. Khán đài quả nhiên rất ồn ào náo nhiệt.

Trận đấu diễn ra rất sôi nổi với sự reo hò kịch liệt của đám nữ sinh. Cứ mỗi lần khoa luật vào được trái nào thì đám nữ sinh lại bắt đầu gào thét. Các anh chàng khoa kiến trúc có vẻ uất ức lắm khi mà ngay cả nữ sinh của khoa họ cũng đi cổ vũ cho đối thủ.

Nhìn họ tức đến nỗi như muốn ăn tươi nuốt sống những mỹ nam đẹp trai kia. Trận đấu kết thúc với phần thắng nghiêng về khoa luật. Các nữ sinh lại bắt đầu reo hò điên cuồng .

Giai Lạc nghĩ nếu như nam sinh của khoa luật không bị mắc chứng đầu óc bất bình thường thì chắc chắn họ sẽ là những người đàn ông cực phẩm hảo hạng nha. Khi mà vừa có trí tuệ vừa có thể lực như vậy, không phải là hoàn hảo nữa sao ? Nhưng mà rất tiếc lại không được như vậy.

Trận đấu kết thúc, ba đứa rời khỏi chỗ ngồi đi xuống bậc thang còn Nhữ Giang thì bận chạy về trước vì phải đi an ủi đám bạn bị thua. Giai Lạc đi xuống trước vì cô ngồi ở ngoài, và một chuyện đã xảy ra. Không biết là chân của ai đã ngáng đường khiến cô bị vấp một cái liền mất thăng bằng từ bậc thang ngã nhào xuống đất.

“ Aa.....!!! ”

Cung Giai Lạc chỉ kịp la lên rồi ngã trượt xuống.

“ Trời ơi ! Giai Lạc ! “

Mạc Dung và Ngao Yên cùng đồng thanh hét toán, lập tức chạy xuống đỡ cô đang nằm chõng choãi dưới đất. May mắn là những bậc thang đó không cao nếu không Giai Lạc sẽ chết chắc. Nhưng cũng đủ để làm cô xước hết cả tay chân. Thực sự rất là đau.

Ngao Yên và Mạc Dung liền giúp cô đứng dậy, phất bụi trên người cô.

“ Giai Lạc à, không sao chứ ? “ - Ngao Yên hốt hoảng hỏi.

Giai Lạc khẽ gạt đầu nhưng thực chất là cả người cô đau ê ẩm.

“ Đã đeo hai cái đích trai dây cột trên mặt như vậy mà đi đứng không nhìn đường là sao ?! “ - Một giọng nói chanh chua quen thuộc vang lên.

Không cần nhìn thì ba đứa bọn cô có thể đoán ra được là ai. Chỉ có thể là Lệ Vũ Đình !

“ Chết tiệt, con nhỏ Vũ Đình kia ! Là cô cố tình phải không ? Giai Lạc rốt cục đã động chạm gì đến cô chứ ?! “ - Mạc Dung giận đến nổi buộc miệng chửi thề.

Đám đông người đang rời hàng ghế bắt đầu xúm lại nhiều chuyện cả lũ.

Vũ Đình vuốt tóc mái mình lên cười kháy - “ Ha, tại sao phải tức giận chứ ? Đây đâu phải cố tình. Chỉ tại con nhỏ đó mù không có mắt thôi. “

“ Cô nói ai mù hả ?! Đồ kênh kiệu ! “

Mạc Dung tức giận, la lớn.

Giai Lạc đứng đó siết chặt nắm tay của mình lại. Cô thật sự chỉ muốn chạy tới đó cho cô ta ăn một cái tát. Nhưng bằng tất cả lý trí của mình cô đã không làm vậy.

“ Thôi, không nên đôi co với đám lập dị này nữa. Các cậu chúng ta đi thôi ! “ - Vũ Đình mở miệng ra lệnh cho hai nữ sinh đứng đằng sau cô ta, họ chính là những kẻ tùy tùng. Chỉ suốt ngày lơ đãng theo Lệ Vũ Đình, hăm dọa cô ta, nịnh nọt cô ta để được nổi tiếng. Giai Lạc phát khinh. Vũ Đình về mặt vênh vào cùng đám tùy tùng của mình rồi đi.

Cả ba đứa cô tức muốn học máu cũng không thể làm gì Vũ Đình. Giai Lạc ức không thể chịu được, trước giờ cô chưa bao giờ để kẻ nào ức hiếp mình đến như vậy. Nếu không phải nghĩ tới đây là chốn đông cùng thân phận hiện tại của mình bây giờ, Giai Lạc chắc hẳn đã không thể nào kiềm chế cơn giận đang bốc hỏa trong người mình.

“ Cô ta sao có thể quá đáng đến như vậy chứ ?! “

“ Hừ, con nhỏ đó, mình sẽ không tha cho nó ! “

Mạc Dung và Ngao Yên cực kỳ giận nên cứ liên tiếp rửa xả Vũ Đình khiến Giai Lạc phải đứng ra can - “ Thôi được rồi, mình không sao đâu. Các cậu đừng chửi nữa. Không tha cho cô ta bọn mình làm được gì ? Chúng ta quay về ký túc xá đi “

“ Cậu đúng là hiền quá rồi đấy Cung Giai Lạc ! “ - Mạc Dung trừng mắt không vui.

“ Không phải mình hiền mà là không muốn gặp rắc rối “ - Cô nghiêm túc giải thích.

Mạc Dung đành bất lực không nói nữa, cùng Ngao Yên đưa cô về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kẻ Thù Dai

Về đến ký túc xá, Ngao Yên liền lấy thuốc bôi lên mấy vết xước của cô rồi dán băng cá nhân lại giúp. Còn Mạc Dung thì đi mua thức ăn tối cho bọn cô. May mắn, Giai Lạc chỉ là bị mấy vết thương ngoài da ở tay và chân, không nặng nề gì hết.

Bôi thuốc xong, Ngao Yên ngược mắt nhìn cô chăm chú - “Giai Lạc, nghĩ thử xem có phải là cậu đã đắc tội gì với Lệ Vũ Đình không? Nếu không cô ta tại sao lại hiếp đáp cậu như vậy. Vũ Đình tuy là vênh váo, hống hách nhưng cô ta không tự nhiên mà đi gây sự với cậu hai lần như vậy đâu?”.

Giai Lạc nghe cô bạn nói mà nhũn mày lắc đầu - “Mình từ lúc bước chân vào cái trường này, chưa bao giờ gây sự với ai cả, nói chi đến Lệ Vũ Đình”.

Cô thực sự nghĩ không ra. Trước đây cô và Vũ Đình còn chưa gặp mặt trực tiếp, còn chưa nói chuyện. Ngay cả khi dù rất ghét cô ta nhưng Giai Lạc chưa bao giờ lên diễn đàn trường nói xấu cô ta câu nào làm sao mà gây sự được chứ?

Nghe Ngao Yên nói, cô cũng cảm thấy có lý. Trong trường này có vô số kẻ đáng ghét, có những kẻ còn trực tiếp ghét Lệ Vũ Đình ra mặt, cùng hợp lại lập hội anti cô ta nhưng Vũ Đình cũng không thèm quan tâm đến mà lại đi kiếm một kẻ không đáng như cô để gây sự. Quả nhiên có điều không được bình thường ở đây.

Chợt...

Cùng Giai Lạc nhớ ra rồi! Tại sao cô không nhớ ra chuyện đó? Giai Lạc hình như hiểu lẽ mờ được tại sao Vũ Đình gây sự với cô rồi. Cô bắt đầu, từ từ hồi tưởng lại...

Hai tháng trước, khoảng thời gian mà Giai Lạc vừa vào nhập học. Vào một buổi tối, cô đi ra ngoài mua đồ ăn vặt và trên đường khi trở về ký túc xá cô đã nhìn thấy một cảnh tượng ngay bên đường gần ký túc xá.

“Bốp!”

Một cái tát mạnh giáng xuống mặt của cô gái xinh đẹp. Cô ta liền ôm lấy bên má đang đỏ ửng lên của mình mà khóc nức nở - “Cha...”

Người đàn ông đứng tuổi đối diện có mái tóc muối tiêu, mặc một bộ đồ vét sang trọng, cả người toát lên vẻ uy nghiêm đến đáng sợ. Ông ta tức giận quát mắng đứa con gái - “Còn dám nói. Một là mày quay về giúp tập đoàn làm việc không thì tự thân mày cùng với giấc mơ ca hát vớ vẩn gì đó của mày ôm nhau mà sống. Muốn tao đầu tư cho mày thì trước hết hãy trở thành một người đáng để đánh bóng tên tuổi, bản thân có giá trị để kiếm ra tiền đi đã. Ta không ngu mà phung phí tiền đầu tư vào những thứ không có lãi. Đừng có làm phiền cha mày vì những thứ không đâu này nữa!”.

Nói xong, người đàn ông quay người bước vào phía sau chiếc xe màu đen sang trọng và chiếc xe lăn bánh đi thẳng ra đường lớn rồi mất khuất. Cô gái vẫn còn đứng đó ôm mặt khóc nức nở.

Giai Lạc đứng bên đường nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền không thể tin được trên đời lại có một người cha như vậy. Xem tiền còn quan trọng hơn cả con mình. Đã vậy còn muốn biến con mình thành công cụ sinh lãi, lại còn hung dữ đánh con gái ngay giữa đường, may là đường ban tối vắng vẻ không có người nếu không cô gái đó sẽ xấu hổ không còn gì. Đúng là người cha không có nhân tính.

Đang mơ màng suy nghĩ, bỗng dưng Giai Lạc nhận ra cặp mắt của cô gái đó đang ngược lên nhìn cô. Cô ta ban đầu kinh ngạc sau đó trừng mắt tức giận khi phát hiện có người nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi. Cùng Giai Lạc giật mình một chút, sau đó cuối gằm mặt chạy một mạch về ký túc xá bỏ lại cô gái ở đằng sau.

Sau này, khi nhìn thấy cô gái đó ở trong khuôn viên trường thì Giai Lạc mới biết cô ta chính là Lệ Vũ Đình. Cô còn nghe Mạc Dung nói cô ta là tiểu thư con nhà giàu, cha cô ta rất cưng chiều cô ta, Vũ Đình muốn gì đều được đó nên không ai dám động vào cô ta. Lúc đó, Giai Lạc chỉ cảm thấy thực nực cười. Lâu ngày, cô quen bèn đi chuyện xa xưa này không còn nhớ tới nữa.

Chỉ là cô không ngờ nha. Lệ Vũ Đình kia chỉ vì tự ái trong lòng, tức giận vì bị cô thấy hết một màn xấu hổ của mình mà đem lòng gây thù với cô, rắp tâm hiếp đáp cô cho bằng được. Giai Lạc lắc đầu không thể hiểu nổi.

Không suy nghĩ vớ vẩn nữa, Giai Lạc ôm lấy laptop lên mạng để tìm người xả giận. Đem những chuyện vừa diễn ra kể cho tên kia nghe.

#Adeline : Ta bỏ, không làm nữa !

#Boy Bánh Bèo : Này, không được nha. Sao nhà ngươi chẳng có tí kiên nhẫn nào hết vậy?

#Adeline : Bạn bè bị đối xử như vậy mà ngươi còn kêu ta nhẫn nhục sao?! Tức chết được mà!

#Emy Trần : Boy Bánh Bèo ngươi nghĩ sao mà để em yêu ta bị như vậy. Adeline ngươi cho con nhỏ đó lên đường ngay!

#Boy Bánh Bèo : Con kia, cấm nhà ngươi xúi bậy. Adeline, coi như ta cầu xin ngươi đó, ráng đi gần hết năm nhất là được rồi.

#Adeline : ==

#Boy Bánh Bèo : Please... Tour du lịch một tuần ok?

#Adeline : ==

#Boy Bánh Bèo : Hai tuần !

#Adeline : ==

#Boy Bánh Bèo : Dubai, hai tuần !!!

Adeline : Vậy mới được chứ =)))

#Boy Bánh Bèo : Ta hận người ==

#Adeline : Hạ thiếu gia thật hào phóng :))

#Emy Trần : Ta đi nữa.

#Boy Bánh Bèo : Cút phẩy !

(phẩy vào $u \geq \dots \leq$)

#Amy Trần : @#\$\$&&@

Cung Giai Lạc hí hoáy gõ bàn phím, miệng cười toe toét. Lại nhìn qua Mạc Dung đang nhai bánh snack nhóp nhép bên bàn, cô nàng liền liếc qua nhìn cô - “ Đây là đâu mà cậu lại dùng Facebook chứ ? “

“ Không dùng Face chứ dùng gì ? ”

Giai Lạc ngạc nhiên hỏi.

“ Dùng Weibo đi, ở đây chẳng ai xài Facebook cả. Tạo một cái đi để mình còn kết bạn “

Mạc Dung vừa nhét bánh vào miệng vừa trả lời.

Giai Lạc nhún vai, nghĩ cũng phải - “ Được rồi, mình sẽ tạo một cái xem sao “.

Cô quay lại màn hình laptop, đã có tin nhắn mới của Emy Trần.

Emy Trần : Adeline, thiết là nhà người dễ dàng bỏ qua vậy sao ? Rốt cục “ Nữ hoàng chiêu trò “ của ta biến đâu mất rồi hả ?!

Adeline : Rồi ai cũng sẽ khác.

#Amy Trần : Amy Trần không thích điều này.

#Adeline : =.=” Không thích ? Kệ nhà người chứ .

#Amy Trần : !!!!

#Amy Trần : Còn cái tên bánh bèo kia đi đâu rồi không biết ?!

#Boy Bánh Bèo : Chờ tí, ta đang viết truyện, xảy ra thêm tình huống mới.

#Amy Trần : “...”

*****Dải phân cách cutoe lạc lối*****

Sáng chủ nhật hôm sau, Giai Lạc nướng một giấc đến mười giờ. Ngao Yên và Mạc Dung đánh thức cỡ nào cũng không chịu dậy. Hai cô nàng đành rủ nhau ra ngoài ăn sáng trước rồi mua đồ về cho cô ăn.

Lúc Giai Lạc tỉnh giấc thì phòng cũng không có một ai. Cô vờn vai một cái đi vào nhà tắm vệ sinh rửa mặt. Rồi đột nhiên Giai Lạc chợt sực nhớ ngày mai phải nộp bài luận cho tên phó giáo sư kia nên lập tức thay đồ, ôm máy laptop đến thư viện của trường.

“ Chết thật, mình quên khuấy đi mất. Chỉ còn một ngày làm sao mà kịp đây ! “ - Cô vừa than thở vừa đâm đầu chạy. Vì chưa kịp ăn gì nên Giai Lạc chỉ mua một ly cà phê sữa để uống lót dạ.

“ Bốp... “

Bỗng nhiên, Cung Giai Lạc va vào ai đó khiến cả người trượt lùi về sau. Nhưng mà ly cà phê nóng của cô thì đã hất đổ lên người đối diện. Vừa ngước mặt

lên, đập vào mắt cô là một nụ cười tỏa nắng quen thuộc, tất nhiên là không kém phần ám khí. Giai Lạc đột nhiên thấy lạnh nứa rồi nha.

Giai Lạc giật mình hoảng hốt, liền liên tiếp cúi đầu - “ Em xin lỗi, xin lỗi. Thực sự xin lỗi thầy ! “

Vì quá hoảng hốt nên Giai Lạc đánh rơi luôn cả cái ly trên tay đang còn một ít cà phê xuống đất. Và bao nhiêu cà phê còn lại đã đổ hết lên đôi giày da của Lâm Ngan. Cung Giai Lạc cô đứng hình lần hai !

“ Bạn hình như rất thích vấy bẩn lên người khác, phải không bạn Cung Giai Lạc ? “ - Lâm Ngan khoe môi giật giật. Không khó nhìn ra anh ta là đang rất khó chịu.

Giai Lạc nghe nói giáo viên mà nhớ rõ tên học sinh chỉ qua một lần gặp thì chỉ có hai trường hợp : một là học sinh đó quá xuất sắc hai là quá tồi tệ, còn cái nữa là một là giáo viên muốn quan tâm học sinh đó hai là muốn áp bức học sinh đó đến chết. Không biết là Lâm Ngan quăng cô vào cái dạng gì.

“ Em... Thật sự không có cố ý.... Hay thầy để em lau cho “ - Giai Lạc bối rối không biết nên làm gì, cô rút cái khăn trong túi áo ra lau áo cho anh ta.

Nhưng vừa chạm vào áo đã bị Lâm Ngan đẩy ra - “ Tôi không sao. Bạn hình như là đang vội ? “.

Cô bắt đầu thấy khâm phục người đàn ông này rồi đó. Một lượng cà phê nóng như vậy mà vẫn bình tĩnh như thường. Không biết là dưới lớp áo sơ mi đó, anh ta có bị phỏng hay không nữa. Nếu thật sự bị phỏng, Giai Lạc nghĩ mình sẽ bị đám nữ sinh kia lột da mất. Trước tiên, chắc chắn là Mạc Dung sẽ xông vào bóp chết cô.

“ À vâng, em định đến thư viện mượn sách “ - cô ngập ngừng trả lời.

Lâm Ngan mặt không biến sắc, cười cười - “ Vậy sao ? Nhưng hình như tôi nhớ là chủ nhật thư viện không có mở cửa “.

Chết thật, cô lại quên mất hôm nay thư viện đóng cửa. Toi rồi, toi rồi , phải làm sao đây ? Bài tự luận của cô phải làm như thế nào đây ?

“ Thế bạn đã làm xong bài tự luận chưa, bạn Cung Giai Lạc ? “ - Lâm Ngan khoanh tay trước ngực tiếp tục hỏi.

“ Dạ.... Tất nhiên là rồi “ - Giai Lạc lắp bắp trả lời. Cô thực sự muốn đem câu nói vừa rồi nuốt vào trong bụng để tiêu hóa nhưng đã trễ mất rồi. Cô làm sao có thể khai thật là mình chưa làm chữ nào chứ. Đành phải cắn lưỡi mà nói dối thôi.

Anh ta nhún mày - “ Tốt, vậy chiều nay gửi bài luận qua e-mail của tôi. Buổi học trước tôi đã viết e-mail của mình lên bảng. Tôi nghĩ chắc bạn cũng đã ghi lại rồi “

Nói xong Lâm Ngan quay mặt đi thẳng để cô một mình đứng như trời trồng.

“ Cái gì ? Chiều nay ?! Làm sao mà mình viết kịp chứ ? “ - Giai Lạc muốn đập đầu vào tường ngay lập tức. Cái tên phó giáo sư xấu xa đó, rốt cục là cô đã làm gì nên tội ? À mà Cung Giai Lạc cô thực sự có tội nhưng dù sao cô cũng đã xin lỗi rồi mà, có cần chấp nhặt vậy không ?

Giai Lạc lại bực bội quay về ký túc xá.

*****Dải phân cách cutoe lạc lối*****

“ Cậu đi đâu thế ? Sao mà vừa về mặt lại hầm hầm như muốn giết người vậy ? ” - thấy Giai Lạc vừa bước vào phòng, Mạc Dung liền hỏi.

Phải ! Giai Lạc cô đây đúng là đang muốn giết người đây. Xin thề, nếu ngay bây giờ cô mà biết được địa chỉ của tên phó giáo sư kia, không chừng cô sẽ cầm xăng đến đốt nhà anh ta. Đốt ! Đốt ! Đốt cháy rụi ! Đốt luôn cả anh ta trong đó ! (Yết : Mô phật =.=)

Nhưng Giai Lạc lại kiềm nén cơn giận xuống, cười gượng với cô bạn cùng phòng - “ Minh tính đến thư viện mượn sách nhưng quên mất hôm nay thư viện lại đóng cửa nên đành phải trở về “

Nói xong, Giai Lạc cầm lấy cái bánh bao mà Ngao Yên đã mua cho cô để ăn sáng. Rồi mở laptop ra, ráng nặn chất xám mà viết bài luận. Nhưng mà nó còn khó hơn cô nghĩ, ngồi suốt cả tiếng đồng hồ mà Giai Lạc chẳng nghĩ ra được gì.

Cô đột nhiên nhớ ra một người chị họ của mình từng học khoa quản trị kinh doanh, mà còn đi du học qua Trung Quốc giống như cô. Vậy là gặp được cứu tinh rồi, nếu như vậy thì cô không cần phải dịch bài qua tiếng Trung.

Cung Giai Lạc ngay lập tức liên lạc qua Facebook của người chị họ đó. Chị ấy nghe xong cũng vui vẻ gửi bài qua cho cô. Thế là Giai Lạc đem chỉnh sửa một chút cho khác đi rồi đề tên mình lên trên.

“ Phù ! Cuối cùng cũng xong “ - Cung Giai Lạc thở phào nhẹ nhõm. Đúng là mừng hết lớn

Khi Giai Lạc vừa làm xong thì cũng đã tới giờ chiều. Cô bấm nút send gửi bài qua cho tên phó giáo sư xấu xa kia.

Cung Giai Lạc nghĩ sao trên đời lại có kẻ thù dai như tên phó giáo sư đó chứ ?!

Sau đó cô đóng laptop lại, rồi đánh một giấc. Phải ngồi trước máy tính suốt mấy tiếng đồng hồ khiến Giai Lạc buồn ngủ híp cả mắt. Mặc kệ bụng đói,

bây giờ cô phải đi ngủ trước cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bề Ngoài Đẹp Đẽ, Bên Trong Thối Nát

Môn luật kinh doanh rơi vào tiết cuối của ngày hôm sau. Trong suốt tiết học, Giai Lạc cứ thấp thòm không yên, không biết là bài luận của cô có qua được ải này hay không ?

Mọi chuyện diễn ra khá là yên bình. Lâm Ngạn vẫn đến lớp, điểm danh bình thường rồi lại đứng lớp giảng bài. Giai Lạc lại thấy tiếp tục lạnh rồi nha, quá là kỳ lạ !

Cho đến khi tiết học còn mười phút cuối...

“Tôi sẽ nhận xét về bài luận mà tôi đã cho ra từ tuần trước “

Giai Lạc bắt đầu hồi hộp. Sau khi anh ta nhận xét xong bài của cậu nam sinh kia rồi mới tới bài của cô.

“Bài tự luận mà bạn Cung Giai Lạc đã nộp cho tôi quả thật là một bài làm rất tốt. Không những vậy còn rất xuất sắc “

Giai Lạc thở phào như vừa trút được gánh nặng vậy. Cô vô cùng tự hào về bản thân.

“Đặc biệt là sau khi nó đã được sao chép và sửa chữa từ một bài làm của người khác “

Giai Lạc chết đứng ngay tại chỗ. Làm sao... làm sao anh ta biết được ?!

“Cung Giai Lạc, bạn nhớ giúp tôi gửi lời hỏi thăm đến Mai Ngọc, xem ra bạn ấy ra trường rồi nhưng vẫn muốn theo đuổi tôi đến cùng “

Đáng chết ! Mai Ngọc là tên chị họ của cô. Không thể nào là như vậy được ! Nhưng câu nói của anh ta có ý gì ?

Cả lớp chợt hiểu ra, bắt đầu cười ầm lên vì câu nói của Lâm Ngạn. Giai Lạc đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Không dám nhìn thẳng vị phó giáo sư đang đứng trên kia. Cô là muốn tức chết.

Chết thật ! Sao lại xui xẻo như vậy ?! Phó giáo sư này trí nhớ cũng quá tốt đi !

“Bạn học Cung à, bạn nói xem tôi phải chấm điểm bài viết của bạn ra sao đây ? “ - Lâm Ngạn gương mặt đầy vẻ nghiêm túc nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ giễu cợt.

Giai Lạc không trả lời cũng chẳng ngược mặt lên nhìn. Mắt mặt đến cỡ vậy cơ mà.

“Bạn về viết lại cho tôi một bài khác ! Còn phải chép lại cho tôi 50 lần. Hạn nộp là tuần sau, đã nghe rõ chưa bạn Cung Giai Lạc ?! “ - giọng của Lâm Ngạn trở nên nghiêm túc đến đáng sợ.

Cái này rõ ràng là muốn bức chết Cung Giai Lạc cô.

50 lần ? Anh ta bị tâm thần à ?! Cô cảm thấy vô cùng uất ức. Nguyên một lớp có đến mấy chục sinh viên, tại sao lại nhắm vào cô chớ ?!

“Dạ..rõ....” - Giai Lạc chỉ biết trả lời lí nhí trong miệng.

Reng... Reng...

Tiếng chuông báo hết giờ cuối cùng cũng vang lên, Cung Giai Lạc của chúng ta cuối cùng cũng được sống.

Tiết học vừa kết thúc, đám nữ sinh trong lớp liền ủa nhau lên hỏi bài phó giáo sư mỹ nam. Ai ai cũng chen chúc để được nói chuyện với anh ta. Còn hơn cả siêu sao thế giới.

“Thầy ơi ! Thầy đã có bạn gái chưa ? “ - một nữ sinh bẽn lèn mở miệng hỏi.

“Vẫn chưa “ - Lâm Ngạn nở nụ cười, không do dự trả lời. Đám nữ sinh nghe vậy càng trở nên nhao nhao. Liên tục hỏi xin số phó giáo sư với cái có không thể thuyết phục hơn : Hỏi bài.

Giai Lạc đang sắp xếp tập vở, nhìn thấy cảnh đó mà thực sự rất chướng mắt. Gì cơ ? Vẫn chưa có bạn gái à ? Đúng là gât người mà ! Chẳng lẽ Từ Du

kia là không khí chắc !

“Hừ ! Ngay cả Mạc Dung và Ngao Yên cũng bị bộ mặt đẹp trai đó lừa gạt. Đúng là mê trai bỏ nạn ! “ - Giai Lạc không khỏi bực bội khi nhìn thấy hai cô bạn của mình cũng chạy lên hỏi bài tên phó giáo sư xấu xa kia. Cô đành hậm hực ôm cặp sách đến nhà ăn một mình.

*****dải phân cách cutoe lạc*****

“Mình nghe nói cứ thứ bảy hàng tuần, ngài ấy sẽ đến đó đấy “

“Thật chứ ?! Cậu nói thật sao ? “ - Lê Vũ Đình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi nghe đứa bạn bên cạnh mình nói.

“Thật đó, anh mình làm ở quán bar The Blue mà. Anh ấy nói thứ bảy tuần nào, Triệu Vĩnh Thạc cũng đến đó để giải khuây “ - Hoàng Lăng hào hứng nói tiếp.

Cô ta chủ yếu là muốn làm cho Vũ Đình vui, nếu như có được chút thông tin thì sau này Vũ Đình càng chiều cô đến cô ta. Trong trường này không ai mà dám chống lại Lê Vũ Đình.

Lê Vũ Đình hai mắt sáng rỡ như sao, cầm hộp phấn lên soi gương trang điểm lại. Vũ Đình muốn chắc chắn mình phải trông thật đẹp mới có thể lấy lòng người đàn ông kia - “Vậy thì tốt quá rồi. Cuối cùng thời cơ cũng tới. Thứ bảy này, mình sẽ đến quán bar để gặp ngài ấy“.

Vũ Đình và đám tùy tùng của mình quá mê mải bàn tán mà không để ý rằng Giai Lạc đang xếp hàng lấy thức ăn ngay đằng sau họ.

Nhìn thấy cái vẻ yếu điệu đến nhão nhoẹt của Vũ Đình mà cô ngứa mắt đến cực điểm Nghĩ đến cái ngày hôm bữa ở sân bóng rổ cứ làm Giai Lạc tức muốn điên lên. Cô nhất định phải nghĩ ra kế gì đó trả thù cô ta mới được. Nhưng người mà bọn họ nhắc đến là ai vậy ? Có vẻ như là một người rất quan trọng

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Giai Lạc. Bọn người của Vũ Đình cũng đã đi đâu mất từ lúc nào. Cô vội ra khỏi đám đông đang xếp hàng lấy đồ ăn để nghe điện thoại.

“Này cậu đang ở đâu vậy ? Sao vừa hết tiết là không thấy bóng dáng đâu thế ? “ - giọng của Mạc Dung oang oang trong điện thoại.

“Chứ không phải các cậu bỏ rơi mình đi theo vị phó giáo sư đẹp trai kia rồi sao ? “ - cô giận.

“Chắc... chắc... có người biết giận lấy rồi kìa”

“Cậu nói thử xem ? “

“Được rồi, được rồi. Là tại mình sai. Thế có được chưa cô nương “

“Coi như mình tạm tha cho các cậu. Bây giờ mình đang ở nhà ăn. Các cậu tới đây đi “

“OK, chờ bọn mình năm phút “

*****

Sau khi trở về phòng, Cung Giai Lạc ngay lập tức lên mạng nhắn tin cho chị họ mình, nói cho chị của mình biết sự việc ngày hôm nay. Và cô đã phát hiện ra chuyện động trời.

“Thầy của em tên gì vậy ? “

“Lâm Ngạn “

“....”

“Sao thế ? “

“Thầy ấy trước đây là giảng viên khoa luật kinh doanh của chị khi chị du học ở Quế Lâm “

“_ _ “

“Chị từng đeo bám thầy ấy “

“...”

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Suốt mấy ngày sau đó, Giai Lạc chỉ lo tập chung làm bài luận. Rồi còn phải chép lại 50 lần, may mắn là có Mạc Dung và Ngao Yên giúp sức, cả ba đứa lao đầu vào chép bài luận cho đủ 50 lần.

Bây giờ Mạc Dung mới bắt đầu than oán - “Thầy Lâm cũng thực là quá ác. 50 lần bài luận ? Đến quý cũng chép không nổi ! “.

“Hừ ! Giờ cậu mới biết điều đó sao ? Mình đây đã nhìn ra bộ mặt thật của Lâm Ngạn từ tám đời kiếp trước rồi ! “ - Giai Lạc không khỏi liếc xéo qua cô nàng mê trai kia.

Mạc Dung thì chỉ cười cười giả ngốc đáp lại cô.

Cuối tuần, Giai Lạc cũng đã hoàn thành xong.

Chiều thứ sáu, cả ba bọn cô đều không có tiết nên Ngao Yên đã rủ Giai Lạc và Mạc Dung ra ngoài nhưng lại không nói là đi đâu. Thấy Ngao Yên cứ úp úp mở mở làm cho cô và Mạc Dung không nghỉ cũng phải ngờ.

“Rốt cục là cậu muốn dẫn tụi mình đi đâu vậy, Ngao Yên? “ - cô khoanh tay trước ngực, dùng ngữ điệu tra hỏi với cô nàng.

Mạc Dung theo đó cũng lên tiếng - “Phải đó, đi đâu mà sao cậu cứ mờ ám thế ? “

“À, à chỉ là mình hẹn Nhĩ Giang đi uống cà phê nên muốn rủ các cậu đi chung cho vui ấy mà. Chứ đâu có gì “ - Ngao Yên cười cười trả lời, giọng nói không được tự nhiên.

*****

Nghe cô nàng nói, Mạc Dung lại càng thấy nghi hoặc - “Cậu đang giấu tụi mình điều gì phải không? Trước giờ hai cậu hẹn hò đâu bao giờ rủ tụi mình theo“.

“Không có, thực sự không có mà. Chỉ là...” - Ngao Yên ngập ngừng nói.

Cung Giai Lạc nheo mắt nhìn cô nàng, nghi ngờ hỏi - “Chỉ là gì ? “.

Cuối cùng, dưới sự tra hỏi của Mạc Dung và cô, Ngao Yên đành phải khai ra sự thật - “Được rồi, thật ra là Nhĩ Giang muốn giới thiệu hai anh trai của mình cho hai cậu. Cậu ấy nói hai anh của cậu ấy đang muốn tìm bạn gái nhưng lại chưa ưng ý ai nên muốn giới thiệu cho các cậu. Hôm nay chúng ta sẽ thử gặp mặt “

“Cái gì ? Xem mắt sao ? Thế hai anh ấy có đẹp trai không? “ - Nghe xong, Mạc Dung hớn hờ hỏi tới tấp. Có vẻ cô nàng nghĩ bản thân có thể thoát khỏi kiếp cô đơn rồi.

“Ý cậu là muốn tụi mình đi xem mắt sao ? “ - Giai Lạc nhướn mày nói.

Ngao Yên gật đầu - “Có thể nói là như vậy. Mình nghe Nhĩ Giang nói hai anh của cậu ấy cũng khá là được“.

Lời nói của Ngao Yên đã được xác minh khi ba đứa đến chỗ hẹn. Là quán cà phê Teddy, đây một quán gần trường cô. Ở đây cà phê rất ngon mà quán cũng rất đẹp nữa, đầy gấu bông. Cung Giai Lạc rất thích vào đây để được vừa uống cà phê, vừa nghe nhạc vừa ôm gấu miễn phí.

Khi ba bọn cô vừa vào quán là đã thấy ngay hai người anh trai của Nhĩ Giang. Quả thực là họ khá đẹp trai, dáng người cao ráo, mặt mũi cũng rất sáng lạng.

*****dải phân cách cutoe*****

“Đề mình giới thiệu trước, đây là hai anh của mình, Nhĩ Thiên và Nhĩ Thành” - Nhĩ Giang lên tiếng giới thiệu trước.

Cô nàng Mạc Dung ngồi đối diện, hai mắt rực sáng như bóng đèn pha. Trai đẹp ngay trước mắt sao không hớn hờ cho được. Còn Giai Lạc ngồi bên cạnh chỉ chăm chú quan sát họ. Người có cái tên Nhĩ Thành nhìn khá chững chạc, mặc áo sơ mi chỉnh tề, chắc là anh lớn. Còn người con trai tên Nhĩ Thiên bên cạnh lại có vẻ ngoài hoàn toàn trái ngược, mặc áo thun quần jeans, đeo khuyên tai một bên, đầu lại còn nhuộm màu đỏ. Thật là một trời một vực.

Mà Cung Giai Lạc để ý từ lúc các cô bước vào đây, cái anh chàng đầu đỏ kia có vẻ mặt rất thất vọng bởi vì chẳng ai trong các cô xinh đẹp cả. Liếc qua là đã thấy rõ.

“Yo! Xin chào” - Nhĩ Thiên dùng vẻ mặt chán nản chào ba người trước mặt.

Hừ, đúng là chẳng có ý tứ chút nào. Cho dù là không thích thì anh ta cũng không nên thể hiện ra mặt như vậy. Một kẻ chỉ biết nhìn bề ngoài người khác, Giai Lạc cực kỳ khinh bỉ. Từ lúc cô đóng giả bộ dạng này đã nhìn ra rất nhiều điều. Lúc trước cô về ngoài xinh đẹp lại là tiểu thư con nhà giàu, còn nổi tiếng nên rất nhiều người xung quanh cô nịnh hót, theo đuổi nhưng lòng dạ họ Giai Lạc thực không biết ai thật ai giả.

Còn anh chàng Nhĩ Thành bên cạnh thì lại khác, chào các cô bằng một giọng nói rất hòa nhã - “Xin chào, anh là Nhĩ Thành “

Vô cùng vui vẻ, thân thiện làm cô cũng có chút cảm tình.

“Vâng, vâng chào hai anh, em là Mạc Dung, đây là Cung Giai Lạc. Cả hai đứa em đều là bạn học chung trường với Nhĩ Giang” - Ngao Yên chưa kịp mở miệng thì Mạc Dung đã chen ngang lên tiếng giới thiệu mình. Nhìn cô nàng thôi cũng thấy hai từ “traị đẹp” đã hiện rõ ngay trên mặt.

Sau đó, Nhĩ Giang cũng giới thiệu cho mọi người biết Nhĩ Thành đang làm cảnh sát, còn Nhĩ Thiên hiện đang là DJ ở quán bar. Thảo nào, hai tên khác nhau một trời một vực.

Mạc Dung vừa nghe thấy hai từ DJ là đôi mắt lại sáng rỡ lên. Theo cách nghĩ của cô nàng mà nói, những anh chàng DJ là những người vô cùng ngầu và đẹp trai - “Woa, thì ra anh Nhĩ Thiên là DJ sao? Tuyệt vời quá. Em rất thích những anh chàng DJ”.

Giai Lạc không thể không công nhận, câu nói của Mạc Dung đâu khác gì là đang tỏ tình gián tiếp? Chỉ là mới gặp nhau thôi mà cô nàng đã dỏ chứng mê trai của mình rồi. Thật là mắt mặt.

Nghe vậy, Nhĩ Thành cười cười, còn tên Nhĩ Thiên lại nhếch khóe môi lên theo kiểu nhảm chán - “Vậy sao? Nhưng mà rất tiếc. Tôi không thích kiểu người con gái như cô”

Vừa nghe anh ta nói, Mạc Dung ngây người. Cô bắt đầu thấy bức bối rồi nha. Cứ nhìn cái ánh mắt xem thường của Nhĩ Thiên hướng về bọn cô thì Giai Lạc muốn nóng gan mà.

“Nhĩ Thiên, anh sao lại nói như vậy? Cô ấy là người quen của em mà. Anh không thể nói chuyện lịch sự hơn sao?!” - Nhĩ Giang liếc mắt, khó chịu nói với anh mình.

Đột nhiên, Nhĩ Thiên đứng bật dậy, lấy tay phui quần áo. Quay sang nói với Nhĩ Giang - “Xin lỗi chú, nhưng anh đây không có hứng thú làm quen với loại con gái nhảm chán và xấu xí như thế này nên anh về trước đây”.

Nghe vậy, Nhĩ Giang vội vã kéo tay anh trai mình lại, gắt gỏng nói - “Anh không thể bất lịch sự như thế được!”

Mạc Dung ngồi đó, trơ mắt nhìn anh ta như vừa bị người ta cho phát búa vào đầu. Cô nàng chỉ biết cúi gầm mặt day day cái áo.

Thật sự là Giai Lạc không thể hiểu nổi cô nàng. Nếu nãy giờ là một đứa con gái dám nói thế với Mạc Dung thì cô nàng đã đứng lên đấu vô mồm chứ nhất định không để chịu bị sỉ nhục. Nhưng trước mặt là một anh chàng đẹp như hoa nên Mạc Dung chỉ biết ỉu xiu như bánh đa ngâm nước mà không dám nói lại tiếng nào.

“Nhĩ Thiên, mau ngồi xuống! Không được bất lịch sự!” - Anh chàng cảnh sát Nhĩ Thành ngồi bên cạnh thấy chuyện bất bình, cuối cùng cũng lên tiếng. Để thể hiện uy nghiêm của người anh cả.

Nhưng mà sự uy nghiêm đó hình như chẳng có tác dụng gì cả khi mà tên Nhĩ Thiên kia chỉ “Hừ” một phát rồi biến mất tăm ra khỏi quán cà phê, không thèm ngoái lại nhìn ai.

“Mạc Dung, xin lỗi, thật sự xin lỗi. Mình không biết anh ấy lại như vậy” - Nhĩ Giang bối rối không biết làm gì, cứ cúi đầu xin lỗi Mạc Dung.

Anh chàng vừa nói vừa run cầm cập vì đang có một luồng khí âm u bắn ra từ mắt của Ngao Yên khiến Nhĩ Giang vô cùng sợ hãi. Cô nàng bình thường rất hiền nhưng cứ thử làm tổn thương người bên cạnh Ngao Yên xem, không vui chút nào đâu.

“Thật sự xin lỗi tụi em, tại thằng em anh không biết phép tắc. Đề anh về dạy dỗ nó” - Nhĩ Thành cũng lên tiếng nhận lỗi thay cho em mình.

Mạc Dung ngượng ngùng xua tay - “Không sao đâu anh, em thật sự không để tâm đâu”.

Cung Giai Lạc để ý từ nãy giờ, chỉ có anh chàng Nhĩ Thành này là dịu dàng và lịch sự với bọn cô nhất. Dù sao tên kia không tốt lành gì thì cũng có người anh này bù lại.

Sau đó, cả năm người lại trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Nhĩ Thành kể rất nhiều chuyện cười khiến cho Mạc Dung chuyển biến từ mặt “bỗng dưng muốn khóc” đến cười rớt cả hàm. Nhờ Nhĩ Thành mà Mạc Dung có vẻ vui lên rất nhiều, cứ như lúc nãy chưa hề xuất hiện cái tên Nhĩ Thiên kia vậy.

Lúc nói chuyện xong thì mọi người lại bàn xem địa điểm kế tiếp sẽ đi đâu. Giai Lạc lại cảm thấy mắc vệ sinh quá nên xin phép mọi người vào WC một lát.

Ra khỏi WC, trên đường trở về chỗ ngồi thì Giai Lạc nghe được một giọng nói phát ra từ ngay góc cầu thang của quán cà phê.

“Mình đang chán muốn chết đây. Không biết Nhĩ Giang nghĩ cái gì mà lại đi giới thiệu cho mình và Nhĩ Thiên mấy đứa con gái trông không ra cái gì đó”.

“....”

“Cậu không biết đâu. Nếu không phải là bạn của Nhĩ Giang thì mình đã bỏ về lâu rồi chứ không phải ngồi đây đóng giả một anh chàng ga lăng và lịch sự với mấy đứa sinh viên đó đâu. Nhĩ Thiên bỏ đi trước nên mình phải ở lại nghĩ ra mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo để dỗ ngọt bọn sinh viên đó, không thôi lại mất mặt Nhĩ Giang”.

*****dải phân cách cutoe*****

“Giai Lạc, cậu đi vệ sinh gì mà lâu thế? Cậu có gặp Nhĩ Thành không? Hình như anh ấy đi nghe điện thoại mà sao giờ này vẫn chưa vào” - Vừa thấy Cung Giai Lạc về chỗ là Mạc Dung đã bay vào hỏi.

Cô không trả lời câu hỏi của Mạc Dung, mắt khẽ nhướn. Giọng lạnh lùng nói - “Mình đi về đây. Ở đây toàn là kẻ lòng dạ bốc mùi”

Nói xong, Giai Lạc ôm balô đi ra khỏi quán cà phê.

Sau ngày hôm nay, cô lại càng khắc cốt một điều đừng bao giờ đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Cung Giai Lạc đúng là mù rồi mới nói anh ta là người tốt. Cái tên tiểu nhân ấy, bề ngoài đẹp đẽ, bên trong thối nát. Như thế mà còn có thể trở thành cảnh sát.

“Giai Lạc cậu đi đâu vậy?! Nhĩ Thành vẫn chưa ra cơ mà” - Thấy vậy, Mạc Dung vội vàng gọi Giai Lạc lại nhưng cô không thèm nghe.

Ngao Yên thấy cô bỏ về cũng không muốn ở đó nữa nên kéo Mạc Dung về theo. Trước khi đi cô nàng không quên quảng cho Nhĩ Giang một cái nhìn cảnh cáo. Chỉ có Mạc Dung là tiếc nuối chưa muốn về nhưng lại bị Ngao Yên lôi đi nên không thể kháng cự.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Đàn Ông Triệu Vĩnh Thạc

Về tới trước cổng ký túc xá, Giai Lạc đi nhanh lên lầu. Đáng lẽ cô không nên đi theo Ngao Yên để bị người ta coi thường như thế này.

“Giai Lạc, chờ bọn mình với !!!”

Ngao Yên và Mạc Dung đuổi theo từ phía sau nhưng không kịp.

Đứng trước cửa phòng, Giai Lạc bực bội rút chìa khóa ra mở cửa. Nhưng khi cánh cửa được mở ra, cô hoàn toàn sững sốt với cảnh tượng ngay trước mắt. Giai Lạc mau chóng bịt miệng mình lại để không kịp hét to lên.

Những con côn trùng như gián, bọ xít, sâu róm dơ bẩn đang bò lúc nhúc đầy căn phòng, ngay cả trên mền gối. Thật kinh khủng.

Mạc Dung và Ngao Yên về tới cửa là tròn tròn to mắt kinh ngạc. Mạc Dung xém chút nữa cũng đã hét - “Trời ơi !”

Ngao Yên không hét vì cô nàng đã sắp phát nôn vì những con vật kinh tởm kia rồi.

“Tại sao những con vật gớm ghiếc này lại bò khắp phòng của bọn mình ?! ” - Mạc Dung bắt đầu lấy lại bình tĩnh để hỏi.

Ngao Yên thì nhìn trần trời vào căn phòng như không thể tin được - “Thật kinh khủng, mình không thể chịu nổi. Là ai đã thả chúng vào đây chứ ?!”

“Mình hình như biết là ai làm rồi” - Giai Lạc cả gan bước vào phòng, cố gắng không đạp trúng mấy con đó. Cô đi tới gần bức tường, nơi có một tờ giấy đang được dán trên đó với dòng chữ to màu đỏ chói, hình như là được viết bằng son :

LŨ THUA CUỘC và LẬP DI, thích món quà bọn này tặng chứ ?

Cô tức khí gỡ tờ giấy đó xuống và xé nát nó.

“Chết tiệt, con nhỏ Vũ Đình đó ! Mình sẽ tính sổ với nó !” - Mạc Dung sôi máu định chạy đi tìm Lê Vũ Đình nhưng lại bị cô kéo lại .

“Bọn mình không có chứng cứ, cậu có tới đó cô ta cũng không thừa nhận, chỉ bị hạ nhục thêm thôi” - Cung Giai Lạc nghiêm túc giải thích.

Cô cũng tức sôi máu đến mức muốn bóp chết cô ta. Nhưng mà Giai Lạc giữ vững lý trí, cô không thể hành động bậy bạ theo cảm tính được. Đặc biệt là giờ phút này càng phải bình tĩnh mà suy nghĩ.

“Cái gì mà chứng cứ ?! Rõ ràng là cô ta và đám bạn của mình chứ ai vào đây. Đúng là tức chết đi được !” - Cô bạn gất gồng.

Mạc Dung vốn là một người rất nóng nảy không thể kiềm chế bản thân.

Ngao Yên cũng quay sang nhìn Mạc Dung nói - “Tuy mình cũng rất tức giận nhưng Giai Lạc nói đúng đấy. Bây giờ không có chứng cứ, chỉ làm cô ta có cơ hội cười vào mặt chúng ta mà thôi”

“Mạc Dung, cậu nên kiềm chế con giận lại. Việc nhất thiết chúng ta phải làm ngay lúc này là phải dọn sạch hết đồng côn trùng này trước khi cô quản giáo phát hiện” - Cô lên tiếng.

“ Các cậu thật là, bực quá đi thôi ! “ - Mạc Dung vẫn còn bực bội nhưng mà phải nghe theo các cô.

Cật lực dọn phòng nguyên cả một buổi chiều, cuối cùng căn phòng mới tương đối sạch. Ba bạn cô đã phải xịt thuốc, quét dọn, lau chùi và phải thay cả gối mền nữa.

Đến tối, Giai Lạc tay chân rã rời ngã lưng xuống giường. Đây là lần đầu tiên cô phải động tay động chân làm mấy việc quét dọn như thế này. Trước đây ở nhà, luôn có người làm giúp cô. Hiện tại phải quét dọn căn phòng đầy côn trùng, đúng là không dễ dàng.

Hai cô bạn cùng phòng của Giai Lạc cũng không khá hơn gì. Hai người vật lộn với mấy con bọ mà thấy thương. Vừa dọn dẹp xong đã lao thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Cung Giai Lạc sau đó cũng đi tắm rồi nhanh chóng leo lên giường ngủ. Vì quá mệt nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Một cậu bé đứng trước mặt Cung Giai Lạc, nét mặt lạnh nhạt, ánh nhìn hững hờ. Cô ngỡ người nhìn cậu bé đứng ẩn hiện trong đám sương đó. Tim cô đột nhiên rung lên từng đợt.

Một cảm giác xao xuyên bồi hồi không tả được.

Cung Giai Lạc không nhìn rõ được gương mặt của cậu bé, nhưng cô đoán cậu ấy chỉ chừng mười lăm tuổi. Thứ duy nhất cô nhìn thấy rõ ràng nhất chính là đôi mắt của cậu bé. Đôi mắt nâu trầm vừa sắc lạnh lạnh lẽo, vừa huyền bí đáng sợ nhưng lại khiến người đối diện như bị hút vào trong đó.

Cô hoàn toàn bị lạc vào ánh mắt của cậu bé ấy. Cảm giác dường như rất quen thuộc.

Đột ngột, cậu bé xoay lưng cất bước đi vào trong làn sương. Cung Giai Lạc ngay lập tức chạy theo cậu bé. Nhưng sương càng ngày càng dày đặc. Bóng người dần khuất sau màn sương. Cô cố gắng chạy thật nhanh nhưng không thể nào đuổi kịp cái bóng ấy.

Cung Giai Lạc thực sự rất muốn hỏi cậu ấy là ai ? Rốt cục là ai ? Vì sao lại mang đến cho cô cảm giác này ?

.....

“ Giai Lạc, Giai Lạc cậu làm sao vậy ? “

Mạc Dung khẩn trương lay người cô, gọi cô dậy.

Cung Giai Lạc nghe tiếng gọi giật mình tỉnh giấc. Trên trán lấm tấm mồ hôi. Cô hốt hoảng ngồi dậy thở gấp ngay lồng ngực.

“ Cậu sao vậy ? Là mơ thấy ác mộng sao ? Mình đang ngủ mà nghe thấy tiếng cậu la “ - Mạc Dung ngồi bên cạnh lo lắng hỏi.

Giai Lạc lấy lại bình tĩnh, ngược nhìn cô nàng, nặn ra nụ cười như không - “ Mình không sao. Chỉ là ác mộng thôi. Xin lỗi, làm cậu thức giấc rồi “

“ Nếu không sao là tốt rồi. Mình đi ngủ tiếp đây “

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Sáng thứ bảy, Ngao Yên và Mạc Dung chuẩn bị ra ngoài mua drap giường và drap gối mới.

“ Giai Lạc, cậu không đi thật sao? “ - Ngao Yên hỏi.

Giai Lạc gật đầu - “ Mình hơi mệt, các cậu đi mua giúp mình là được rồi “.

Sau khi hai cô bạn ra khỏi phòng, Cung Giai Lạc nhanh chóng mở laptop lên. Tiếp tục công việc báo cáo đời sống riêng tư cho tên bánh bèo kia nghe.

Cậu ta đã cười hả hê khi biết Cung Giai Lạc cô đi xem mắt. Đúng là càng lúc càng mất mặt.

Trong lúc báo cáo, cô mở một trang khác ra và gõ vào ô tìm kiếm dòng chữ : Triệu Vĩnh Thạc.

Một loạt kết quả hiện ra trên màn hình.

“ Triệu Vĩnh Thạc, một trong những nhân tài trẻ tuổi trong giới kinh doanh. Là người đứng sau điều khiển và phát triển tập đoàn có quy mô tầm cỡ Châu Á, Golden. Một tập đoàn kinh doanh rộng lớn đến ba mươi mấy ngành nghề. Từ sau khi được cha mình là chủ tịch Triệu đề bạt làm tổng giám đốc, Triệu Vĩnh Thạc đã thể hiện tài năng của mình trong việc quản lý tập đoàn. Phát triển tập đoàn với mức thu lợi nhuận tăng gấp ba sau hai năm ngồi vào chiếc ghế nặng nề này. Một thành tích to lớn khiến giới kinh doanh phải nể phục khi anh chỉ mới 28 tuổi...”

“...SkyA, một công ty giải trí lớn nhất Đại Lục, trực thuộc tập đoàn Golden. Hằng năm, SkyA đã đem lại mức thu nhập khổng lồ cho Golden khi liên tiếp đào tạo ra những diễn viên, ca sĩ, người mẫu tài năng và trẻ đẹp cho giới showbiz. Và Triệu Vĩnh Thạc, vị tổng tài đẹp trai, tài ba, quyền rũ của tập

đoàn Golden cũng đã trở thành người đàn ông được nhiều mỹ nhân của giới showbiz săn đón nhất dù anh đã dính rất nhiều tin đồn hẹn hò với nhiều mỹ nhân khác. Sức hút của tổng giám đốc tập đoàn Golden quả không hề nhỏ...”

“.....”

Người đàn ông này quả nhiên là người quan trọng. Hèn gì Lê Vũ Đình lại muốn gặp hắn ta đến vậy. Rõ ràng là đang muốn tìm chỗ dựa để tiến thân. Cung Giai Lạc nhấp chuột vào chỗ hình ảnh.

“Anh ta cũng có vẻ rất đẹp trai đấy chứ “ - Cô âm thầm đánh giá.

*****Dải phân cách cutoe*****

Tối hôm đó, lợi dụng lúc Ngao Yên và Mạc Dung đi ra ngoài mua đồ ăn tối. Giai Lạc bắt tay vào việc gỡ bỏ vỏ bọc của mình. Cô kéo một chiếc vali màu hồng từ dưới gầm giường ra, vì đã một thời gian không động đến nên chiếc vali đã đóng đầy bụi bẩn.

Chiếc vali khá là nặng vì chứa rất nhiều thứ như bộ dụng cụ trang điểm, giày dép, túi xách và cả quần áo hàng hiệu của Cung Giai Lạc mà từ rất lâu rồi cô chẳng thèm chạm vào.

Giai Lạc nhìn hình ảnh xấu xí của mình qua phản chiếu của gương rồi lên tiếng -” Được rồi, bắt tay vào việc thôi !”

Trước tiên là phải chùi sạch lớp kem makeup đã làm da mặt và body của cô sạm màu. Thật ra là do da Giai Lạc quá trắng nên tên bánh béo Hạ Việt kia đã quảng cho cô một loại kem trang điểm body và mặt làm cho màu da trầm xuống. Loại kem này đem từ nước ngoài về nên rất tốt, không thấm nước, nước thường không thể rửa sạch, chỉ có thể dùng nước tẩy trang chuyên dụng mà thôi.

Rửa sạch sẽ xong, Giai Lạc gỡ bỏ mắt kính cận lập dị kia và sử dụng kính áp tròng. Tiếp theo là dùng máy kẹp duỗi thẳng mái tóc xù thường ngày như bà già của cô.

Khoác lên người một chiếc áo khoác da cổ lông màu đen, bên trong là một chiếc đầm tanktop ôm sát người, lộ ra những đường cong mê người của Cung Giai Lạc. Thêm một chút son môi đỏ, một chút mascara cũng đủ để tôn lên vẻ đẹp tự nhiên đến điểm lệ của cô.

“Xong rồi, cuối cùng cũng đã hoàn thành. Đây mới chính là Cung Giai Lạc chứ? “ - Giai Lạc mỉm cười, nhìn mình trong gương lần cuối rồi dọn dẹp sạch sẽ hiện trường.

Cô cầm lấy túi xách trốn khỏi ký túc xá, tránh để ai nhìn thấy .

*****Dải phân cách cutoe*****

Chiếc taxi đỗ lại ngay trước trung tâm thành phố, Giai Lạc bước xuống xe và tìm đến quán bar The Blue.

Cô phải thừa nhận mình đã suýt bị choáng ngợp khi đứng trước The Blue. Vẻ to lớn và hào nhoáng của nó đã đủ cho thấy những người đến đây giàu có như thế nào. So với những quán bar ở Việt Nam thì đây quả thực là một đẳng cấp vô cùng khác.

Có hai tên bảo vệ mặc đồ đen to con đứng trước cửa canh gác. Còn có một hàng người phải đứng bên ngoài xếp hàng chờ đợi để được vào trong. Có vẻ như họ phải chờ rất lâu. Cô phải dùng cách gì đó để được vào trong mới được.

Cung Giai Lạc chợt nhớ ra điều gì đó, cô đi một vòng ra phía sau của quán. Đưa mắt tìm kiếm một lúc lâu, cô mới nhìn thấy một chiếc cửa sổ nhỏ khuất sau lùm cây, chỉ đủ một người chui vào được đặt sát mặt đất

Thực ra đây là cửa sổ thông gió của nhà vệ sinh. Thường một số quán bar sẽ đặt nhà vệ sinh ở dưới mặt đất và có một cửa thông gió nhỏ ở trên đầu, lòi lên mặt đất.

Cung Giai Lạc ngay lập tức nhìn ngó xung quanh, rồi nhanh người cúi xuống chui qua cửa sổ. Nếu như để ai mà thấy cảnh này thì quả thật là quá mất danh dự Cung Giai Lạc này.

Cũng may cái cửa sổ này nằm trong nhà vệ sinh nữ. Không thôi cô cũng không biết mình mà lỡ chui vào thì chỉ có nước chui luôn xuống lỗ.

*****dải phân cách cutoe*****

Bên trong, tiếng nhạc xập xình, những ánh đèn nhấp nháy bao trùm không gian vui thú của những con người thuộc tầng lớp quý tộc.

Tại một góc, nơi gian phòng sang trọng, ánh đèn vàng mờ ảo khác biệt nơi ồn ào ngoài kia. Hai người đàn ông cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn vương giả, nổi bật giữa chốn người, bọn họ đang ngồi uống rượu cùng nhau. Xung quanh họ toàn là vệ sĩ đứng canh gác. Nhìn qua đã biết là những người không đơn giản.

“Triệu tổng, cậu gọi tôi ra đây chỉ để uống rượu thôi sao ? “

Vương Lăng Thần một tay nâng ly rượu lên, một tay gác lên thành ghế. Cả người chễm chệ dựa vào sofa.

Người đàn ông ngồi bên cạnh, sự hoàn hảo phi phàm trên gương mặt hắn ta không thua kém gì Vương Lăng Thần. Đôi mắt nâu trầm hẹp dài, ánh mắt lúc nào cũng sắc như dao. Cánh mũi cao thẳng tắp. Đôi môi đầy đặn căng mọng hồng hào ngay cả phụ nữ cũng ganh tị. Gương mặt người đàn ông này chính là biểu tượng của quý dữ khiến cho phụ nữ vì hắn mà xuống địa ngục.

Triệu Vĩnh Thạc khoe môi cong nhẹ - “Vương tổng nổi tiếng quán quýt vợ, quả nhiên. Chưa gì đã khản trương như vậy. Vương tổng, tôi với anh là bạn làm ăn hợp tác lâu như vậy. Chưa bao giờ thấy ai yêu vợ như anh. Thật không hiểu nổi”

Vì một người phụ nữ mà tâm tình không yên, một người đàn ông cao cao tại thượng như Vương Lăng Thần hờ một chút là không rời vợ. Khiến cho thiên hạ đồn thổi là thích bám váy vợ nhưng Vương Lăng Thần chưa bao giờ để tâm. Còn thích công khai những hành động quán quýt vợ. Triệu Vĩnh Thạc hẳn thực sự không hiểu nổi.

Vương Lăng Thần lớn hơn hắn ba tuổi, ở ngoài nổi tiếng một là tổng tài mafia lãnh khốc tàn nhẫn, ở nhà với vợ thì quán quýt như một đứa trẻ.

Người ngồi bên cạnh không vội trả lời, nhấp một ngụm rượu. Ánh mắt ý cười nói.

“Vì thế tôi mới nói cậu mau đi kiểm vợ đi để biết được cảm giác tự nguyện sa đọa như tôi”

“Nhưng cậu làm phí thời gian của tôi như vậy là vì chuyện gì đây? Là chuyện hai tập đoàn?”

Vương Lăng Thần lại lên tiếng.

“Chuyện hợp tác thì để đến công ty nói, Triệu Vĩnh Thạc tôi không cần nhắc công gì phải gọi anh đến đây. Tôi là muốn mượn sự trợ giúp của Tam Vương hội của anh”

Vương Lăng Thần không hề ngạc nhiên trước lời đề nghị của hắn. Chỉ là nhàn nhã thưởng thức rượu.

“Hình như anh không hề bất ngờ thì phải. Vậy là Vương tổng đây đã nghe đến vụ của Ngạn Thanh hội?”

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lời Đề Nghị Khiếm Nhã

Ngoài việc là tổng giám đốc của Golden, Triệu Vĩnh Thạc còn kinh doanh một chuỗi quán bar, nhà hàng năm sao có tiếng ở Bắc Kinh. Nhưng gần đây, xuất hiện một nhóm xã hội đen chuyên đi gây sự, kiếm chuyện ở các quán bar, nhà hàng. Bọn chúng đem vũ khí đến hù dọa khách, đòi quản lý phải trả tiền bảo kê cho bọn chúng, còn nói rằng đây là vùng địa bàn của chúng.

Chúng tự nhận mình là người của Ngạn Thanh hội.

Nhưng có một điều, những nơi chúng đến gây sự đều thuộc quyền sở hữu của Triệu Vĩnh Thạc. Rõ ràng là đang nhắm vào hắn.

“Ngạn Thanh hội, cái tên này dạo gần đây được nhắc đến rất nhiều trong giới hắc đạo. Xuất hiện từ hai năm trước nhưng thành viên thì càng ngày càng tăng nhanh. Nghe nói là chế độ đãi ngộ của bọn chúng rất tốt nên thu hút được nhiều người. Nhưng bọn chúng việc kinh doanh hắc đạo không lo lại thích đi gây rối nơi chỗ cậu. Quả nhiên Triệu Vĩnh Thạc cậu là mục tiêu của chúng”

Vương Lăng Thần chậm rãi nói.

Hắn chỉ cười nhạt, chậm chậm nhấp rượu - “Không ai biết người đứng sau hội đó là ai? Kẻ đó cũng chưa bao giờ xuất hiện”

“Nghe nói là đám thiếu gia nhãi nhép cấp ba. Nhưng tôi và cậu đều biết kẻ thực sự đứng sau là một kẻ khác”

Vương Lăng Thần nói một chút rồi quan sát hắn sau đó cười lạnh - “Tôi nghĩ Triệu Vĩnh Thạc cậu thừa biết kẻ đó là ai”

Người bên cạnh vẫn không trả lời, khoe miệng chỉ nhếch lên. Từ tốn thưởng rượu.

“Tôi từ trước đến giờ không có hứng thú xen vào chuyện gia đình riêng tư của người khác. Cho nên cậu thực sự muốn tôi xử sạch sẽ bọn chúng?” - Vương Lăng Thần lạnh lùng hỏi.

Triệu Vĩnh Thạc lại bật cười, nụ cười vừa lạnh lẽo vừa đùa cợt - “Cũng nên nể mặt người anh trai tài giỏi của tôi một chút. Tôi không cần Tam Vương hội của anh phải cất công khừ bọn chúng. Tôi không muốn người của anh phải dính máu của loài côn trùng. Tôi chỉ cần người của anh “chơi đùa” với bọn chúng một chút. Ăn một, trả một. Tôi nghĩ anh hiểu ý của tôi”

“Triệu Vĩnh Thạc, cậu vẫn xảo trá như vậy”

Trước lời nói rõ ý châm chọc của Vương Lăng Thần, hần điệu bộ thông dong uống rượu, khóe miệng tràn ngập ý cười.

Uống hết ly rượu, Vương Lăng Thần đột ngột đứng dậy cài lại khuy áo vest.

“Nếu không còn việc gì nữa thì tôi về trước đây “

Người đàn ông đang ngồi ngược lên nhìn Lăng Thần, ánh mắt vô cùng đùa cợt.

Vương Lăng Thần biết hần có ý gì nhưng chỉ khẽ liếc mắt một cái rồi cất bước đi. Một đám người mặc đồ đen đứng gác xung quanh đó cũng liền bước theo.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Giai Lạc vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì đã gặp ngay Lê Vũ Đình và đám tùy tùng của cô ta đang ngồi tám chuyện. Cả đám bọn họ đang dồn tất cả ánh mắt của mình về phía bên kia của căn phòng.

Ở góc phòng, một người đàn ông có ngũ quan hoàn mỹ, dáng người cao lớn, khí thái thiên thể như một vị thần. Khoác trên mình bộ đồ vest thuộc thương hiệu đắt tiền, đang ngồi uống rượu một mình. Hai bên là hai tên vệ sĩ mặc đồ đen.

Không khó để Cung Giai Lạc đoán được, hần ta chính là Triệu Vĩnh Thạc.

Lê Vũ Đình bắt đầu rời khỏi bàn, tiến về phía người đàn ông kia. Cô ta nhất định phải nắm bắt cơ hội này thì mới có thể thực hiện được mong muốn trở thành một ca hậu của bản thân. Nhưng vừa bước đến đã bị hai tên vệ sĩ chặn lại.

Triệu Vĩnh Thạc ngược mắt lên nhìn cô gái khá là xinh đẹp, ăn mặc cũng rất bốc lửa, vừa tới. Hần nhếch môi cười lạnh dựa người vào ghế sofa, ra hiệu với hai tên vệ sĩ. Thực sự là Vĩnh Thạc không lạ gì với những cô gái như thế này. Những cô gái xinh đẹp mong muốn trở thành ngôi sao của ngành giải trí, tất nhiên là không từ mọi thủ đoạn để quyến rũ được hần. Chỉ cần một lời nói của hần thì cũng có thể biến con vẹt xấu xí thành phượng hoàng xinh đẹp.

Triệu Vĩnh Thạc chẳng có chút động tĩnh nào, chỉ đứng dưng thưởng thức ly rượu.

“Đề em mời Triệu tổng một ly ? “ - Vũ Đình sử dụng cử chỉ ủy mị để mời rượu người đàn ông bên cạnh.

Cung Giai Lạc nhìn từ xa mà thật sự muốn phát nôn. Thì ra Vũ Đình chỉ là một đứa con gái rẻ mặt như vậy. Muốn được nổi tiếng nên không ngần ngại dùng sắc đẹp của mình để tìm kiếm bệ đỡ ư ? Cái trò này ở Việt Nam cô đã không ưa rồi.

Lần này Giai Lạc sẽ cho cô ta biết tâm trạng của kẻ thua cuộc là như thế nào. Cô thường nghe người ta nói, muốn trả thù một người phụ nữ thì hãy cướp đi người đàn ông của họ. Và bây giờ chính xác là cô sẽ làm như vậy.

Triệu Vĩnh Thạc lạnh lùng cầm lấy ly rượu nhưng chẳng buồn đá mắt tới Lê Vũ Đình khiến cô ta rất bức bối. So với những người phụ nữ trước đây của Vĩnh Thạc thì người này còn thua xa về thủ đoạn lắm. Nhiều người phụ nữ còn không ngại ngần lột đồ lên giường cùng hần mà còn không có kết quả gì. Huống chi trò quyến rũ tầm thường này.

Giai Lạc quan sát một lượt xung quanh rồi tiến vào bên trong sàn nhảy. Cô chọn một cây cột không người được đặt ngay trung tâm sàn nhảy và bước lên đó. Hồi cấp ba, Cung Giai Lạc đã từng có bốn tháng miệt mài tập múa cột chỉ vì muốn cùng đám bạn trong lớp quay clip nhảy. Lúc đó bọn cô thích nhảy múa và ca hát lắm nên cũng thường xuyên quay clip để up lên Youtube. Chắc cũng nhờ vậy mà Giai Lạc đã nổi tiếng trong cộng đồng mạng. Cung Giai Lạc từ nhỏ đã được cha mẹ cho đi học múa, lớn lên chút nữa cô lại đi học nhảy. Gần như tất cả thể loại nhảy múa cô đều nắm rõ.

Bây giờ là lúc để vận dụng những kỹ thuật đó rồi. Giai Lạc bắt đầu di chuyển cơ thể theo điệu nhạc quanh cây cột. Ai nói múa cột là một điệu nhảy rẻ tiền, nó cũng là một điệu múa nghệ thuật đâu phải ai cũng làm được. Lúc mới tập cả người cô đều đau ê ẩm vì nó.

Trong ánh đèn mờ ảo của quán bar, một cô gái xinh đẹp nao nức lòng người đang nhảy múa xung quanh chiếc cột. Vẻ đẹp tràn trề mà thánh thiện. Từng sự di chuyển nhịp nhàng của cô đều khiến bọn đàn ông phải say mê và quyến luyến.

Cung Giai Lạc say sưa nhảy múa với chiếc cột. Trong lúc làm động tác xoay một vòng quanh cột. Đôi mắt của cô bỗng dưng chạm vào ánh mắt sắc như dao của một người đàn ông.

Cung Giai Lạc cả người cứng ngắc, trái tim đập liên hồi. Là đôi mắt này, chính là đôi mắt này cô đã gặp trong mơ. Cô ngay cả việc nhảy múa cũng quên mất.

Ánh mắt của Triệu Vĩnh Thạc hoàn toàn bị hút vào người con gái xinh đẹp đang nhảy múa kia. Dù chỉ nhìn từ xa thôi nhưng vẻ đẹp của cô cũng khiến người đàn ông phải gục ngã rồi. Sự quyến rũ đến mê hoặc làm cho đàn ông muốn phạm tội.

Lê Vũ Đình ngồi bên cạnh trông thấy hần như vậy liền tức giận. Con nhỏ đó là ai không biết từ đâu lại chui vào đây. Từ lúc nhìn thấy nó nhảy múa, Triệu Vĩnh Thạc mọi sự chú ý đều hướng về nó. Cô ta một chút cũng không được để vào mắt !

Hần nhìn chằm chằm vào Cung Giai Lạc, đôi mắt lạnh lùng mà nóng bỏng. Khiến cho tâm tình người khác không yên.

Trong ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy liên tục, mờ mờ ảo ảo, đôi mắt nâu trầm sắc lạnh ấy nổi bật trong đêm tối hướng thẳng về phía cô. Cung Giai Lạc không điều khiển nổi trái tim của mình.

Tại sao lại như vậy ? Đôi mắt của hắn...

Người đàn ông tên Triệu Vinh Thạc đó rõ ràng là một kẻ xa lạ, vì sao ánh mắt hắn lại quen thuộc đến như vậy ? Đôi mắt vừa sắc bén như dao, vừa lạnh lẽo như băng. Lại huyền bí như một mê cung trong suốt. Làm cho cô có cảm giác vừa sợ hãi, vừa nhớ nhung.

Đầu của cô lại đau.

Cung Giai Lạc dừng động tác múa của mình lại. Cô bước nhanh xuống bậc. Đi thẳng đến một chiếc bàn ở góc còn trống ngồi xuống. Cô không muốn đối diện cảm giác này, không muốn đối diện với ánh mắt của người đàn ông đó.

Tại sao Cung Giai Lạc cô lại cảm thấy sợ hãi như vậy.

.....

“Tiểu thư, Triệu tiên sinh gửi cô ly rượu và thứ này”

Anh chàng phục vụ đứng trước mặt cô nhẹ nhàng nói.

Cung Giai Lạc đang ngồi lấy lại bình tĩnh thì ngạc nhiên nhìn người trước mắt.

Triệu tiên sinh ? Là Triệu Vinh Thạc.

Nhưng mà cô để ý thấy một điều người phục vụ nói gửi chứ không phải mời.

Cung Giai Lạc đưa mắt nhìn vào chiếc mâm trên tay người phục vụ. Trong đó có một ly rượu màu đỏ trong suốt và... Một tờ chi phiếu !

Con số trên đó quả không hề nhỏ.

“Thưa tiểu thư, Triệu tiên sinh còn dặn dò ly rượu này không được uống, chỉ được mời” - Người phục vụ lại nói.

Cung Giai Lạc bật cười lạnh một tiếng. Trên đời này không ngờ còn tồn tại loại người ngạo mạn như hắn. Tên đàn ông này quả nhiên ngạo mạn không ai bằng. Cứ nhiên đưa cho cô một tờ chi phiếu và một ly rượu bảo cô chủ động đến mời rượu hắn.

Cô không cầm lấy ly rượu chỉ đưa mắt qua nhìn người đàn ông ngồi ở phía xa kia. Hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, cũng lại vừa uống rượu. Nét mặt vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng mặc cho Lê Vũ Đình ngồi bên cạnh ra sức quấy rối.

Cung Giai Lạc kiêu ngạo nhếch môi nhìn hắn nghiêng đầu gật một cái như lời chào. Cầm lấy tờ chi phiếu trên mâm, cô rút trong túi đồng tiền xu mệnh giá nhỏ nhất thả vào ly rượu. Cô ngước mắt lên nói với người phục vụ.

“Giúp tôi gửi lại ly rượu này cho Triệu tổng. Nhấn lại với anh ta ly rượu này chỉ được uống hết, không được phép đem đồ”

Người phục vụ trân trọng nhìn cô. Anh ta sợ rằng nếu như ly rượu này tới tay người đàn ông kia anh ta tuyệt đối không giữ được công việc.

“Vâng, thưa tiểu thư...”

Cung Giai Lạc nở nụ cười, cầm lấy túi xách đi vào trong nhà WC nữ.

Vô tới nhà vệ sinh, cô liền mở nước ào ào rửa mặt, ngước mắt nhìn mình trong gương.

Mày làm sao vậy Cung Giai Lạc, mục đích mày tới đây chẳng phải quấy rối người đàn ông đó sao ? Trả thù Lê Vũ Đình là nhiệm vụ cần làm.

Quen thuộc thì sao chứ ? Chỉ là cái tiềm thức vớ vẩn của mày !

Cung Giai Lạc chỉnh sửa lại tóc mình rồi xoay người định bước ra thì đột nhiên, một toán người mặc đồ đen xông vào nhà vệ sinh nữ. Cô chưa kịp hiểu chuyện gì thì bọn họ đã đuổi hết những cô gái trong đó ra hết. Thật thô lỗ. Đây là nhà vệ sinh nữ cơ mà !

Định bước đến nói chuyện phải trái, một tên đã chỉ vào cô, lạnh lùng ra lệnh - “Còn cô, ở yên đây”

Cung Giai Lạc càng trở nên khó hiểu. Sau khi đuổi hết mọi người ra ngoài, cánh cửa phòng mở ra, một thân người cao lớn bước vào, khí thái vương giả từ trước khi hắn bước vào đã cảm nhận được.

Cô không thể không thừa nhận người đàn ông này đẹp như một bức tranh. Đôi mắt sắc lạnh huyền bí của hắn, sóng mũi cao ráo, khuôn miệng đầy đặn quyến rũ hơn cả phụ nữ. Trên đời này sao lại có loại đàn ông môi trái tim như hắn chứ ?!

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Ánh Mắt Kỳ Lạ

“Hình như có một thứ thuộc về ta mà em quên trả về”

Triệu Vĩnh Thạc đứng trong nhà vệ sinh nữ nhìn cô đầy sắc bén.

Đúng một cảnh tượng mà Cung Giai Lạc không thể tưởng tượng được.

Cô nghe hắn nói mà cười nhạt - “Triệu tổng nổi tiếng giàu có như vậy. Chỉ vì một tờ chi phiếu nhỏ nhoi mà kéo một đám vệ sĩ của mình xông thẳng vào nhà vệ sinh nữ đòi tiền sao?”

Cung Giai Lạc thực sự không ngờ tên đàn ông này lại dám xông vào cả nhà vệ sinh nữ.

Ánh mắt hắn sắc bén nhìn cô, rình rập như mắt báo, ý cười nói - “Thì ra em cũng biết ta là Triệu tổng. Đối với Triệu Vĩnh Thạc ta, tờ chi phiếu đó đúng là không đáng gì. Nhưng ta trước giờ làm ăn kinh doanh chỉ được phép lời chứ không được lỗ. Dù một đồng cũng không được phép lỗ”

Cô có thể hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, Cung Giai Lạc nhẹ giọng nói - “Vậy thì tôi trả lại ngài vốn là được rồi chứ gì?”

Nghe lời cô nói mà Triệu Vĩnh Thạc bật cười trong hòng. Hắn dứt hai tay vào túi quần, bỗng dưng lạnh lùng lên tiếng.

“Vốn đã đầu tư sao có thể rút lại. Ta đã nói rồi. Triệu Vĩnh Thạc ta chỉ được phép làm ăn có lời”

“Rốt cục, Triệu tổng ngài muốn gì?”

Cô vừa dứt lời, hắn lập tức chậm rãi tiến về phía cô. Ánh mắt sắc lạnh, rình rập cô. Cung Giai Lạc theo phản xạ lùi dần về sau. Người đàn ông này ngay cả ánh mắt cũng nguy hiểm khôn lường.

Tới lúc cô hoàn toàn bị hắn dồn vào thành bồn rửa tay, Cung Giai Lạc mới trừng mắt nhìn hắn.

Triệu Vĩnh Thạc nghiêng đầu ghé vào tai cô, âm thanh trầm thấp có chút lạnh lùng vang lên - “Ta muốn em nhảy cho ta xem. Xem như đây là cái giá cho tờ chi phiếu đó”

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Cung Giai Lạc bất đắc dĩ theo hắn ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Vừa trở lại nơi hắn ngồi, cô đã nhìn thấy Lê Vũ Đình ngồi đó ánh mắt tia lửa điện nhìn cô. Nhìn là biết cô ta không hề nhận ra cô.

Vũ Đình thật là tức chết, đang ngồi uống rượu yên lành thì đột nhiên người phục vụ đưa ly rượu của ai gửi tới cho Triệu Vĩnh Thạc. Hắn cầm lấy ly rượu ánh mắt lạnh lùng nhưng sau đó khuôn miệng cong lên đôi chút. Hắn sau đó liền đứng dậy kéo nguyên một đám vệ sĩ của mình đi đâu cô ta cũng không biết. Từ đầu đến cuối, hắn không thèm liếc đến cô ta lấy một cái.

Triệu Vĩnh Thạc chầm chậm ngồi xuống ghế sofa, hắn đưa ly rượu lên nhấp nháp rồi liếc nhìn cô. Cung Giai Lạc tự biết ý để túi xách xuống, tiến ra bọc cột hồi nãy.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên với tiết tấu nhanh, cô uyển chuyển thân mình xung quanh chiếc cột. Đôi chân thon dài dẻo dai của cô ôm lấy chiếc cột. Vẻ đẹp hoàn hảo của cô càng huyền ảo trong bóng đêm.

Làn da trắng sứ nổi bật, mái tóc đen mượt dài mượt mà, đôi mắt màu cà phê trong suốt càng thêm lấp lánh dưới ánh đèn mờ, đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn như cánh hoa đào e ấp. Đặc biệt, dáng người cô cao ráo chuẩn mực, từng đường cong trên cơ thể cô đều đầy đặn mê người. Tất cả dường như quá hoàn hảo, quá kiều diễm. Cô là sự kết hợp của thiên thần thánh thiện và của ma quỷ quyến rũ chết người. Cô có thể dễ dàng làm đàn ông điên cuồng.

Sự di chuyển mượt mà, những bước chân nhịp nhàng. Cung Giai Lạc gần như bay lên bên chiếc cột. Từng bộ phận trên cơ thể cô đều uyển chuyển theo nốt nhạc. Không chỉ là vẻ bề ngoài, sự quyến rũ trong những bước nhảy điệu luyện của cô cũng khiến người ta chết mê chết mệt. Cả quán bar gần như đều dồn mắt chú ý vào cô, người con gái xinh đẹp mê người kia.

Triệu Vĩnh Thạc nhàn nhã uống rượu nhưng ánh mắt không thể rời khỏi thân ảnh xinh đẹp ở đằng xa. Hắn đã tiếp xúc qua nhiều loại mỹ nhân nhưng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ đẹp choáng ngợp như vậy. Vừa thiện vừa ác mê hoặc lòng người.

Cũng như trước giờ hắn đã thường thức qua nhiều buổi trình diễn nhảy múa của những nữ ca sĩ muốn quyến rũ hắn. Bọn họ so với nhảy thực thụ thì nói đúng hơn là dùng thân hình của mình uốn éo, khiêu khích để có được sự chú ý của hắn. Rất nhiều, nhiều đến mức Vĩnh Thạc không còn hứng thú xem họ

nhảy nữa.

Nhưng hiện tại nữ nhân trước mắt hắn, chỉ là một điệu múa cột được cho là rẻ mạt. Nay vào tay cô gái đó lại trở nên mềm mại mê hoặc, sự nhịp nhàng của cô khiến cho điệu nhảy nâng thêm một tầm cao mới. Đường như đã biến thành một điệu múa nghệ thuật nhưng vẫn đầy sức quyến rũ.

Vẻ đẹp này hắn chỉ từng bắt gặp một lần trong đời vào mười bốn năm về trước. Người con gái xinh đẹp trước mắt phảng phất bóng hình của cô bé ấy. Khiến cho hắn ngỡ rằng quá khứ lại trở về.

Lệ Vũ Đình nhìn thấy hắn vậy, máu trong người càng thêm sôi. Miếng mồi ngon của cô ta đã bị cướp mất. Không tức làm sao được !

Bản nhạc vừa chấm dứt, Cung Giai Lạc trở về nơi hai người kia đang ngồi. Định rằng cầm lấy túi xách chỗ ghế sofa rồi đi thẳng một mạch. Nhưng vừa bước tới cô đã bị bàn tay to lớn kéo tay lại.

Vì sức kéo rất mạnh nên cả người Giai Lạc ngã xuống. Ngồi thẳng lên đùi người đàn ông. Cô kinh ngạc nhìn hắn.

Triệu Vĩnh Thạc nhìn cô với ánh mắt đùa cợt, vẫn có chút gì đó phảng phất sự lạnh lẽo. Hắn cầm lấy ly rượu đưa tới gần cô.

“Ta cho phép em mời rượu ta “

Trong lòng Cung Giai Lạc cảm thấy thật nực cười. Người đàn ông này thật ngạo mạn. Lúc này thì đưa chỉ phiếu cho cô yêu cầu cô mời rượu hắn, bây giờ còn lên giọng cho phép. Cô thật sự muốn mạnh miệng mắng hắn câu gì đó nhưng suy nghĩ kỹ lại, mục đích cô đến đây là để trả thù Lệ Vũ Đình. Cô vẫn là nên nhẹ nhàng với người đàn ông này.

Vừa nghĩ, cô liền liếc mắt qua cô ta, nhếch miệng một cái. Lệ Vũ Đình nhìn thấy vẻ mặt của cô liền tròn mắt, ánh nhìn căm thù. Cung Giai Lạc cảm thấy thật hả hê.

Cung Giai Lạc nở nụ cười với người đàn ông - “ Triệu tổng, ngài đang tự đánh giá mình quá cao rồi đấy “

Nghe thấy những lời cô nói, Triệu Vĩnh Thạc không những không tức giận mà sự đùa cợt trong ánh mắt càng tăng lên.

“Em mất công đến đây, diễn một màn múa cột đẹp như vậy, không phải là muốn có được sự chú ý của ta hay sao ? “

“Nếu như tôi nhớ không lầm thì chính Triệu tổng đây yêu cầu tôi nhảy cho ngài xem. Bây giờ lại nói tôi gây sự chú ý của ngài hay sao ? “

Cô cong môi nói.

“Vậy ra là do ta tự mình đa tình “

Ánh mắt người đàn ông sắc lẹm nhìn cô, khóe miệng nhếch lên một cách hoàn hảo. Hắn không chần chừ mà nhanh chóng nghiêng đầu xuống. Cung Giai Lạc biết hắn muốn làm gì, cô liền đưa ngón tay nhỏ nhắn của mình lên chặn môi hắn lại.

“Tôi không muốn có kẻ thứ ba ngồi đây xem phim miễn phí đâu “

Cô vừa nói vừa liếc mắt qua Lệ Vũ Đình đang ngồi bên kia sofa.

Triệu Vĩnh Thạc hiểu cô muốn gì ngay lập tức liếc mắt ra lệnh cho hai tên vệ sĩ đưa kẻ thứ ba ra ngoài.

Lệ Vũ Đình thấy vậy mà máu như sắp dồn lên não, tức lộn ruột. Nhưng cô ta không thể làm được gì khi thấy hai tên vệ sĩ mặt đằng đằng sát khí đứng trước mặt mình.

“Buông ra, tôi có thể tự đi ra ngoài ! “ - Vũ Đình dùng giọng với hai tên vệ sĩ rồi bước ra ngoài với bao nhiêu nộ khí.

Nhìn thấy gương mặt như bị tát nước sôi vào mặt của Lệ Vũ Đình mà Cung Giai Lạc cô vô cùng thỏa mãn và sung sướng.

Đang âm thầm thích thú trong đầu, cô không hề biết rằng người đàn ông bên cạnh đang quan sát mình. Trong một giây không kịp phòng bị, hơi thở mạnh mẽ bao vây lấy cô. Cung Giai Lạc hoảng hốt chống tay lên lồng ngực hắn.

Thực sự mà nói, Cung Giai Lạc cô không phải là hôn lần đầu. Trước đây cô đã quen qua rất nhiều bạn trai. Việc gần gũi hôn hít này cô cũng không phải là chưa trải qua nhiều. Có lúc còn cảm thấy phát chán.

Nhưng người đàn ông này, đôi môi của hắn quả thực quá nóng bỏng. Cô gần như hiểu được tại sao phụ nữ vì hắn mà xuống địa ngục. Hắn dần trở nên mạnh bạo, như một con bão, như một dòng chảy dung nham cán quét miệng cô, thiêu đốt môi lưỡi cô.

Làn môi nhỏ bé của cô bị Triệu Vĩnh Thạc cắn nát điên cuồng. Hắn dường như không có ý định dừng lại, hai cánh tay cứng rắn siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Chiếc lưỡi của hắn chuyển động trong khoang miệng cô, hoang dại rình rập lưỡi cô rồi đớp lấy. Trái tim cô tăng nhịp đột ngột.

Cung Giai Lạc không thể không thừa nhận người đàn ông này hôn rất giỏi.

Hơi thở dần đứt quãng, sự chật chội này khiến cô ngột thở. Triệu Vĩnh Thạc chậm rãi buông môi cô ra. Hần đôi mắt nâu trầm sắc lạnh nhìn cô.

Cung Giai Lạc liền giật mình, lại là ánh mắt này. Lòng ngực cô như có tiếng chuông vang lên từng hồi cảnh báo. Ánh mắt của hắn khiến cô ngạc nhiên, trong lòng không thể hiểu nổi. Ánh mắt có chút hận, có chút nhớ nhung.

Vừa khiến người ta sợ hãi nhưng cũng khiến người ta lạc vào trong đó.

Cung Giai Lạc không hiểu hắn vì sao dùng loại ánh mắt này nhìn cô. Giống như cô và hắn đã từng quen nhau từ rất lâu rồi.

Triệu Vĩnh Thạc quan sát người con gái trong lòng, bàn tay to lớn ôm lấy khuôn mặt cô, ngón tay khẽ vuốt ve gò má nhẵn mịn.

Tại sao trên đời này lại có người giống người đến vậy. Đôi mắt màu cà phê trong suốt, đôi môi nhỏ nhắn như cánh hoa anh đào, ngay cả thần thái cũng giống nhau như một khuôn đúc. Người con gái này sao lại giống cô bé ấy đến như thế.

“Tên của em?”

Triệu Vĩnh Thạc bắt chợt hỏi.

Cung Giai Lạc ngây người một lúc trước câu hỏi của hắn. Để phòng trừ họa về sau, cô vẫn là không nên nói tên thật của mình cho hắn biết.

“Y Tâm”

“Họ?”

“Tôi họ Cố”

Triệu Vĩnh Thạc chỉ hờ hững cười lạnh. Đúng như hắn nghĩ, chỉ là một người khác. Mãi mãi cũng không phải là người trong giấc mơ xa xưa của hắn. Mà người ấy cũng không thể nào có mặt ở đây.

Triệu Vĩnh Thạc tự cười nhạo bản thân trong lòng, hắn lại là đang tự mình tương tư.

Không đáng! Triệu Vĩnh Thạc! Tất cả đều không đáng!

Hắn đáng lẽ phải hận mới đúng!

Cung Giai Lạc nhìn thấy sự biến hóa trong mắt hắn mà có chút dè chừng. Ánh mắt hắn càng lúc lại càng lạnh lẽo.

“Tôi muốn đi vệ sinh một lát...”

Lời nói của cô làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Triệu Vĩnh Thạc. Hắn nhìn cô một chút không nói thêm câu nào, sau đó lạnh lùng gật đầu.

Người đàn ông này lúc thì nóng bỏng như dung nham, lúc thì lạnh lùng như tảng băng khiến cô thật sự không thể hiểu nổi.

Cung Giai Lạc xua tan ý nghĩ của mình về hắn, đây là thời điểm để cô thoát thân, không thể mất tập trung. Cô nhanh người cầm lấy túi xách tiến vào nhà vệ sinh nữ. Cũng may cô đã chuẩn bị trước, trong túi xách này cô đã để sẵn một bộ đồ để thay và đồ một số đồ hóa trang.

Bây giờ chỉ cần ra khỏi đây, tìm một nhà vệ sinh công cộng vào đó thay đồ là được.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Âm Thanh Mờ Âm

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, Cung Giai Lạc trở lại với bộ dạng xấu xí như cũ. Cô nhanh chóng bắt xe chạy về ký túc xá.

Về đến ký túc xá, may mắn vừa vặn đúng 11 giờ đóng cổng. Cung Giai Lạc ngay lập tức chạy ù lên phòng.

Nhưng điều kỳ lạ là căn phòng không có một ai. Mạc Dung và Ngao Yên đều không có mặt trong phòng. Cô liền gọi điện. Vừa mở máy ra thì cô đã nhìn thấy có đến mười cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của Mạc Dung. Vì khi này Giai Lạc tắt máy nên không hề hay biết.

“Giai Lạc, bọn mình đi mua đồ ăn gần ký túc xá thì gặp Nhĩ Giang và Nhĩ Thành. Hai người ấy rủ bọn mình đi ăn chung luôn. Chắc sẽ về trễ một chút, lát nữa bọn mình sẽ mua về cho cậu”

Lại là đi chung với cái tên Nhĩ Thành đó. Cô thực sự không ưa anh ta một chút nào. Cái tên giả tạo tiểu nhân đó, rất đáng ghét.

Cung Giai Lạc định bấm số gọi hỏi xem sao bọn họ giờ này vẫn chưa về thì đột nhiên Ngao Yên gọi đến.

“ Alo, Ngao Yên... A, là Nhĩ Giang sao ? “

“ Phải, là mình. Ngao Yên và Mạc Dung cùng bọn mình đi ăn nhưng vui quá nên lỡ uống quá chén, bây giờ hai người bọn họ đều say cả rồi. Nhĩ Thành thì bận việc nên đã đi trước. Mình thì tất nhiên không thể đưa họ về ký túc xá nam. Giai Lạc, cậu mau ra đây giúp đi “

“ Nhưng mà ký túc xá đã đóng cổng rồi. Mình làm sao mà ra cơ chứ ? “

“ Mình không biết ! Cậu tự nghĩ ra cách đi. Mình cũng không thể đứng ngoài đường nguyên đêm với hai người say được “

Cao Nhĩ Giang đột ngột đổi giọng, trở nên gắt gỏng sau đó liền cúp máy.

Cái tên này, không biết là đang giữ thái độ gì. Bộ Ngao Yên không phải là bạn gái của cậu ta hay sao ? Giai Lạc đang nghi ngờ cậu ta có phải cũng giống y đúc như hai tên anh trai của mình hay không ? Thế thì thật khổ cho Ngao Yên.

Cung Giai Lạc mặc áo khoác, chạy nhanh xuống lầu. Nhưng mà cổng đã khóa kín rồi, muốn đi ra ngoài thì chỉ còn có một cách, đó là leo tường mà thôi. Cô quan sát xung quanh xem có ai không rồi mới trèo lên cái cây gần đó để leo qua tường. Hồi nhỏ, Cung Giai Lạc khá là quậy phá, thường xuyên đi học trễ lại hay cúp học nên mấy cái trò trèo tường này cô nắm rõ trong lòng bàn tay.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

“ Hai người bọn họ sao lại say ra nông nỗi này ? “ - Vừa chạy đến quán rượu, Giai Lạc đã thấy Ngao Yên và Mạc Dung nằm gục trên bàn. Trên mặt bàn thì đầy rẫy những vỏ chai rượu.

Mặt của Nhĩ Giang cũng ửng đỏ, hình như cậu ta cũng uống vài ly rồi. Vừa thấy cô, Nhĩ Giang đã mau chóng bàn giao hai kẻ say khướt kia cho cô. Chỉ nói là có việc rồi chạy đi mất hút.

“ Này, này, Nhĩ Giang ! Cậu bỏ mình một mình với hai cậu ấy hay sao ?! “

Cung Giai Lạc cố gọi cậu ta quay lại nhưng Nhĩ Giang không quan tâm.

“ Cái tên này, bắt đầu giờ thói tiểu nhân rồi sao ? “ - Cô bức bối lắm bảm trong miệng.

Nhìn hai đứa bạn ngủ quên trời đất trên bàn rượu mà Cung Giai Lạc muốn đập đầu vào tường.

“ Hai cô mê trai kiểu gì mà say đến nỗi không ai thèm đưa về. Đã vậy còn cắt luôn phần ăn tối của tôi nữa “

Cô lên tiếng trách móc hai kẻ say mềm kia nhưng đáp lại chỉ là tiếng ngáy của Mạc Dung.

Cung Giai Lạc cố gắng kéo hai đứa bạn ra khỏi quán. Bây giờ biết đi đâu đây, ký túc xá đã đóng cổng rồi. Mà cô thì không thể vác hai kẻ này trèo tường được.

Đang đi bộ khổ sở thì bỗng nhiên một chiếc Porsche màu xám bạc đi chậm lại sát kế bên cô. Tầm cửa kính hạ xuống, một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

“ Bạn học Cung, cần đi nhờ chứ ? “

Lâm Ngạn chống cằm lên thành cửa.

Đáng chết, sao cô lại gặp tên phó giáo sư này ở đây chứ ?! Đúng là ông trời đang giỡn mặt với cô mà.

“ Em chào thầy... “

Dù không ưa nhưng cũng phải phép tắc.

“ Không cần thầy phải bận tâm đâu, bọn em sẽ tự đi bộ về ký túc xá “ - Cô cười cười ra mặt.

Cung Giai Lạc chợt chú ý đến cô gái ngồi bên cạnh Lâm Ngạn. Không phải là Từ Du, mà là một người cô gái lạ khác. Cô gái ấy hình như không thích sự xuất hiện của cô cho lắm. Cô ta rất đẹp với mái tóc màu hạt dẻ, có thể nói là đẹp hơn cả Từ Du.

Cứ nhìn sợi dây chuyền làm từ kim cương nằm trên cổ cô ta là biết, đây là thiên kim tiểu thư con nhà danh giá rồi. Nhưng mà như vậy, tức là Từ Du bị đá rồi sao ?

Lâm Ngạn đưa mắt nhìn hai nữ sinh say rượu nửa tỉnh nửa mê đang đứng dựa vào người Giai Lạc rồi lại giơ tay nhìn đồng hồ.

“Bây giờ đã là 12 giờ đêm rồi, theo tôi nhớ ký túc xá thường đóng cổng vào lúc 11 giờ. Bạn Cung Giai Lạc à, chẳng lẽ bạn định vác hai bạn nữ sinh say khướt kia đi lòng vòng ngoài đường nguyên một đêm hay sao ? “

“ A... em định là... “

Sao cái tên này cái gì cũng biết hết vậy ?!

“ Lên xe đi “ - Anh ta nghiêm túc nói.

“ Nhưng mà là đi đâu thưa thầy ? “

“ Về nhà tôi “

“ Hà ?! “

Cung Giai Lạc cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn nghe lời leo lên xe, thực ra là chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Cô gái kia bắt đầu lờ mờ liếc, cứ như muốn bóp chết Cung Giai Lạc vậy. Cho xin đi, cô bị bắt ép mà, làm như cô ham mê sắc đẹp của tên thù dai kia mà muốn phá hủy buổi tối của hai người không bằng.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Đứng trước ngôi biệt thự to lớn nằm ở vùng ngoại ô, Giai Lạc có chút sững sờ. Cô sững sờ không phải vì nó là biệt thự đâu, chỉ là có chút ngạc nhiên về gia thế của phó giáo sư này. Nhưng dù sao cũng như cô dự đoán, nhìn cách anh ta ăn mặc và cả chiếc siêu xe anh ta lái thì cũng nhìn ra được phần nào.

Nhưng ngôi biệt thự này quả nhiên rất đẹp, những bức điêu khắc tinh xảo trên tường thành, dường như tạo thành một tác phẩm nghệ thuật cao giá. Cũng cho thấy ngôi nhà này có giá trị to lớn đến mức nào.

Cô đỡ Ngao Yên, Lâm Ngạn đỡ Mạc Dung, cùng cô gái kia cả năm người cùng vào bên trong ngôi biệt thự. Lúc này ngồi trong xe có nghe giới thiệu cô ta hình như tên là Phuong Giao. Cô ta có vẻ không ưa Cung Giai Lạc cho lắm. Biết làm sao, chỉ vì hai đứa bạn trời đánh mà cô mới ra nông nỗi này.

Nếu lúc Mạc Dung tỉnh dậy mà cô ấy biết được vị phó giáo sư đẹp trai kia đã dìu mình đi, chắc chắn sẽ vui sướng đến chết cho coi.

Đỡ hai kẻ say khướt nằm xuống ghế sofa xong xuôi, Phuong Giao đi ngang qua trước mặt cô liếc mắt một cái sau đó ôm lấy cánh tay Lâm Ngạn rồi hôn lên má anh ta một cái - “ Em lên lầu tắm trước đợi anh “

Cung Giai Lạc sắp phát nôn lần hai trong một buổi tối. Gớm ghê ! Cô dị ứng nhất là mấy cái giọng điệu nhào nhoẹt này giống y hệt như Lê Vũ Đình. Khiến cô nổi hết cả da gà.

Lâm Ngạn nhếch khóe môi không nói gì, Giao Phuong cũng không nói gì chỉ liếc mắt đưa tình trực tiếp đi thẳng lên lầu. Giai Lạc từ đầu đến cuối, không thể tin được là tên giáo sư kia không e ngại điều gì. Mà còn rất tự nhiên để Phuong Giao ôm hôn mình trước ánh nhìn của cô.

“ Ngồi đi “

Anh ta lên tiếng mời rồi ngồi xuống rót trà cho cô - “ Tạm thời tối nay bạn và hai người kia cứ ngủ lại ở đây. Tôi sẽ dọn một căn phòng nhỏ phía sau cho ba người “

Cung Giai Lạc đành gật đầu rồi cầm tách trà lên uống. Cô cũng chẳng biết từ chối ra làm sao, bởi vì nếu như từ chối thế nào cũng lang thang ngoài đường cả đêm. Kệ đi, ai biết được ở nhà anh ta có thể sẽ kiểm tra thứ gì để làm trò thì sao. Đến lúc đó, Cung Giai Lạc cô sẽ có dịp rửa hận.

Tối đêm, nằm trong căn phòng ngủ nhỏ mà anh ta chuẩn bị, Cung Giai Lạc không tài nào ngủ được. Cái giường chút xíu mà nhét cả ba đứa cô vào nằm chung, đúng là cực hình, còn hơn cả ký túc xá. Ít ra trong ký túc xá mỗi người các cô còn có một cái giường riêng. Cái tên đáng chết đó cố tình cho cô vô cái phòng nhỏ xíu này mà.

Ngôi biệt thự to như thế này mà không kiếm nổi một cái phòng to hơn chút sao, hay ít ra cho hai cái giường đi chứ. Nhà giàu, đừng có keo kiệt đến như thế. Thù dai đúng là thù dai ! Chỉ có hai cô nàng kia là ngủ say mê man không biết trời đất là gì.

Bực bội, nóng nực, Cung Giai Lạc chui ra khỏi phòng. Cô tìm đường xuống bếp lục lọi tủ lạnh. (Yết : Làm như nhà mình không bằng $\geq \dots \leq$)

Cuối cùng cũng tìm được chai nước lọc trong một đồng lon bia. Tên phó giáo sư kia uống bia trừ cơm luôn thì phải, cái gì mà tủ lạnh quá trời bia, ngập tràn bia.

Cô cầm chai nước lên uống, thì đột nhiên có một âm thanh vọng ra từ đâu đó.

“ Ừm... A... “

“ Phụt... “

Bao nhiêu nước trong họng, Cung Giai Lạc đều phun sạch. Không những vậy còn bị sặc hại cô ho sặc sụa.

Chúa ơi ! Cung Giai Lạc đoán ra được âm thanh này là gì. Hình như là phát ra từ trên lầu, mà trên lầu chỉ có hai người. Là Phuong Giao và Lâm Ngạn !

“ Không, không thể nào ! Lẽ nào anh ta không sợ mình nghe thấy hay sao ? “

Cung Giai Lạc tự trấn an bản thân. Nhưng sự tò mò bắt đầu thôi thúc cô. Cô quyết định đi lên lầu một cách bí mật. Lăn theo âm thanh Giai Lạc tìm đến căn phòng ngủ ở lầu một. Âm thanh mỗi lúc lại một to, cô kê sát lỗ tai mình vào cánh cửa phòng để xác nhận. Đúng là âm thanh này.

Cô bạo dạn đẩy hé cửa phòng ra.

Cung Giai Lạc cả người đứng hình. Hai mắt cô mở to hết mức. Hai tay ngay lập tức che miệng mình lại.

Trong bóng tối dày đặc, chỉ có ánh đèn ngủ màu vàng le lói, một đôi nam nữ không mặc gì đang cuốn lấy nhau trên giường. Giai Lạc phát hoảng, tuy cô đã đoán trước được phần nào nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một cảnh tượng đồ mật tía tai như vậy.

Hai người nằm trên giường không ai khác ngoài cô gái Phuong Giao lúc nãy và tên phó giáo sư Lâm Ngạn. Thật kinh khủng. Cung Giai Lạc định xoay người bỏ đi nhưng rồi đột nhiên cô bỗng khựng lại.

“ Tại sao mình lại phải bỏ đi ? Đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao ? “ - Giai Lạc trấn tĩnh bản thân. Dù mặt cô đang đỏ bừng bừng về cảnh tượng nóng mắt kia.

Cô rút điện thoại ra và chụp một tấm ảnh. Sau đó chạy nhanh chân chạy xuống lầu, vào phòng đóng cửa đi ngủ. Nhưng mà Cung Giai Lạc vẫn trần trọc suy nghĩ. Không thể tin được là tên phó giáo sư kia lại làm cái trò đó trong khi học sinh của mình đang ở đây. Càng ngày càng không thể tin được.

Sáng hôm sau, Cung Giai Lạc tỉnh dậy trong tình trạng chân tay tê cứng vì chui rúc trong cái giường nhỏ xíu này. Cô ngước mắt lên nhìn đồng hồ, chỉ mới sáu giờ sáng. Vừa đúng lúc hai kẻ say nằm bên cạnh vừa tỉnh giấc.

“ Nhức đầu quá... “

Ngao Yên mở mắt ra đã ôm lấy đầu.

“ Cậu không đau mình mới lạ. Uống nhiều thế cơ mà “ - Giai Lạc lắc đầu nói.

Mạc Dung cũng uể oải tỉnh dậy, cô nàng ngáp một cái thật dài rồi nhìn xung quanh, cuối cùng là trợn to mắt hỏi cô - “ Đây là đâu ? “

Ngao Yên lúc này mới choàng tỉnh hẳn, nhìn đảo đảo rồi kinh ngạc - “ Đây đâu phải phòng ký túc xá. Đây là đâu ? “

“ Nhà của thầy Lâm “ - Cô thờ dài nói.

“ .... ”

“ .... ”

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lưu Manh Đội Lốt Thú

Bầu không khí im lặng bao trùm cả không gian, báo hiệu một cơn bão sắp ập đến.

“ Aaaaa “

Mạc Dung bắt đầu lên cơn - “ Không thể tin được ! Chúng ta đang ngủ ở nhà thầy Lâm, là nhà thầy Lâm Ngạn đó ! “

Cung Giai Lạc vội bịt miệng cô nàng lại - “ Cậu điên à ? Đây là nhà người ta, mới sáng sớm mà cậu la hét cái gì ? “

“ Giai Lạc, mình không hiểu. Rốt cục chuyện này là sao ? Chẳng phải tối qua hai đứa mình ăn uống với Nhĩ Giang và Nhĩ Thành sao ? Sao bây giờ cậu và bọn mình đều ở đây vậy ? “

Cung Giai Lạc đành kể hết mọi chuyện tối qua cho hai người nghe.

“ Chuyện là vậy đó, Nhĩ Giang gọi mình ra quảng hai cậu cho mình rồi bỏ đi mất. Trên đường đi tình cờ gặp phó giáo sư nên thầy cho bọn mình ngủ nhờ một đêm. Còn cô gái tên Phuong Giao kia cũng ở lại qua đêm, mình nghĩ cô ta là bạn gái của thầy Lâm “

“Không thể nào, thầy ấy đã nói chưa có bạn gái mà “

Mạc Dung lắc đầu không thể tin được.

“Cậu cũng tin sao ? “ - Cô nhướn mày.

“Minh... Nhưng mà khoan đã, lúc nãy cậu nói thầy ấy đã dìu mình vào nhà sao ?! Aaaa.... “

Cung Giai Lạc ngay lập tức cầm lấy gối ném thẳng vào mặt cô nàng - “Cậu có thôi đi không ? Tên phó giáo sư đó có gì tốt lành mà cậu cứ hét lên như thế ! “

Cô bực bội à, nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua. Tên đó dám làm cái chuyện ấy ngay trên lầu mà không kiêng nể gì, đúng là không biết xấu hổ.

Thấy cô bắt đầu cáu nên Mạc Dung đành biết giữ mồm giữ miệng mà không la nữa. Ngao Yên ngồi bên cạnh đang suy nghĩ gì đó rồi đột ngột lên tiếng hỏi - “Giai Lạc, hôm qua thực sự Nhĩ Giang gọi cậu ra chứ không đưa bọn mình về ký túc xá sao ? Cậu ấy đi đâu cậu biết không ? “

Cô lắc đầu - “Cậu ấy gọi mình ra, thế là viện có có việc gì đó rồi đi mất “

Nghe cô nói, Ngao Yên không trả lời mà lại rơi vào trạng thái suy nghĩ.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

“Bọn em cảm ơn thầy nhiều, đã làm phiền thầy rồi “ - Ngao Yên lễ phép cảm ơn trước khi về trường.

Mạc Dung đứng bên cạnh mặt mày vô cùng hớn hờ.

“Cảm ơn thầy đã dìu em vào nhà, còn cho em ngủ nhờ nữa “

“Không có gì. Các bạn dù gì cũng là học trò của tôi, giúp đỡ là chuyện thường tình “ - Lâm Ngạn cười cười, lúc sau chuyển dời ánh mắt sang cô.

Ngao Yên vội thúc nhẹ cô đang đứng khoanh tay mặt mày khó chịu. Cung Giai Lạc liền ngược lên nhìn người có khuôn mặt mỹ nam, nụ cười tỏa nắng kia, mà phát nôn.

Cô cũng đành nở nụ cười không thể gượng ép hơn - “Phó giáo sư Lâm, thật sự cảm ơn thầy nhiều lắm vì đã cho bọn em chỗ ngủ. Mà thưa thầy, hình như nhà thầy có nuôi mèo phải không ? “

“Có vấn đề gì sao ? “ - Anh ta khước môi nhếch cao.

“À không thưa thầy, tại đêm qua em có nghe tiếng rên của con vật nào đó phát ra từ trên lầu “

Cô tỏ vẻ ngây thơ không biết gì.

Lâm Ngạn mặt vẫn không chút biến sắc, chỉ có đuôi lông mày là hơi nhướn lên.

“Có sao ? Vậy chắc là con mèo của tôi rồi. Nhưng mà nhờ bạn nói tôi mới phát hiện là con mèo này của tôi ban đêm không ngủ lại hay đi rình mò người khác “ - Anh gật gù cười.

Cung Giai Lạc khẽ giật mình, anh ta cố tình nói móc cô. Cái tên này đã không biết xấu hổ còn dám nói mình.

Cả Mạc Dung và Ngao Yên đứng kế bên đều không hiểu hai người đang nói chuyện gì.

“Thôi xin phép thầy, bọn em về ký túc xá trước. Đi thôi, Giai Lạc “

Thấy không khí có đôi chút bất thường. Ngao Yên liền kéo tay cô xin phép về.

Ra khỏi cổng, Cung Giai Lạc vẫn còn bực bội. Tên đàn ông này không hề đơn giản, biết ba người bọn cô ngủ dưới lầu mà vẫn cứ nhiên làm chuyện đó ở trên lầu. Biết cô nhìn thấy mà mặt mày vẫn không chút biến sắc.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Sáng thứ hai vào trường, Cung Giai Lạc bỗng thấy có điều gây chú ý nha. Cô nàng Tử Du hoa khôi khoa thiết kế thời trang đến trường với hai con mắt sưng húp, nhìn là biết đã khóc một trận tã tời rồi. Mỹ nhân mà khóc thì ai ai cũng quan tâm.

Bạn bè tới hỏi han, cô ấy cũng chẳng nói. Thế là lý do Tử Du khóc, bạn bè không ai biết, cả trường cũng chẳng ai biết, chỉ mình cô biết. Tất nhiên là bị tên thù dai kia đá rồi.

Suy đi tính lại mà nói, Cung Giai Lạc cảm thấy mình không nên dính líu hay quan tâm đến tên phó giáo sư kia. Cho dù hắn rất giả tạo, đê tiện, lưu manh,

thù dai và vô cùng già nai thì cô cũng nên cố gắng hết sức mà không để ý đến.

Cô nhớ tới mục đích mình đến đây là gì. Phải học hành chăm chỉ cho đến khi nào ra trường. Thế nên Cung Giai Lạc quyết định dẹp bỏ những tức giận, hận thù trong những tuần qua. Ngay cả chuyện gặp gỡ Triệu Vĩnh Thạc để chọc giận Lê Vũ Đình hay chuyện cô nhìn thấy ở nhà tên phó giáo sư Lâm Ngạn kia, đều phải quên sạch hết.

Nhưng cuối cùng, vì không thể kiềm chế được sự bức xúc của mình khi gặp Lâm Ngạn trên hành lang trường nên cô đã mở miệng.

“Nhìn bạn hình như có chuyện gì muốn nói với tôi ?” - Lâm Ngạn đưa tay chỉnh cặp kính trên mắt, nhìn cô sinh viên có dáng vẻ bà già trước mặt.

Cung Giai Lạc cực kỳ nghiêm túc lên tiếng - “Em dự định sẽ không nói chuyện này ra nhưng lại cảm thấy không nói không được”

“Cứ nói đi”

“Được, vậy em sẽ nói. Đêm hôm trước ở nhà thầy em nhìn thấy cảnh tượng gì chắc thầy cũng biết đúng không ?”

Lâm Ngạn cười cười, ung dung trả lời - “Vậy thì đã sao ?”

“Thầy không thấy như vậy là không nên sao ?” - Cô bắt đầu khó chịu.

“Cái gì mà không nên, chính bạn Cung Giai Lạc đây đã tự ý lên rình mò người khác. Làm sao mà tôi can được”

Người trước mặt khoan thai giải thích.

Cung Giai Lạc cảm thấy thật nực cười, mồm miệng tên này cũng thật biết xảo biện.

“Thầy sao có thể nói như vậy. Học trò của mình đang ở đó mà thầy lại đưa một người phụ nữ lên phòng để quan hệ. Phó giáo sư Lâm, thầy không thấy xấu hổ hay sao ? Hay là một tư tưởng của một người làm thầy, thầy cũng không có”

“Bạn học Cung, hãy nên cân trọng lời nói của mình. Việc tôi có đủ tư tưởng hay nhân cách hay không thì cả trường này đều biết. Còn nữa việc quan hệ là chuyện thường tình của những người trưởng thành với nhau. Tôi không nghĩ mình phải xin phép bạn trước khi làm. Đặc biệt nơi đó lại là nhà của tôi, muốn làm gì tất nhiên là quyền của tôi. Người ta đã giúp đỡ mình thì chỉ ít bạn Cung Giai Lạc đây cũng nên biết điều đi chứ ?”

Lâm Ngạn nghiêm nghị nói, tuy không tỏ vẻ tức giận nhưng lời nói thì cứ như tát nước vào mặt

Cung Giai Lạc đơ họng. Lần đầu tiên cô ghen hờn đến vậy. Có câu khôn ba năm đại một giờ chính là nói cô bây giờ. Sao hôm nay cô lại ngu đột xuất vác cái mặt mình đến đây cho bị dạy dỗ vậy. Thật tức chết ! Anh ta nói câu nào có lý câu đó làm cho Giai Lạc không cãi được.

“Vậy theo thầy, chuyện đó là thường tình đến vậy sao ? Hình như thầy làm chuyện này rất thường xuyên. Không biết bạn Từ Du kia có được thầy quan tâm lên đến giường vậy chưa ?”

Cô không chịu thua, cười lạnh nói.

Lâm Ngạn đương nhiên đã hiểu ra được ý tứ trong lời nói của cô. Anh ta không hề mảy may tức giận, vẻ mặt dửng dưng - “Hình như bạn học Cung đây rất quan tâm đến chuyện của tôi. Hay là... bạn cũng muốn có được sự quan tâm đặc biệt của tôi ? Nhưng mà rất tiếc, về ngoài xấu xí đáng kinh ngạc này của bạn không đủ tiêu chuẩn của tôi đâu”

Cung Giai Lạc sôi máu. Cô muốn đánh người.

Không được, Cung Giai Lạc, nhịn, nhịn xuống.

Đồ đệ tiện, đồ lưu manh đội lốt thú. Không có tư cách làm giáo viên ! Cô tức đến ghen hờn.

Lâm Ngạn chỉ nhếch miệng rồi một mạch đi thẳng.

Bực bội đi lên thư viện, Cung Giai Lạc lại đụng phải Lê Vũ Đình. Mặt cô ta hầm hầm như muốn giết người, đi một mạch ngang qua cô, xem cô như không khí. Có vẻ như cô ta đang rất giận dữ nên không thèm để ý đến sự có mặt của Giai Lạc.

Là vì chuyện tối hôm kia sao ? Cô chỉ là cảm thấy buồn cười một chút, kẻ thù ngay trước mắt mà cô ta lại không nhận ra.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Sắp đến có nhiều bài kiểm tra nên Giai Lạc khá là vất vả, với bài tập bài học rồi cả kỳ thi tiếng anh cấp bốn nữa. Đúng là giết người mà. Đã vậy tên phó giáo sư kia còn liên tiếp “đi” cô trong tiết học của anh ta, hết kêu lên trả bài rồi chép phạt. Cha mẹ ơi, anh ta thật sự là muốn bức chết cô.

Vào phòng thi mà cũng không thoát, cứ nhìn cái con người có dáng người cao ráo đẹp trai lẳng tử và nụ cười tỏa nắng kia cứ đi qua đi lại khu vực chỗ cô ngồi mà Giai Lạc phát bực.

Chiều tối sau khi kiểm tra xong, Mạc Dung liền nảy ý định đi uống rượu xả stress một bữa. Cô nàng còn dự tính rủ Nhĩ Thành đi nhưng Giai Lạc lại nói.

“Cậu cứ thử rủ xem. Mình xin thề sẽ không bao giờ đi ra ngoài cùng cậu nữa “

Cô bạn lờm lờm - “Sao cậu lại toàn kì thị những người đẹp trai không thể ?”

Cung Giai Lạc hừ một cái tỏ vẻ khinh thường - “Chỉ toàn được cái mã, tất nhiên là phải kì thị “

Mạc Dung cũng không thèm tranh chấp với cô.

Cả ba đi đến quán rượu, kêu rượu và lẩu xong xuôi, Giai Lạc mới để ý thấy hôm nay Ngao Yên khá là im lặng.

“Cậu sao vậy ?” - Cô mở miệng hỏi.

Ngao Yên lắc đầu - “Không có gì. Mình không sao, chỉ là...”

Giai Lạc đưa ánh mắt nghi vấn - “Chẳng lẽ là liên quan đến Cao Nhĩ Giang “

Cô nàng mở to mắt ngạc nhiên nhìn Cung Giai Lạc, cứ như đã đoán trúng tim đen cô nàng vậy.

“Nhắc đến Nhĩ Giang, mình mới nhớ. Không biết là nên nói hay không nhưng cũng phải nói. Việc cậu ta bỏ cậu với mình lại ngay quán rượu đúng là quá đáng. Còn nữa dù sao Ngao Yên cũng là bạn gái cậu ta mà cậu ta không thèm quan tâm sao?” - Mạc Dung nghe thấy liền lên tiếng.

Lâu lâu cô bạn mới nói ra được một câu chí lý, Giai Lạc định sẽ khen tặng, ai ngờ Mạc Dung lại chêm thêm câu nữa - “Cũng may là có phó giáo sư cho chúng ta ngủ nhờ nhà thầy ấy. Mà nhà thầy ấy đẹp thật đó “

Cô liếc xéo rồi bĩu môi - “Chắc may “

Mạc Dung không trả lời, chỉ lắc đầu thờ dãi vì không thể thay đổi quan điểm về phó giáo sư của cô bạn.

Ngao Yên vẫn cứ im lặng, cô bạn có vẻ không muốn đề cập đến vấn đề.

Bà chủ quán bung rượu và lẩu ra. Mạc Dung uống thử một ly rượu - “Ha, rượu ngon rượu ngon. Nào ba tụi mình cùng uống đi. Hôm nay không say không về”

Cô nàng vô cùng hăng hái.

“Uống ít dùm tôi thôi cô nương. Cô mà say bất tỉnh là tôi để cô ở lại đây luôn đấy” - Giai Lạc nhắc nhở.

Ngao Yên ngồi bên cạnh chỉ lẳng lặng uống rượu, uống hết ly này đến ly khác. Cô thấy thế bèn hỏi nhỏ Mạc Dung - “Này, Ngao Yên cậu ấy hôm nay sao vậy ? Chẳng lẽ thật sự là do Nhĩ Giang ? “

Mạc Dung lắc đầu thì thầm lại - “Hồi chiều mình có nghe Ngao Yên gọi điện cho Nhĩ Giang. Rồi thấy cậu ấy tâm trạng không được tốt lắm “

Cả ba đứa đang ngồi uống rượu vừa nói chuyện luyên thuyên trong quán vắng người. Đột nhiên một đám thanh niên tám người kéo vào quán uống rượu làm huyền não cả lên. Nhìn mặt bọn họ khá “non” nên Cung Giai Lạc đoán chắc chỉ mới học cấp ba thôi.

Mạc Dung nhìn một hồi lâu, đưa tay thọt eo người bên cạnh thì thầm - “Hình như đám người đó là...”

“... Ừ là đám người đó đấy “ - Ngao Yên liếc qua đám người đó rồi lại đá mắt qua Mạc Dung trả lời.

Thấy hai người cứ thì thầm to nhỏ, Giai Lạc lại thấy tò mò - “Này, này rốt cuộc bọn họ là ai mà các cậu cứ bí ẩn thế? Cũng chỉ là đám nhóc học cấp ba hỉ mũi chưa sạch thôi mà “.

Câu cuối của cô lỡ phát ra với âm thanh hơi bị lớn, Mạc Dung và Ngao Yên lập tức nhanh tay chặn mồm cô lại.

“Cậu điên à ? Sao lại nói lớn như vậy ? Họ mà nghe thấy là bọn mình chết chắc đó ! “

Hai cô bạn trừng mắt, mắng cô. Giai Lạc cảm thấy bị oan, cô đã làm gì nên tội, chỉ là bản thân hơi lỗ miệng nói lớn một chút thôi mà.

Mạc Dung và Ngao Yên đã hành động quá muộn bởi vì đám người kia đã nghe thấy. Một tên con trai trong đám bước tới bàn cô, kéo ghế ngồi xuống rất tự nhiên sau đó đặt tay lên vai Giai Lạc vỗ vỗ - “Này cô em, em vừa nói gì ? Nhắc lại tôi nghe xem nào ! “

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tin Bất Ngờ Vào Buổi Sáng

Cung Giai Lạc ngược mặt lên điềm nhiên nhìn tên đó - “ Tại sao tôi phải nghe lời thằng nhóc như cậu mà nhấc lại ? “

Nghe cái giọng đầy mùi khiêu khích của cô gái bên cạnh, hấn ta trừng mắt - “ Cô em, khôn hồn thì nghe lời một chút. Tôi hỏi cô em vừa nói gì ?! “

“ Cậu nghĩ tôi sẽ nói lại cho cậu nghe hay sao ? “ - Giai Lạc nghiêng đầu nói.

“ A... Xin lỗi cậu... Tại vì bạn của chúng tôi không phải người ở đây mà là học sinh du học, nên cậu ấy không biết các cậu. Mong các cậu bỏ qua cho “

Thấy tình hình không ổn, cả đám thanh niên bắt đầu bu lại bàn bọn cô, Ngao Yên hót hải lên tiếng.

Tên đó liếc mắt nhìn cô, chống tay lên bàn - “ Thì ra là du học sinh sao ? Nếu đã không biết thì làm quen cho biết ! Để lần sau còn thấy bọn này thì lo mà rút chỗ khác “

Hấn ta đứng lên, cất tiếng lạnh lẽo.

“ Giờ tôi hỏi lại lần nữa ! Cô em có nói hay không ?! Bọn tôi sẽ không nương tay vì cô là con gái đâu ! “

Cô ngồi chống cằm nhìn hấn ta, chờ đợi một màn kịch. Mạc Dung ngồi bên cạnh sợ sệt đưa tay lay Giai Lạc - “ Cậu mau xin lỗi bọn người đó đi “

Cô không thèm nghe. Cung Giai Lạc muốn xem thử đám đầu gấu cấp ba này sẽ làm gì.

Tên đó cúi xuống dùng tay bóp chặt cằm cô - “ Cái gương mặt xấu xí này của cô em thật là ngứa mắt. Để tôi giúp cô xử lý nó “

Vừa nói dứt câu, hấn rút một con dao từ trong túi quần ra. Mặt của Mạc Dung và Ngao Yên trắng bệch ra, tay chân run rẩy. Còn Giai Lạc vẫn điềm tĩnh nhìn hấn.

Hấn có đôi chút ngạc nhiên - “ Thấy dao mà cũng không sợ. Cô em dũng cảm hơn tôi nghĩ đấy nhưng tiếc là dũng cảm không đúng lúc rồi. Còn lời cuối cùng nào muốn nói không ?! “

“ Có... Bỏn đại tý đây chân thành khuyên cậu... Chơi dao có ngày đứt tay đấy “

Giai Lạc khước môi dâng cao, chậm rãi lên tiếng.

Hấn ta trợn mắt nhìn cô - “ Cô nói gì ?! “

“ Sao ? Cậu học đến cấp ba mà không hiểu nổi câu nói đơn giản vậy sao ? “ - cô nhướn mày, giọng lộ vẻ giễu cợt.

Không phải cô khoe khoang bản thân, nhưng từ lúc học cấp ba cô đã đánh nhau không ít. Không phải tự nhiên mà cô được gọi là chị đại của trường cấp ba. Trường học vốn dĩ là nơi tụ họp đầy đủ những phần tử, trong đó đương nhiên sẽ có những thành phần bất hảo.

Lúc đầu khi cô mới vào lớp mười, Giai Lạc đã bị một đám nữ sinh lớp trên ganh ghét. Họ viện ra đủ thứ lý do để không ưa cô mà cô không tài nào hiểu được. Nào là cô mặt thấy chán, nhà giàu, dám liếc mắt nhìn họ...v....v. Đẳng nào họ cũng có thể nói. Giai Lạc lúc đó chỉ là không quan tâm.

Có lần, giờ ra về bọn họ xuống lớp tìm Cung Giai Lạc. Họ kéo cô vào nhà vệ sinh nữ rồi cả đám nữ sinh năm người đánh cô, xé áo cô. Lúc đó cô chỉ có một mình nên không thể chống cự nổi. Cũng may, lúc sau có một nữ sinh đã nhìn thấy như vậy liền báo cho thầy giám thị cứu cô. Nữ sinh đó chính là Emy Trần, sau này cô nàng đã trở thành bạn thân của cô.

Cha cô lúc nghe đến chuyện này đã rất tức giận khiến cho gia đình bọn nữ sinh đó sống dờ chết dờ. Cha Giai Lạc cũng quyết định dạy võ cho cô, thực ra trước khi cha cô trở nên giàu có, ông ấy là võ sư dạy môn võ học bí truyền của Trung Quốc. Ông ấy là người rất giỏi.

Cũng từ hôm đó, Cung Giai Lạc mới quyết định không thể sống hiền quá. Phải dọn dẹp sạch cái bọn người hay ra về ta đây, tưởng bọn họ là chủ ngôi trường này, muốn đánh ai thì đánh. Như thế thì mới có trật tự, yên ổn sống được.

Vậy nên đối mặt với bọn thanh niên hiếu thắng này cô không ngán.

“ Cầm miệng ! Sắp chết rồi mà còn mạnh miệng “

Trán của hấn nổi cả gân xanh lên, hấn gần như sắp tức điên lên.

Đám con trai đi cùng hấn hòa nhau lên tiếng .

“ Xử con nhỏ đó đi ! “

“Đúng đó, nói nhiều với con nhỏ xấu xí đó làm gì ! “

“ Xử đi ! Xử đi !... “

Ngao Yên và Mạc Dung, hai cô nàng đều run bần bật nhìn Giai Lạc đang ngồi đứng đưng.

Cung Giai Lạc bỗng đứng lên, rất tự nhiên quàng tay lên cổ hân ta - “ Nếu như cậu không hiểu thì tôi đây sẽ chân thành mô phỏng lại cho cậu “

Cả bọn người kia và hai cô bạn của Giai Lạc đều tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn hành động của cô. Ngay cả tên đang cầm dao cũng không khỏi ngạc nhiên.

Cô nở nụ cười thật tươi và, vài giây sau đó, Giai Lạc đã dùng đầu của mình đập vào mặt hân ta. Nghe một tiếng “ Cốppp ” thật mạnh. Tên đó ngay lập tức thét lên, ôm lấy cái mũi đang bị chảy máu. Mạc Dung và Ngao Yên ngồi kề bên bị miệng kinh ngạc.

“ Cái con nhỏ chết tiệt này ! Cô dám làm gì vậy, muốn chết sao ?! “

Cả đám con trai thấy vậy, liền rút cây và dao trong người mình ra xông vào Giai Lạc. Bọn người này ý đồ hiếp yếu, đàn ông đánh phụ nữ không biết xấu hổ. Đúng là không cho chúng một trận thì không biết nên thân nên phận.

Cô nhanh nhẹn né tránh, hai tay xô ngã cả bàn ăn về phía bọn chúng. Chai rượu, chén, đĩa đều rớt bể, nguyên một nồi lẩu đang sôi sùng sục đổ vào người bọn chúng khiến cho hai tên bị phỏng.

Ngao Yên và Mạc Dung hoảng sợ đứng lên né sang một bên. Giai Lạc thuận chân đá vài cước vào bụng bọn chúng khiến mấy tên con trai bị ngã chổng choãi. Xoay trái rồi xoay phải, Giai Lạc liên tục né tránh những nhát dao. Cô chống một tay lên bàn nhảy lên đá bọn chúng lao vào mấy cái bàn gần đó.

Chỉ năm phút sau, cả tám tên đều nằm dưới đất ôm người lăn lộn vì đau đớn. Giai Lạc phui phui lại quần áo rồi ung dung lên tiếng - “ Mấy thằng nhóc hi mũi chưa sạch như các cậu muốn chơi cùng bồn tiểu thư đây, còn chưa đủ đẳng cấp ”

Nói xong, cô quay qua nhìn hai cô bạn đang tròn mắt há hốc mồm - “ Tụi mình về thôi “

Sau khi nghe chửi, xin lỗi rồi dền tiền bà chủ quán rượu, ba đứa bọn cô đi bộ về ký túc xá.

*****Dải phân cách cutoe*****

“ Giai Lạc, cậu không nên đất tội với bọn họ. Bọn người đó sẽ không dễ yên cho cậu đâu “ - Ngao Yên vẫn chưa hết bàng hoàng.

Cô cảm thấy thật nực cười - “ Cậu nghĩ tám đứa đầu gấu đó sẽ làm gì được mình “

“ Cậu đừng đánh giá qua vẻ ngoài của họ. Tuy là học cấp ba nhưng bọn họ không đơn giản vậy đâu “ - Mạc Dung lắc đầu nói.

Cả ba người đang đi bộ, Giai Lạc bỗng đứng lại, liếc nhìn hai cô bạn.

“ Các cậu mau khai đi. Rốt cuộc, hai người biết gì về bọn chúng mà lại sợ sệt như vậy “

Ngao Yên thở dài - “ Tại cậu không phải người ở đây nên không biết. Ở đất Bắc Kinh này có rất nhiều băng nhóm xã hội đen, lớn nhất phải kể đến hội Tam Vương, họ là tổ chức xã hội đen lão luyện có tiếng, là mafia nắm trùm cả Châu Á. Tiếp đến là những băng nhóm nhỏ khác, hiện nay Ngạn Thanh hội là một băng nhóm xã hội đen đang lên, nghe nói người đứng đầu là một đại thiếu gia con nhà danh giá tên là Lư Uy “

Cung Giai Lạc cảm thấy khó hiểu - “ Chuyện đó thì liên quan gì đến bọn nhóc kia “

“ Cậu từ từ. Để mình kể tiếp cho “ - Đang nói, đột nhiên Mạc Dung xen vào.

“ Cậu ta được mệnh danh là chàng hoàng tử của trường trung học danh tiếng Hoa Liên. Lư Uy lập ra một hội tên là Ngạn Thanh hội, nói đúng hơn là một nhóm xã hội đen chuyên cho vay nặng lãi, mình còn nghe đồn họ buôn bán thuốc cấm. Những thành viên của hội đa số là học sinh cấp ba từ các trường. Bọn người lúc này chúng ta gặp cũng là học sinh của trường Hoa Liên, bọn chúng thường xuyên qua lại khu vực này và rất thân với tên hoàng tử kia “

“ Thì ra là một đám công tử học cấp ba không có chuyện gì làm, rảnh rồi muốn làm đầu gấu Bắc Kinh “ - Cô khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ mỉa mai.

“ Mà sao các cậu biết được những chuyện này ? “

Ngao Yên thở dài nói - “ Anh trai của mình trước đây khi học trung học từng là thành viên của Tam Vương hội. Sau này ra trường anh ấy liền hoàn lương. Nên việc của xã hội đen anh ấy nắm rất rõ “

Mạc Dung nghe vậy, lên tiếng - “... Nhưng mà dù sao cậu hoàng tử đó cũng rất đẹp trai...”

Giai Lạc và Ngao Yên lập tức quay phắt trừng mắt nhìn cô bạn. Đúng là tật mê trai của Mạc Dung vạn lần không bỏ.

“Giai Lạc, dù sao cậu cũng nên đề phòng” - Ngao Yên khuyên răn bạn mình.

Cô chỉ gật gù rồi trả lời - “Mình biết rồi”

*****Dải phân cách cutoe*****

...Bây giờ sáng...

Cung Giai Lạc nằm cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp. Sáng nay trời tiết đầu nên cô muốn ngủ nướng một chút. Đang ngủ ngon lành đột nhiên điện thoại của Giai Lạc rung liên tục dưới gối.

“Giờ này mà ai gọi thế không biết ?!”

Cô lồm bồm trong cổ họng, bực bội bắt điện thoại - “Alo...”

“Này con nhỏ kia, giờ này cậu còn ngủ nữa. Ra sân bay ngay lập tức !” - Ở đầu dây bên kia một tên con trai đang la lối vào điện thoại.

Đáng chết, đứa nào mà sáng sớm đã dám gọi điện chửi cô. Nhưng mà... giọng này quen lắm nha. Đã vậy còn chửi bằng tiếng Việt nữa. Ý thức đang mơ ngủ của Giai Lạc dần hồi tỉnh.

“A! Bánh bèo !”

Cô giật mình, bật người ra khỏi chăn, xem chút là làm rớt luôn cả điện thoại. Cả người rớt luôn cả xuống giường.

Cung Giai Lạc thay đồ, chạy như bay ra khỏi ký túc xá, đón taxi tới thẳng sân bay. Mới sáng sớm mà cô đã nhận được tin động trời.

Hạ Việt đến Bắc Kinh !

Xin giới thiệu một chút, Hạ Việt chính là tên Boy Bánh Bèo trên facebook kia. Là thằng bạn thân nhất của Cung Giai Lạc. Cũng chính là cái tên đã khiến cô phải trở nên xấu xí mà chê quỷ hờn như thế này.

Cậu ta là một thằng con trai có dung mạo đẹp như mỹ nữ, da trắng như con gái và tất nhiên là mạng tâm hồn cũng rất “lady”.

“Hạ Việt !”

Vừa đến sân bay, Cung Giai Lạc đã thấy thằng bạn thân của mình đứng ngoài chờ sẵn. Cô liền lớn tiếng gọi, nhanh chân chạy đến.

Nhưng có điều lạ lắm nha, Hạ Việt sau khi nghe cô gọi phản ứng không bình thường, tròn mắt nhìn, như thể Giai Lạc là người ngoài hành tinh từ trên trời rớt xuống.

“Sao vậy ?” - Cô khó hiểu trước phản ứng của bạn mình.

Hạ Việt vẫn nhìn cô trân trân, lắp bắp - “Cô... A..... Giai Lạc sao ?!”

“Phải, sao thế ? Không lẽ nhà người không nhận ra ta ?” - Giai Lạc nhướn mày.

Hạ Việt nuốt nước bọt gật đầu - “Ta nhớ nhà người đi qua Bắc Kinh du học chứ có phải đi Châu Phi chơi với thú đầu mà sao mới có hai, ba tháng mà đã xấu xí phạm người nhìn như thế này rồi”

“@!;&%\$\$_i “

“Còn không phải là tại Hạ Việt cậu sao ?! Đây là tác phẩm của cậu chứ ai. Còn dám nói !”

Giai Lạc quên mất, cái vẻ bề ngoài xấu xí này của cô Hạ Việt chưa được nhìn thấy. Cậu ta chỉ đưa dụng cụ cho cô chứ chưa xem qua cô hóa trang bao giờ. Nếu đem vẻ đẹp tự nhiên của cô mà so sánh với vỏ bọc này, có thể dọa chết người đó. Cứ nhìn thằng bạn thân của cô đã được báo trước mà còn phải giật mình nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trong Trường Có Mỹ Nam

Hạ Việt không ngờ con bạn thân vốn xinh đẹp hơn người của mình bây giờ đã biến hóa thành một con nhỏ xấu xí, một sách, già khảnh mới ghê chứ. Đúng

là cậu đã nói Giai Lạc làm xấu thật xấu nhưng không ngờ tới mức này.

“Xém chút nữa là mình sẽ bị cậu hù chết đó. Cũng phải công nhận mấy sản phẩm trang điểm của mình có tác dụng ghê gớm thật”

Cô xua tay - “Thôi đừng quan tâm nữa. Giờ vào vấn đề chính đi. Sao cậu lại đến đây? Đã vậy cũng không hề báo mình trước tiếng nào hết là sao?”

Hạ Việt cười hề hề - “Ta muốn tạo bất ngờ cho nhà ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, ta đây sẽ là sinh viên của trường đại học Thanh Hoàn”

“Không phải chứ? Cậu đang đùa phải không? Trường đã nhập học hai tháng trước rồi mà” - Cô nghi ngờ nhìn thẳng bạn mình.

“Cậu quên gia đình mình là ai rồi sao. Với lại mình cũng là học sinh giỏi xuất sắc của quốc gia. Nên việc xin nhập học trễ một chút chả có gì khó” - Cậu ta tự hào vỗ ngực.

Đúng là con nhà trâm anh thế phiệt lúc nào cũng sướng. Giai Lạc tự cảm thán trong đầu.

Hạ Việt cũng giống như cô, là con lai Việt - Trung. Cha của cậu ta là người Trung, gia đình bên nội của Hạ Việt là một họ tộc có quyền thế ở Đại Lục. Vì thế có thể xem cậu ta là một đại thiếu gia kim châu ngọc bảo.

Nhưng Hạ Việt từ nhỏ đến lớn đều ở Việt Nam giống cô. Chỉ sướng hơn cô ở chỗ, mỗi khi hè lại được về Bắc Kinh. Cung Giai Lạc nhiều lúc rất muốn đi nhưng cha cô lại không cho, ông ấy chưa bao giờ nói lý do cho cô biết.

Lúc cô đòi đi du học ở đây, ông cũng ngay lập tức phản đối. Cung Giai Lạc đã rất giận và cãi nhau với cha một trận. Cho đến lúc mẹ gọi cha vào phòng nói gì đó một lúc lâu, sau khi trở ra ông liền trầm mặc chỉ là nhàn nhạt nói một câu - “Muốn đi đâu thì đi”

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Trở về trường, cô nghĩ luôn hai tiết tiếp theo để đưa Hạ Việt đi tham quan trường. Đám con gái của trường cứ nhìn chăm chăm vào cậu ta, ánh mắt lộ vẻ say mê. Cứ như muốn bắt Hạ Việt về nhà nuôi nhốt. Cũng phải, đẹp trai quá mà, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, da trắng như em bé, đôi môi mọng đỏ, đẹp hết như mấy nhân vật trong truyện tranh vậy.

Giai Lạc đi bên cạnh mà lại bị xem như cái gai trong mắt, như một con vẹt mà đòi đi chung với phượng hoàng. Càng ngày cô càng bị kì thị nha. Rốt cuộc là cô đã làm nên tội gì?

Hạ Việt cũng học khoa quản trị kinh doanh. Khoa của cô trước giờ vốn nổi tiếng không có mỹ nam, mỹ nữ. Bây giờ lại xuất hiện một chàng trai đẹp như từ truyện tranh bước ra khiến nữ sinh cả trường một phen xôn xao.

Đích xác là ngay tối hôm đó, cái diễn đàn trường bắt đầu bàn luận sôi nổi. Bắt đầu từ tấm hình chụp cô và Hạ Việt đi cùng nhau trên hành lang trường với tựa đề: Mỹ Nam đẹp như bước ra từ truyện tranh.

Nửa số “dân chúng” bình luận về vẻ đẹp ngất ngây của Hạ Việt, nửa số “chúng dân” còn lại chính là ném đá Cung Giai Lạc cô. Trước đây Giai Lạc tưởng chỉ khi làm người nổi tiếng trên mạng xã hội mới bị antifa. Bây giờ thì cô không cần làm gì cũng bị húng gach, chỉ vì đã lỡ đi kề bên mỹ nam. Cô cực kỳ muốn tự sát.

Sau khi biết được tin này, Mạc Dung liền ngay lập tức dè cô vào một góc mà “cưỡng bức”.

“Cậu khai mau. Cậu làm sao quen được anh chàng mỹ nam đó? Quen từ lúc nào? Bao lâu?”

“Còn nữa, quan hệ của hai người là gì? Có thân thiết không?”

Mấy câu hỏi tới tấp của Mạc Dung làm cô choáng váng. Chừng nào Giai Lạc mới thoát được kiếp này đây. Cô, rõ ràng là muốn yên ổn học hành, sao cứ người người xuất hiện phá cô vậy.

“Ha... Ha...” - Hạ Việt đã cười hả hê sau khi nghe cô kể lể.

“Cười cái gì? Thấy ta bị kì thị nhà ngươi vui lắm à?” - Giai Lạc trừng mắt.

Hạ Việt tiếp tục cười một cách thỏa mãn - “Không ngờ nha, cũng có ngày hot girl nổi tiếng bị người ta kì thị vì nhan sắc đó”

“Còn phải nói, không phải tại cậu sao?” - Cô nghiêng răng ken két nhìn tên con trai đối diện.

“Ngắm lại thì quả không uổng công lặn lội một chuyến tới đây để được xem trò vui đấy. Giai Lạc, ở đây đúng là thú vị” - Hạ Việt cười nói.

“Thú vị cái con khi nhà cậu”

Giai Lạc bực bội nói.

“Nhưng mà cậu đến đây, câu chuyện của cậu thì sao?”

“Thì mình vẫn viết tiếp chứ sao, trang báo mạng mà, ở đâu chả viết được. Mình đã xin chị tổng biên rồi. Qua đây tận mắt chứng kiến, càng dễ viết “ - Hạ Việt ung dung trả lời câu hỏi của cô.

Mà giờ mới để ý nha, cô với Hạ Việt ngồi trong nhà ăn nói chuyện mà có rất nhiều người dòm ngó. Đây là sự ảnh hưởng khi ngồi kế bên người nổi tiếng đó. Đi đâu cũng bị sầm soi, đặc biệt khi nạn nhân là Cung Giai Lạc thì sầm soi càng nặng. Bây giờ cô mới có thể ngộ ra chân lý cái câu “xấu cũng là một cái tội”.

Rốt cuộc xấu có gì sai ?! Sao bị kì thị hoài vậy ?

Càng ngồi lâu càng nóng mặt, Giai Lạc kéo tay Hạ Việt vào lớp dưới ánh mắt căm tức, hờn ghen của đám nữ sinh. Cô thì chẳng quan tâm mấy tới việc đó, Giai Lạc và Hạ Việt như thể chị em với nhau. Năm tay là chuyện rất đời bình thường nhưng mà đám nữ sinh kia lại không nghĩ vậy.

Vào lớp, vừa ngồi xuống chưa nóng ghế, Mạc Dung đã bay lại chỗ cô.

“Chào bạn, mình là Mạc Dung, bạn cùng phòng với Cung Giai Lạc “

Cô nàng mắt lấp lánh chào hỏi Hạ Việt.

Cô liếc qua Mạc Dung. Tối hôm qua, cô nàng đã tra khảo Giai Lạc đến khuya về Hạ Việt. Cô nói với Mạc Dung cậu ta chỉ là bạn thân hồi cấp ba của cô nên cô nàng mới chịu đề ý.

Ngao Yên cũng lại ngồi kế bên lịch sự chào hỏi - “Chào bạn, mình là Ngao Yên, là bạn của Giai Lạc “

Hạ Việt gật đầu mỉm cười - “Chào hai bạn, mình là Hạ Việt “

Sau màn chào hỏi là cuộc đồ bộ của Mạc Dung khi cô nàng cứ nói luyên thuyên liên tục với Hạ Việt trong khi cậu ta chỉ gật gù cười cười. Giai Lạc lắc đầu, bó tay với cô nàng. Đúng là bị nhan sắc che mờ mắt. Sau này, khi biết được sự thật thế nào Mạc Dung cũng xấu hổ muốn độn thổ cho xem.

Đang trò chuyện rôm rả thì chuông reo. Hôm nay tiết đầu tiên là tiết của tên phó giáo sư Lâm Ngan. Hôm nay thế nào cô cũng bị dày ải cho xem.

Lâm Ngan tư thế khoan thai bước vào lớp, rất giống giáo viên nghiêm túc. Cả lớp ngay lập tức đứng lên chào.

Hạ Việt ghé vào tai Giai Lạc nói nhỏ - “Đây là tên phó giáo sư mà cậu từng nhắc tới phải không ? “

Cô nhỏ tiếng thốt lên - “Còn ai trông khoai đất này “

“Cũng thuộc hàng mỹ nam đấy chứ ?” - Hạ Việt chăm chú quan sát.

Nghe vậy, cô liền thúc mạnh vào eo cậu ta - “Chẳng lẽ cậu cũng bị bề ngoài của tên đó đánh lừa sao ?!”

“Không có nha, ta đây tuy rất mê trai đẹp nhưng mà cũng biết lựa người lắm nha “ - Hạ Việt gỡ thói gái tính của mình ra để phản bác.

“Thôi đi, đây chốn đông người, bớt một chút giúp mình. Không khéo đám nữ sinh xung quanh lại vỡ mộng bây giờ “ - Cô lườm Hạ Việt. Tên này chỉ được “chuẩn mực” trước mặt người ngoài còn trước mặt Giai Lạc là lộ hết chỗ hở.

Cảnh tượng thân thiết của cô với Hạ Việt làm người ngoài nhìn vô rất dễ hiểu lầm. Nhìn hai người cứ giống như dính vào nhau thì thầm to nhỏ. Ánh mắt Lâm Ngan hướng lên chỗ dãy bàn học, xẹt qua tia đùa cợt.

Cả lớp ngồi, anh ta bắt đầu lấy danh sách ra điểm danh. Sau khi đọc hết tên, còn lại một cái tên cuối cùng vừa được thêm vào.

“Hạ Việt ! “

Lâm Ngan gọi lớn tên.

“Thưa, có ! “

Hạ Việt nhanh chóng giơ tay đáp lại.

“Là nam sinh mới sao ? “

Anh ngược mặt lên nhìn nam sinh vừa mới giơ tay.

Hạ Việt cũng không thua kém nhìn thẳng vào mắt anh ta, đồng dục trả lời - “Thưa, đúng vậy “

Lâm Ngan gật gù như đã hiểu - “Nghe nói bạn vừa vào trường đã được rất nhiều người hâm mộ “

Cả lớp bắt đầu nhao nhao, đặc biệt là bọn nữ sinh mê chết một mỹ nam mới càng ồn ào hơn.

Hạ Việt chỉ biết lắc đầu cười - “Thầy nói quá rồi ạ”

“Khiêm tốn cũng tốt. Mới vào trường đã được chú ý nên tôi chân thành khuyên bạn một câu đừng hạ thấp giá trị của bản thân vì qua lại với một kẻ không biết giữ tự tôn của bản thân, không biết vị trí mình ở đâu” - Khóe môi Lâm Ngan đậm ý cười.

Cung Giai Lạc thật sự muốn ngay đêm nay cầm bình xăng đến chỗ tên đó mà đốt nhà. Tức muốn ói máu ! Anh ta dám nhục mạ cô. Nhưng nếu bây giờ cô đứng lên chẳng khác nào thừa nhận chính là mình. Đồ cái tên thù dai, môi cá trê, đầu cái lóc. Giai Lạc bắt đầu rửa xả kẻ thù dai kia, tất nhiên là trong suy nghĩ.

Đám sinh viên trong lớp nghe vậy, liên xôn xao. Có một số người cũng đoán ra là đang nói đến Giai Lạc vì chỉ có cô mới đi chung với Hạ Việt. Giai Lạc thì như muốn tăng xông máu. Đúng là không thể sống yên ổn với tên này.

Hạ Việt nhếch miệng, tay vỗ nhẹ vai cô, nháy mắt.

Cậu ta quan sát Lâm Ngan, nở nụ cười “ngọt ngào” - “Cám ơn thầy đã quan tâm chiều cố đến em như vậy. Em thấy thầy nói cũng rất có lý nên trưa nay thầy đi ăn cùng em được không ? Em muốn được “qua lại” với người vừa nhân cách tốt lại vừa đẹp trai như thầy. Tiện thể cho em xin số điện thoại luôn nha”

Một bầu không khí im lặng tràn lan khắp căn phòng.

Hạ Việt then thùng nói tiếp - “Em là con trai mới lớn nên chủ động nói ra cũng ngại lắm”

Thầy còn chưa đủ, cậu ta còn đưa tay che mặt, e lệ nói - “Trời ơi xấu hổ quá đi”

Rồi ngồi xuống vô cùng tự nhiên.

Không khí càng mức, càng quý dị nha. Khóe môi Lâm Ngan có chút cứng ngắt. Đám nữ sinh cũng hòng không kém, trăn mắt ra nhìn thần tượng của mình. Miệng của Mạc Dung thì mở to đến mức có thể cho cả trái trứng vịt vào.

Chỉ có Giai Lạc là không kiềm chế được mà ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nói không phải khen chứ thẳng bạn thân của cô bộc lộ bản chất quá đúng lúc. Phải nói là chuẩn không cần chỉnh. Kỳ này thì hình tượng mỹ nam của Hạ Việt bị sụp đổ thật rồi. Chỉ mới được có một ngày.

Lâm Ngan hắng giọng một cái, nét mặt không tự nhiên nhưng vẫn cười - “Cám ơn lời mời của bạn, nhưng trưa nay tôi còn bận họp, để khi khác vậy. Dù sao cũng cám ơn bạn học Hạ”

“Được rồi, chúng ta bắt đầu học thôi”

Cô thực sự phải công nhận độ tỉnh và độ chai mặt của Lâm Ngan đã đạt đến level thần thánh rồi. Cái tên đó, rốt cuộc là Cung Giai Lạc nên làm cách nào để lột cái mặt nạ giả tạo của hắn ra đây.

*****Dải phân cách cutoe*****

Từ cái ngày mà Hạ Việt cho thiên hạ thấy mình không phải “chuẩn đực” thì cuộc sống của Cung Giai Lạc dường như trở lại bình yên. Đám nữ sinh hoàn toàn đau khổ không còn bám theo soi mói nữa. Tên phó giáo cũng ít làm khó cô hơn tại vì cứ mỗi lần như vậy, Hạ Việt lại bộc lộ gái tính của mình ra. Dù sao thì Lâm Ngan rất dị ứng với những người như Hạ Việt. Riêng chỉ có Mạc Dung đã giận dữ cô một trận vì đã không kê cho cô nàng nghe Hạ Việt là gay.

Cung Giai Lạc vừa suy nghĩ vẫn vơ vừa sắp xếp lại chồng sách cất lại lên kệ. Từ lúc vào trường, chiều nào rảnh là cô cũng đến thư viện đọc sách. Thường là đi một mình nhưng hôm nay Hạ Việt lại nặng nề đòi theo cô chỉ vì một lý do vớ vẩn.

“Ta muốn chứng kiến cảnh tượng Cung Giai Lạc đọc sách. Rất độc và lạ đó nha”

“Mia mai hay đây”

Giai Lạc chỉ đáp lại bằng nụ cười buồn chán.

Thế đấy, Hạ Việt cho rằng việc cô đọc sách giống như đĩa bay người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất vậy.

Đọc sách xong, cô và Hạ Việt rời khỏi thư viện, đi ra tới cổng trường thì thấy đám đồng sinh viên đang đứng chỉ trỏ bàn tán. Hạ Việt thấy lạ nên đứng lại, quay sang hỏi Giai Lạc - “Này, phía trước có chuyện gì vậy ?”

Nhưng mà dường như Giai Lạc không hề chú ý đến đám đông hay nghe thấy câu hỏi của Hạ Việt. Cô cứ vừa đi vừa chúi mũi vào điện thoại. Cung Giai Lạc rất tự nhiên đi thẳng vào đám đông mà bản thân không hay biết.

“Này, cậu bước chân đi đâu vậy hả ?”

Cũng may, Hạ Việt chạy theo kéo cánh tay cô lại không thôi Giai Lạc đã đi vào bên trong. Cô giật mình ngược mắt lên, trước mắt cô là hai người đàn ông đang đứng đối diện nhau. Cung Giai Lạc hai mắt mở to kinh ngạc, không thể tin được. Thần linh ơi, cô đang mơ sao ?! Hãy nói là cô đang mơ đi.

Một bên là tên phó giáo sư Lâm Ngan, một bên là...

Triệu Vĩnh Thạc !

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đối Với Kẻ Tiểu Nhân Phải Dùng Thủ Đoạn Đê Tiện

Đang ngây người trước cảnh tượng phía trước. Bất thình lình, đám đông phía sau có kẻ chen lấn đẩy cô. Cung Giai Lạc bất ngờ bị xô về phía trước. Lần này, Hạ Việt thực sự không kéo cô lại kịp.

Cung Giai Lạc cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng rất ớn lạnh. Cô liền ngước mắt lên, đập vào mắt cô là cặp mắt kính cận quen thuộc. Giai Lạc tròn to mắt nhìn Lâm Ngan. Hắn cũng đang nhưn mày nhìn cô.

Giai Lạc lập tức xoay mặt sang phía khác. Tưởng rằng tránh được ma ai ngờ gặp phải quỷ. Cô lại bắt gặp phải ánh mắt màu nâu trầm sắc như dao. Người đang đứng trước mặt cô không ai khác mà là Triệu Vĩnh Thạc. Ánh mắt của hắn không hướng về cô, mà đang hướng về người đàn ông phía bên kia. Hắn dường như không quan tâm đến sự có mặt của kẻ thứ ba. Đương nhiên là Triệu Vĩnh Thạc không thể nhận ra cô.

Đây là cái tình huống phim ảnh gì thế không biết ? Không biết kẻ xấu xa nào đã đẩy ngã cô vào đây, cũng thật là biết lựa thời điểm. Sao cô lại phải đứng trước mặt hai người này chứ ? Đã vậy một bên tên phó giáo sư nhếch môi cười dửng dưng. Còn một bên tên Triệu Vĩnh Thạc khí thế vương giả áp bức người, đôi mắt trầm tĩnh sâu như hồ nước. Đúng là giống như nước với lửa nha. Nhưng mà hai tên này sao lại quen biết nhau chứ ?

Thấy cô đứng yên như trời trồng ngay giữa hai người, Lâm Ngan cảm thấy chướng mắt liền lên tiếng.

“Bạn học Cung, từ nhỏ đến lớn cha mẹ bạn không biết dạy con phép lịch sự sao ? “

Cung Giai Lạc đang mơ hồ trong suy nghĩ, bỗng nghe thấy lời nói của Lâm Ngan. Lập tức quay phắt qua, trừng mắt nhìn anh ta. Cô bước đến gần, lạnh lùng mở miệng.

“Thầy Lâm, thầy là thầy giáo, xin hãy ý tứ lời nói. Cha mẹ em không phải để thầy tự tiện đem ra. Lịch sự không phải là từ để người như thầy thốt ra đâu. Em nghĩ một người lịch sự biết giữ kẽ sẽ không đem phụ nữ lên phòng làm chuyện dơ bẩn trong khi học sinh mình đang có mặt ở đó “

Cung Giai Lạc cảm thấy máu đã sôi trào lên não. Anh ta có thể nói gì cô nhưng nếu dám đem cha mẹ cô vào đây thì Giai Lạc không để yên đâu. Cô là một kẻ nội tâm cực kỳ nhạy cảm.

“Tôi là thầy của bạn, yêu cầu bạn nên biết tôn trọng người lớn một chút. Chẳng lẽ cha mẹ bạn cũng dạy bạn kiểu ăn nói xấc láo như vậy sao ?! “ - Lâm Ngan cũng lạnh lùng trả lời cô.

Cung Giai Lạc gần như tức điên lên. Một kẻ đạo đức giả như hắn có tư cách gì mà nói cô - “Người lớn ? Xấc láo ? So với em kẻ đạo đức giả như thầy có quyền nói sao ? “

Đám đông xung quanh bắt đầu ồn ào hơn. Hạ Việt đứng phía sau cũng phải lắc đầu - “Cung Giai Lạc thực sự nổi nóng rồi “

“Bạn học Cung ! “

Lâm Ngan nhưn mày nhìn cô, bộ dạng cảnh cáo. Ánh mắt gần như càng ngày càng lạnh lẽo hơn khiến người khác run sợ.

Giai Lạc thì không. Trên người cô cũng tỏa ra khí thế bùng bùng không chịu thua kém.

Phía bên kia, Triệu Vĩnh Thạc bấy giờ mới chú ý đến cô gái kỳ lạ vừa xuất hiện, hắn cau mày quan sát cô gái đang tranh luận dữ dội với Lâm Ngan.

Hạ Việt đứng bên ngoài thấy tình hình càng trở nên nghiêm trọng, liền chạy vào trong lòng cô ra ngoài. Nếu cứ tiếp tục thế này, thế nào cũng lên phòng hiệu trưởng uống trà cho xem.

Cô cũng không dùng dằng, để Hạ Việt kéo ra quán cà phê gần đó.

.....

“Thế nào ? Đã hạ hỏa chưa ? “

Cậu ta gọi hai tách cà phê sữa rồi nhìn chăm chú Giai Lạc.

“ Cậu nói thử xem ?” - Cô cau có trả lời.

Hạ Việt chỉ cười cười - “ Mình đã nói rồi mà. Bản chất của cậu là khó kiềm chế lắm. Nhưng mà lúc nãy cậu nổi nóng nói những lời đó thật sự là cũng có phần quá đáng. Dù sao anh ta cũng là phó giáo sư, là giảng viên của chúng ta, như vậy không hay cho lắm “

“ Đến cậu cũng bênh vực một kẻ đạo đức giả như hấn sao ? Mình thật sự không chịu nổi ! “

Cung Giai Lạc tức tối, cô không thể chịu được cái tên phó giáo sư đó nữa.

“ Mình không phải là bênh anh ta, mình là muốn tốt cho cậu. Anh ta là phó giáo sư của trường, cậu còn phải học ở đây bốn năm nữa. Cậu gây chuyện với anh ta sẽ không tốt cho cậu “

Nhảm nhĩ ly cà phê, Hạ Việt nhẹ giọng nói.

“ Nhưng mà mình... mình thực sự không thể chịu được cái tên đạo đức giả đó “ - Cô chau mày nói.

“ Chẳng phải cậu nói muốn yên ổn học hành sao ? Cậu đã lơ nhịn nhục từ lúc bước vào cái trường này thì nhịn thêm anh ta nữa cũng đâu có sao ? Nếu như cậu thực sự coi tên phó giáo sư đó, không sợ lãnh hậu quả ? “ - Hạ Việt chậm rãi hỏi.

Nghe cậu bạn nói, Giai Lạc vô cùng khó hiểu - “ Hạ Việt, mình nhớ trước đây mấy vụ này cậu rất hăng hái mà. Sao bây giờ trở nên thận trọng vậy ? “

“ Trước kia khác bây giờ khác, trường cấp ba khác với trường đại học. Ở đây cũng không phải Việt Nam. Bọn mình cũng đều lớn hết cả rồi, nên thận trọng một chút sẽ tốt hơn “ - Cậu ta xua tay bật cười .

Thấy cái vẻ né tránh của Hạ Việt, Giai Lạc càng nghi ngờ hơn. Hình như cậu ấy có gì đó giấu cô. Từ lúc Hạ Việt đến đây, cô luôn muốn hỏi một câu vì sao cậu ấy lại đột ngột đến đây. Bây giờ cũng đâu phải là hè. Nhưng cậu ấy luôn né tránh câu hỏi của cô, trả lời qua loa.

Tuyệt đối không thể qua mắt được Cung Giai Lạc.

Làm bạn bao nhiêu năm, Cung Giai Lạc chưa bao giờ thấy Hạ Việt lại trở nên điềm đạm và thận trọng như bây giờ. Lúc trước cậu ấy còn trẻ con, nóng tính hơn cả cô.

Cung Giai Lạc không tiện hỏi rõ. Cô cũng suy nghĩ về lời Hạ Việt nói. Cậu ấy nói cũng đúng, cô suy nghĩ quá nóng vội rồi. Nhưng mà việc xảy ra ngày hôm, chắc chắn Lâm Ngạn sẽ không bỏ qua cho cô. Giờ nên tính sao đây ?

****đãi phân cách cutoe****

Lâm Ngạn rút chìa khoá trong túi quần ra mở cửa phòng làm việc của mình. Cánh cửa được đẩy nhẹ ra, anh ta từ từ bước vào trong nét mặt lạnh lùng đưa tay.

“ Mời ngồi “

Triệu Vĩnh Thạc bước vào trong, cả người cao lớn ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn.

“ Nhìn anh rất ra dáng một giáo sư trí thức “

Hắn khẽ quan sát người trước mặt, ánh mắt đậm ý cười.

“ Còn cậu thì đang hà hê với vị trí mà mình đang có nhỉ ? Nhìn cậu cũng rất ra dáng ông chủ lớn “

Lâm Ngạn ngồi xuống bên cạnh, đưa tay rót trà, giọng nói thì đùa cợt.

“ Cũng chẳng có gì gọi là hà hê. Tôi thích dùng từ thoải mái hơn, dù sao chiếc ghế này tôi có được cũng là do thực lực của bản thân “ - Vĩnh Thạc cười như có như không, không có vẻ gì là tức giận.

“ Thực lực bản thân ? Hay là dùng thủ đoạn đê tiện ? “ - Đôi lông mày của Lâm Ngạn nhướn cao.

Nghe vậy, hắn chỉ bật cười - “ Không thể gọi là đê tiện được, đơn giản là vì tôi hiểu lòng người hơn anh, giỏi ngoại giao hơn anh, ngay cả thực lực kinh doanh thật sự mà nói tôi nhìn hơn anh rất nhiều. Trong cái thế giới đồng tiền tranh đoạt này, kẻ không đủ thực lực đương nhiên sẽ bị đào thải “

“ Triệu Vĩnh Thạc, bản tính kiêu ngạo khinh người của người vẫn không thay đổi “

Lâm Ngạn đột ngột đổi giọng từ lịch sự sang lạnh lùng bốn cọt.

Hắn lại tiếp tục cười nhạt, ánh mắt sắc bén - “ Tôi chỉ là nói sự thật mà thôi, chỉ có những kẻ không thừa nhận bản thân mình không bằng người khác mới luôn cho rằng người khác kiêu ngạo “

Người bên cạnh cảm thấy thật nực cười, nhếch miệng - “Thật vậy sao ? Vậy thì hôm nay kẻ hơn người cậu đến nơi của kẻ không bằng ai vì lý do gì ? “

“ Sắp đến là sinh nhật của cha, sẽ có một bữa tiệc tại biệt thự. Tôi nghĩ cha sẽ muốn anh đến dự “ - Hấn từ từ nói.

“ Cha vẫn còn nhớ đứa con trai này sao ? Tôi nghĩ ông ấy có đã có đứa con trai cùng rồi nên không cần phải có thêm tôi đâu “

“ Lâm Ngan, chúng ta đều là đàn ông trưởng thành. Hãy thôi giận lẫy như một đứa trẻ đi. Tính thù dai này của anh từ nhỏ đến lớn cũng không bỏ được “
- Triệu Vĩnh Thạc giọng điệu đùa cợt.

“ Cậu là đang lên mặt dạy đời tôi ? “

Lâm Ngan mặt có chút cau có.

Khóe miệng của hắn cong lên một cách hoàn hảo - “ Tôi làm sao đủ trình độ để lên mặt dạy dỗ một phó giáo sư như anh. Thật có chút oan cho tôi quá “

“ Tuy tôi biết anh không ưa gì tôi nhưng dù sao tôi cũng sẽ rất nhẹ lòng nếu anh đến dự tiệc. Cha dạo gần đây sức khỏe rất yếu, hai người cũng đã lâu lắm rồi không gặp lại nhau. Ông ấy muốn gặp anh nhiều hơn “ - Hấn cẩn trọng lên tiếng.

Lâm Ngan không trả lời, chỉ lẳng lặng uống trà, ánh nhìn sâu xa vào không gian.

Triệu Vĩnh Thạc khẽ nhìn anh ta, sau đó khoan thai đứng lên. Trước khi kịp bước ra khỏi cửa, giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên lạnh lẽo - “ Nếu như đã là tiểu nhân thì đừng hỏi vì sao người khác lại dùng thủ đoạn đê tiện với mình. Anh nên trông chừng người của mình thật tốt, Triệu Vĩnh Thạc tôi sẽ không bỏ qua hành động của anh đâu, dù chỉ là nhỏ nhất “

Cánh cửa phòng khép lại, căn phòng càng trở nên tối hơn. Lâm Ngan âm thầm tức giận, hàm răng của anh ta khẽ nghiến chặt. Trong một phút, tách trà trong tay đã bị ném vào tường rơi xuống đất vỡ nát.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

“ Ngao Yên, Ngao Yên, cậu có chuyện gì vậy ? Mau mở cửa ra đi. Cậu đã khóc trong đó gần cả tiếng rồi. Bọn mình lo lắm “

Bên ngoài, Mạc Dung khần trương gỗ cửa phòng tắm, lo lắng nói.

Cung Giai Lạc cũng sốt ruột đi qua đi lại. Lúc nãy Ngao Yên ra ngoài mua đồ, đột nhiên khi trở về liền chạy một mạch vào nhà tắm. Một lúc sau cô và Mạc Dung nghe thấy tiếng khóc. Hai người đều hốt hoảng chạy đến gõ cửa.

Sau khi Mạc Dung gọi khàn cả cổ họng, cánh cửa phòng tắm mới được mở ra. Hai người kinh ngạc khi nhìn hai mắt sưng phù của cô bạn. Ngao Yên hai mắt ươn ướt đầm.

Giai Lạc nhanh chóng kéo tay cô nàng ngồi xuống giường.

“ Nói bọn mình nghe đi, có chuyện gì vậy ? “ - Cô khần trương nói.

Ngao Yên gục đầu vào vai cô, nức nở nói - “ Mình nhìn thấy... nhìn thấy Nhĩ Giang hôn... Hoàng Lăng “

“ Sao cơ ?! “

Cung Giai Lạc và Mạc Dung đồng thanh lớn tiếng.

“ Hoàng Lăng chẳng phải là người hay đi theo con nhỏ Lệ Vũ Đình kia sao ? Cậu ta dám lừa dối cậu qua lại với con nhỏ đó ?! “

Mạc Dung nghe vậy mà vô cùng tức giận.

“ Đúng thật là quá đáng ! “

Đáng lẽ Cung Giai Lạc cô phải nhìn rõ cậu ta ngay từ đầu chứ ? Từ hôm ở quán rượu đã thấy thái độ của Nhĩ Giang không được bình thường rồi. Hừ, cũng giống như bọn anh trai của cậu ta, đúng là anh em cùng một ruột.

Mạc Dung giận không chịu được liền đứng đứng đứng lên - “ Để mình đi tìm cậu ta hỏi cho ra lẽ ! “

“ Đứng, Mạc Dung. Mình xin cậu đấy “ - Ngao Yên vội vàng ngồi dậy khóc lóc cản lại.

“ Không nên đi, đã khuya rồi chúng ta nên đi ngủ sớm. Ngày mai, mình sẽ cùng cậu đi nói chuyện đàng hoàng với cậu ta “

Giai Lạc nhẹ nhàng can ngăn.

Mạc Dung mím môi, lúc sau liền gật đầu.

“Được, vậy ngày mai mình và cậu sẽ cùng đi”

“Đừng, mình xin hai cậu đấy, mình không muốn chuyện này rùm beng lên. Dù sao Hoàng Lăng cũng là bạn của Lệ Vũ Đình, chúng ta không nên...”

“Ngao Yên, cậu yên tâm. Mình chỉ muốn nói chuyện đằng hoàng với Nhĩ Giang, sẽ không gây sự với cậu ta hay Hoàng Lăng kia đâu”

Cung Giai Lạc cắt ngang lời nói của cô nàng, lên tiếng trấn an.

“Bây giờ thì chúng ta đi ngủ thôi, ngày mai còn có tiết học sớm”

Cô vội thúc giục hai người.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cảnh Cáo

Ngày hôm sau vào giờ nghỉ trưa, Cung Giai Lạc và Mạc Dung đến nhà ăn tìm Cao Nhĩ Giang. Ngao Yên miễn cưỡng rụt rè đi theo phía sau.

Nhưng vừa bước vào nơi ồn ào đông đúc kia, cô đã bắt gặp hình ảnh Nhĩ Giang ngồi cùng đám người Lệ Vũ Đình, ngồi bên cạnh cậu ta là Hoàng Lăng. Ngao Yên nhìn thấy cảnh tượng đó mà cả người đứng yên như tượng đá. Cô nàng ngay lập tức xoay người.

Nhưng Cung Giai Lạc đã kịp kéo tay cô nàng lại.

“Cậu không được đi đâu hết. Nếu như chuyện đã đến nước này thì nói chuyện cho xong luôn một thể. Đã muốn kết thúc thì phải kết thúc cho rõ ràng”

Ngao Yên cúi đầu, cắn cắn môi. Đôi mắt đã đỏ hoe.

“Thật là không chịu nổi!”

Mạc Dung giận dữ bước đến chỗ bọn người kia.

“Nhĩ Giang!”

Cô nàng gần giọng gọi.

Cao Nhĩ Giang nghe thấy tiếng gọi liền giật mình quay lại. Cậu ta nhìn thấy bọn cô liền đứng lên có chút sững sờ. Có tất giật mình đây mà.

“Nhĩ Giang, sao cậu có thể làm như vậy? Cậu đang quen với Ngao Yên sao lại lừa dối cậu ấy qua lại với Hoàng Lăng?! Đã vậy hôm qua Ngao Yên còn bắt gặp cậu hôn Hoàng Lăng!” - Mạc Dung vô cùng tức giận mà lớn tiếng.

Cao Nhĩ Giang có chút ngập ngừng, sau đó nhìn sang Ngao Yên, nhẹ giọng lên tiếng - “Xin lỗi cậu, Ngao Yên. Xin lỗi vì không thể nói cho cậu biết sớm hơn. Nhưng, nhưng mà mình nghĩ chúng ta nên chia tay đi. Chúng ta không hợp nhau”

Hốc mắt của Ngao Yên đã đầy nước khi nghe cậu ta nói - “Sao cậu có thể nói như vậy? Suốt bao nhiêu tháng nay chúng ta đã rất vui vẻ không phải sao? Sao cậu lại có thể lừa dối mình?”

Cao Nhĩ Giang nghe vậy liền bối rối.

“Xin lỗi, nhưng mình đã...”

“...Đã thích tôi rồi. Nên làm ơn đừng có núm kéo cậu ấy nữa. Tầm thường như cô thì làm sao có thể giữ được Nhĩ Giang chứ?”

Hoàng Lăng bất ngờ đứng lên ôm lấy cánh tay của Cao Nhĩ Giang.

Đứng ra mà nói Cao Nhĩ Giang thực chất cũng là một thiếu gia con nhà giàu, chỉ có điều bề ngoài của cậu ta không đẹp rạng ngời như mỹ nam thôi. Nhưng chuyện này rất ít người biết được.

Ngao Yên phút chốc ngây người. Không thể nói được gì.

Lệ Vũ Đình ngồi ngay bàn ăn, chống cằm nhìn bọn cô xem kịch.

Mạc Dung quá ức chế liền xông lên trước mặt Hoàng Lăng - “Cô không cảm thấy tự xấu hổ? Giật bạn trai của người khác mà còn lên mặt sao?!”

Người trước mặt liền bật cười, ánh mắt vô cùng khiêu khích - “Kẻ không biết xấu hổ là các người. Nên tự biết vị trí của mình ở đâu rồi hẵng trèo cao “

Mạc Dung tức điên không thể chịu được. Ngao Yên thì đã cúi gầm mặt, hình như đã khóc.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Cung Giai Lạc cũng không thể nhịn thêm. Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt, cô bước chân về phía trước.

“Đúng vậy, chúng tôi đây rất tầm thường. Bởi vậy mới nói có kẻ bản thân giá trị thấp hèn không tự kiểm soát được người yêu mới đi giật bạn trai của kẻ tầm thường như chúng tôi “ - Cô đặc biệt cười lạnh.

“Cô... “

“Còn cậu, cũng thuộc một loài hạ đẳng như cô ta. Nếu đã là nam nhân thì nên đi làm chuyện của chính nhân quân tử, chứ đừng ở đó làm chuyện lén lút của kẻ tiểu nhân rồi bám váy phụ nữ. Thật không biết hổ thẹn “

Cung Giai Lạc tiếp tục nói với Nhĩ Giang, giọng điệu chế giễu.

Lần này Nhĩ Giang thực sự tức giận với giọng điệu của cô.

“Này Cung Giai Lạc ! Cậu... “

“Các người đúng thật là nam đạo nữ xương. Người ta vẫn thường nói loại người nào thì kết giao với loại người ấy. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã ! “ - Cung Giai Lạc nhấn mạnh giọng.

“Cung Giai Lạc, con nhỏ đáng chết ! Cô tưởng mình là ai ?! Đồ xấu xí không nên thân ! “ - Hoàng Lăng tức điên văng lời mắng chửi cô.

Người bên cạnh cũng tức giận không kém, lớn miệng nói - “Nếu đã như vậy thì Cao Nhĩ Giang này cũng nói thẳng một lần luôn. Tôi quen cô ta cũng là vui qua đường thôi, chỉ là nhất thời hứng thú với vẻ ngoài tầm thường của cô ta. Bây giờ chán rồi thì bỏ “

Ngao Yên nghe vậy cả người càng cứng ngắc, hai mắt đầm lệ như không thể tin được - “Sao cậu có thể tàn nhẫn như vậy ? “

“Cậu ! “

Cung Giai Lạc bắt đầu nổi giận vì lời nói của cậu ta, nhanh tay cầm lấy ly nước trên bàn gơ cao lên.

Nhĩ Giang nhìn thấy mà hoảng hốt liền hai tay che mặt lại.

Nhưng chưa kịp hát lên người cậu ta, cô đột nhiên khựng lại.

“Không được, như vậy thì quá thường “

“Gi cơ ? “

Cao Nhĩ Giang vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn cô.

“Tôi nói làm như vậy thì quá thường đối với một kẻ như cậu “ - Cô nhếch miệng lạnh lùng.

Dứt lời, Cung Giai Lạc cầm ly nước lên uống. Tất cả mọi người nhìn thấy hành động của cô đều cảm thấy khó hiểu.

Một giây sau, bao nhiêu nước trong hòng cô đều phun sạch lên hai người đối diện.

Cao Nhĩ Giang và Hoàng Lăng đều không kịp phòng bị, nước từ miệng Giai Lạc đều phun lên hai người bọn họ. Cả hai người đều dính phải nước lẫn nước bọt của cô, ướt hết cả mặt và áo.

Mạc Dung và Ngao Yên kinh ngạc nhìn cô.

“Chết tiệt, cô làm gì vậy ?! “ - Cao Nhĩ Giang tức giận quát.

“Đồ xấu xí, cô dám làm vậy với tôi sao ?! “ - Hoàng Lăng cũng điên tiết chửi mắng cô.

“Làm gì à ? Rửa sạch mùi hôi thối trên người các người. Mùi của những kẻ có tâm hồn lẫn nhân cách thối nát các người đấy ! “ - Cô nhàn nhả đáp.

Nói xong, cô một phát xoay người, hai tay kéo tay Mạc Dung và Ngao Yên đi ra khỏi nhà ăn. Để lại bọn người kia đầu toàn bốc khói bị làm cho bẽ mặt một trận.

*****đại phân cách cutoe lạc lối*****

...Quán bar X5...

“Luu thiếu gia, chúng em đã theo lệnh đến đập phá mấy cái quán đó “

Giọng nói vang lên từ một tên khoác trên mình bộ đồng phục học sinh nhưng mặt mũi dữ tợn.

Trước mặt tên đó là một chàng trai vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, cậu ta cả người ngồi dựa vào chiếc ghế nệm dài, trên tay cầm ly rượu màu trắng. Khóe môi của cậu ta nhếch lên cao - “Tốt, mấy ngày tới cứ tiếp tục đến phá nát mấy cái nhà hàng quán bar đó. Làm tốt sẽ có thưởng “

“Vâng, thưa Luu thiếu gia “

Tên đó liền cúi đầu, sau đó xoay người bước đi.

Luu Uy ánh mắt trở nên gian xảo, nhàn nhã thưởng thức rượu. Cậu giờ tay ôm lấy mỹ nữ chân dài bên cạnh khẽ vuốt ve. Hôm nay tâm trạng cậu rất tốt, chuỗi nhà hàng quán bar kia sớm muộn gì cũng bị phá nát. Sẽ có thể làm tên Triệu Vinh Thạc kia sống dở chết dở.

Bất thành linh, chuông điện thoại vang lên. Luu Uy đặt ly rượu trên tay xuống, cầm lấy điện thoại áp vào lỗ tai. Từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm thấp.

“Mọi chuyện thế nào rồi ? “

“Thưa chủ nhân, mọi chuyện vẫn đang tiến triển rất tốt. Bọn đàn em ngày nào cũng đến quấy phá mấy cái nhà hàng đó. Sớm muộn gì cũng phải đóng cửa “

“Tốt lắm, cứ tiếp tục thực hiện theo kế hoạch. Phải mau chóng làm sập nghiệp mấy cái chuỗi nhà hàng quán bar đó “

“Vâng, tôi biết rồi. Chủ nhân cứ yên tâm“

Cậu ta nhếch miệng rồi cúp máy. Luu Uy nghĩ lần này chủ nhân chắc chắn sẽ hài lòng. Đạo này việc làm ăn trong tổ chức rất có lời lãi, mỗi ngày lại càng tăng nhiều thành viên hơn. Tuy mục tiêu cuối cùng vẫn chưa thực hiện được nhưng cậu tin chắc nếu như cứ tiếp tục thế này, thế lực của hội sẽ càng ngày càng bành trướng. Đến lúc đó muốn hạ bệ ai mà chả được.

Trước giờ hắc đạo và bạch đạo nước sông không phạm nước giếng nhưng không có nghĩa là không dính líu đến nhau. Chỉ cần là kẻ có quyền lực ở giới hắc đạo thì nếu như muốn nhúng tay vào bạch đạo không khó.

Đang thích thú thưởng thức rượu, đột nhiên cánh cửa phòng bị xô mạnh. Một tên mặc đồ đen chạy vào, bộ dạng chật vật, hốt hoảng lên tiếng - “Luu thiếu gia, có tin khẩn, một trong những địa bàn chính của chúng ta ở sông bài Sa Trắc đã bị cháy rồi ! “

“Cái gì ?! “

Luu Uy kinh ngạc cả người bật dậy.

“Còn nữa... thiếu gia, nơi đây cũng sắp bị đốt luôn rồi ! Thiếu gia mau ra ngoài đó đi ! “

“Sao ?! Ngươi nói cái gì ? Sao lại sắp bị đốt ?! Kẻ nào dám ?! “ - Cậu ta tức giận quát.

Là kẻ nào mà to gan đến vậy ?! Dám đốt cả địa bàn của Ngạn Thanh hội. Thật là không muốn sống !

Tên mặc đồ đen sợ hãi nói - “Thưa, bọn chúng... tự xưng là người của Tam Vương. Sông bạc kia cũng là do bọn chúng đốt “

Nghe đến cái tên Tam Vương, Luu Uy liền kinh ngạc một lần nữa. Tam Vương hội ? Chẳng phải là tổ chức mafia lão luyện của thành phố Bắc Kinh này ? Không có kẻ nào là dám động đến bọn họ.

Nhưng vì sao bọn người đó lại đến đây gây hấn với Ngạn Thanh hội ? Còn ngang nhiên đốt địa bàn của bọn cậu. Trước giờ bọn cậu đâu bao giờ qua lại với Tam Vương, cũng chẳng bao giờ đại đột gây sự. Bọn người này đúng là không biết phải trái mà.

Nếu như để chủ nhân biết được chuyện này chắc chắn sẽ rất tức giận.

“Mau đi ra ngoài xem “

Luu Uy mặt hầm hầm đứng lên bước chân ra ngoài.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, cậu ta đã sững sờ nhìn xung quanh quán đã bị chất đầy củi. Khách trong quán cũng đã bỏ chạy hết. Toàn bộ trước sau đều bị bao vây bởi bọn người cao lớn mặc đồ đen, đeo kính đen. Trước mặt tiền còn đậu một hàng dài những chiếc hơi màu đen đắt tiền, nhìn cũng biết là của bọn người kia.

Bọn chúng lực lượng đông như vậy, người của cậu ta thật không cần nổi.

“Tam Vương hội các người không biết phải trái là gì sao ? Trước giờ Ngạn Thanh hội và Tam Vương các người nước sông không phạm nước giếng sao

bây giờ lại ngang nhiên đi đốt địa bàn của người khác. Tuy các người thế lực khổng lồ nhưng làm chuyện ức hiếp người như vậy không sợ giới hắc đạo sẽ chê cười sao ?! “ - Luru Uy nổi nóng lên tiếng.

Kẻ cao lớn, bên má có một vết sẹo dài bước ra từ trong đám người cười lạnh, có thể nhận ra hắn ta là “kẻ đầu đàn” - “Bọn ta chỉ là vâng lệnh của lão đại mà làm theo thôi. Nhân tiện nói đến việc ức hiếp người, bọn ta chắc phải thỉnh giáo Ngạn Thanh hội các người. Chuyên đi làm những việc đầu đường xó chợ, quấy phá chỗ làm ăn của người khác. Thật là quá rẻ mặt cho cái giới xã hội đen này “

“Các người ăn nói thật xác xược ! “ - Hai mắt của Luru Uy trừng lên.

“Thưa, trong quán không còn một ai. Nhân viên và quản lý đều đã đuổi hết ra ngoài “

Một tên áo đen khác bước lại nói nhỏ.

“Được rồi, vậy thì không cần nhiều lời, các người mau đưa bọn chúng tránh ra hai bên “ - Kẻ cầm đầu nhanh chóng ra lệnh, trên tay cầm bật lửa. Xung quanh quán bar đều đã chất đầy củi, rưới xăng khắp nơi. Vương Lăng Thần đã dặn dò chỉ được đốt quán, không được phép giết người.

Đám người mặc đồ đen nhanh chóng nghe lệnh, bắt lấy bọn thanh niên kia lôi ra xa. Bọn người Ngạn Thanh hội ra sức chống cự nhưng không thể, bọn họ cho dù là xã hội đen nhưng cũng chỉ học sinh có chút máu mặt. Còn Tam Vương hội toàn là những kẻ được đào tạo chuyên nghiệp, trong người chúng còn có vũ khí. Chỉ cần chống cự là mất mạng.

“Các người thật to gan, Ngạn Thanh hội sẽ không để yên cho các người đâu “

Luru Uy cố đánh lại nhưng đã bị hai tên bận đồ đen dí súng vào đầu.

Kẻ cầm đầu quăng bật lửa vào quán bar, ngay lập tức ngọn lửa lan nhanh, bùng lên trong chớp lát. Mùi khói bốc ra ngọt ngào cả góc đường. Cả quán bar chìm trong biển lửa.

“Lão đại bọn ta còn nhấn lại với các người. Nếu như các người còn dám đến chỗ làm ăn của Triệu tổng quấy phá, thì không chỉ đơn giản là đốt quán như thế này mà sẽ thiêu chết Ngạn Thanh các người trong đó “

Kẻ cầm đầu đứng trước mặt Luru Uy lạnh lùng cảnh cáo.

Cậu ta cảm hận nhìn người trước mắt nhưng không thể làm được gì.

“Như thế cũng đủ rồi, đi thôi “

Nói xong, kẻ cầm đầu phát tay. Mấy tên mặc đồ đen mới thả người ra. Bọn chúng nhanh chóng rút quân vào xe. Hàng loạt những chiếc xe màu đen nổ máy phóng đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phát Hiện

Buổi tối tại ký túc xá, Cung Giai Lạc vừa làm xong bài tập tiếng anh liền nằm trườn ra giường. Sau một hồi lăn qua lăn lại, cô ngồi dậy mở va li của mình ra, định lấy một số đồ cất vào đầu tủ.

Mở ra cô mới phát hiện quyển nhật ký của mình hồi học trung học. Cung Giai Lạc có chút thích thú cầm lên lật từng trang, đột nhiên từ trong quyển nhật ký rơi xuống một tấm hình. Cô tò mò cầm lên, đôi mắt mở lớn.

Thì ra là ở đây, mấy tháng nay cô cứ kiếm hoài mà không thấy.

Đây là hình chụp gia đình Cung Giai Lạc lúc cô mới có sáu tuổi. Có cô, mẹ và cả cha. Ai cũng cười rạng rỡ hạnh phúc. Ngón tay cô khẽ chạm vào tấm hình.

Tuy rằng khoảng thời gian lúc đó cô một chút cũng không thể nhớ nhưng chỉ cần nhìn hình thôi, Cung Giai Lạc cũng biết tuổi thơ của cô rất hạnh phúc.

Đôi lúc cô cũng thấy lạc lõng. Mỗi người sống trên đời khi lớn lên trong lòng họ đều chứa đựng ký ức của tuổi thơ. Nhưng cô thì không có, Cung Giai Lạc không thể nhớ bất cứ ký ức nào từ lúc mười tuổi trở đi. Cô chỉ nghe mẹ nói là do một cuộc tai nạn.

Đang suy tư nghĩ ngợi, đột nhiên Mạc Dung nhảy tới hù cô làm cô giật cả mình.

“Này, cậu làm gì mà ngồi suy tư như thế hả ? “

Cung Giai Lạc cười cười - “ Không có... “

“ Gì vậy ? Là hình gia đình và cậu sao ? “

Cô nàng đột ngột cắt lời cô, ngắc nhiên nhìn tấm hình trên tay Cung Giai Lạc.

“ Ủ, là hình... “

Cung Giai Lạc muốn mở miệng nhưng một lần nữa bị cô nàng cắt ngang, còn bị lấy luôn tấm hình trên tay.

“ Không phải chứ ? “

“ Sao thế ? “ - Cô khó hiểu.

Mạc Dung hết nhìn tấm hình rồi lại nhìn qua gương mặt cô, chớp chớp mắt - “ Cậu chắc đây là hình cậu và cha mẹ không ? “

Cung Giai Lạc nhú mày gật đầu.

“ Đứa trẻ xinh đẹp này sao có thể là cậu được chứ ? Theo mắt nhìn của mình đứa trẻ trong bức hình này lớn lên phải là một đại mỹ nữ mới đúng. Người ta thường càng lớn thì càng đẹp, chẳng lẽ cậu càng lớn lại càng bị biến dạng sao ? “ - Mạc Dung nuốt nước bọt nói.

Cung Giai Lạc chỉ xì một cái, giật lại tấm hình, lớn giọng nói - “ Phải, mình là bị biến dạng nhan sắc đấy “

“ Giận rồi sao ? “

“ Mình đâu phải là trẻ con. Cậu mau lo làm bài tập đi. Nhìn Ngao Yên kia thấy người ta chăm học như thế không ? “

Cung Giai Lạc vừa nói lại nhìn qua Ngao Yên đang ngồi trên bàn chăm chỉ viết bài luận.

Mạc Dung thờ dãi lắc đầu, nhỏ giọng nói với cô - “ Không phải là chăm học mà là đang điên cuồng học để quên tình. Cậu không thấy từ hôm bữa đến nay, Ngao Yên rất im lặng sao ? Cậu ấy rất khi mở miệng nói chuyện, đa phần là vui đầu vào việc học “

Cô cũng bắt đầu lắc đầu nhún vai - “ Mình cũng không biết khuyên cậu ấy như thế nào. Ngao Yên quá hiền nên mới bị người khác qua mặt như vậy mà không biết. Cậu ấy lại vì một kẻ không ra gì như Nhĩ Giang mà đau lòng “

“ Nhưng mà, Giai Lạc cú phun nước hôm trước của cậu quả là đỉnh của đỉnh. Phải nói mình rất là hả hê khi nhìn thấy hai kẻ đó bị như vậy. Mình còn nghe nói chuyện đó được đưa lên diễn đàn trường bàn tán sôi nổi. Hai kẻ kia bị cậu làm nhục nhả một trận không biết chui vào đâu “ - Mạc Dung phấn khởi kể lại.

“ Cậu đừng có mà vội mừng “

Cung Giai Lạc vói tay lấy chồng quần áo trên giường tỉ mỉ xếp, miệng thì nhàn nhạt nói.

“ Vì sao ? “

“ Cậu nghĩ Hoàng Lăng bị mình nói như vậy mà Lệ Vũ Đình dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao ? Tốt nhất là vẫn nên đề phòng “

Người bên cạnh nghe cô nói liền khinh khinh đáp - “ Con nhỏ đó hết việc làm nên cứ suốt ngày kiếm chuyện với cậu “

Cô chỉ cong môi cười lạnh. Loại người như cô ta, lòng dạ ma quỷ đến Thánh Kinh cũng thuộc lòng. Lệ Vũ Đình lòng tự tôn cao như vậy nên mới vì chuyện nhỏ kia rắp tâm hết lần này đến lần khác hại cô.

Muốn sống yên thân cũng khó.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Ngày hôm sau, tiết một kết thúc Mạc Dung và Ngao Yên tiếp tục đến lớp học tiết hai. Còn cô và Hạ Việt phải lên phòng làm việc của tên phó giáo sư Lâm Ngạn kia nộp bài chép phạt.

Từ lúc xảy ra chuyện ở ngoài trường kia, Lâm Ngạn tuy ngoài mặt không chấp nhặt nhưng thật ra là âm thầm tiếp tục đẩy đoạ Cung Giai Lạc. Chỉ cần cô ngồi trong lớp nhúc nhích một cái thôi, anh ta cũng ngoắc cô lên bảng. Cung Giai Lạc muốn diễn tiết, lần nào cũng là Hạ Việt ngăn lại, hạ hỏa cho cô.

Lần này lại tiếp tục bị chép phạt. Cô tưởng chỉ có học cấp ba mới bị giáo viên bắt chép phạt, lên đại học rồi sẽ được tự do tự tại ai ngờ cô trở thành học sinh được quan tâm chăm sóc đặc biệt của Lâm Ngạn.

Cung Giai Lạc cầm một xấp giấy chép phạt lên cho anh ta. Lý do cô dẫn Hạ Việt đề phòng trừ trường hợp cô nhin không được mà đầu khẩu với anh ta. Anh ta làm như cô chỉ học có một môn thôi vậy, suốt ngày bắt cô chép phạt.

“ Giai Lạc, kiếp nạn này của cậu chừng nào mới kết thúc đây ? “ - Hạ Việt giọng điệu châm chọc nhìn cô.

Cô chỉ hừ lạnh, tròng mắt nói - “ Tất cả đều là do cậu mà còn nói. Mau lo kết thúc truyện của cậu đi để mình còn lấy lại nhan sắc “

Cậu ta chỉ nhún nhún vai - “ Chưa được, truyện đang diễn biến hay như vậy làm sao mà kết thúc. Ráng nhìn chút nữa đi, mình nói rồi cam đoan với cậu kết thúc năm nhất cậu sẽ được tha bổng “

Cung Giai Lạc liếc mắt, lắc đầu bó tay không thể hiểu được. Cuộc đời sinh viên năm nhất này của cô đúng là thảm họa mà.

“ Tới rồi, vào thôi “

Hạ Việt và cô đứng phòng làm việc của Lâm Ngan.

“ Cậu cứ chờ ở ngoài đi. Mình vào nộp bài cho thầy Lâm là được rồi “ - Cung Giai Lạc chần chừ lên tiếng.

“ Chắc không đó ? Cậu hay mắt kiềm chế như vậy. Sẽ không lại ăn thua với tên phó giáo sư đó chứ ? “

Cậu ta nheo mắt nghi ngờ hỏi.

“ Cậu yên tâm đi “

Nói xong, Cung Giai Lạc đẩy cửa bước vào phòng.

Bước vào trong phòng, cô đã nhìn thấy người đàn ông dáng người cao ráo ngồi ngay bàn làm việc. Gương mặt đẹp trai ngồi ngời ngời tập trung cao độ, bàn tay thon dài trắng trẻo cầm bút thanh thoát di chuyển. Đúng là biết hút hồn người ta.

Cung Giai Lạc lắc đầu nhàm chán, sao ông trời lại cho đầu thai xuống một kẻ vẻ ngoài đẹp đẽ mà hại dân hại nước như vậy. Ít nhất là anh ta đang hại cô.

Nghe tiếng mở cửa, Lâm Ngan ngược mắt lên nhìn. Anh dừng bút khẽ đứng lên bước tới bộ ghế sofa - “ Đến rồi thì ngồi xuống đi “

Cung Giai Lạc nghe lời ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt lên bàn đẩy tới cho anh ta chồng giấy chép phạt.

Lâm Ngan ngồi chéo chân dựa vào ghế, ánh mắt liếc nhìn. Anh ta không nói gì chỉ trực tiếp cầm xấp giấy lên, lật từng trang kiểm tra.

Cung Giai Lạc âm thầm chờ đợi vì cô thừa biết Lâm Ngan thế nào cũng vạch lá tìm sâu.

Đang lật, anh ta đột nhiên đặt một tờ giấy lên bàn, ngón tay gõ gõ - “ Chỗ này sai. Chép lại “

Cô ngạc nhiên cầm tờ giấy lên, nhìn đi nhìn lại một hồi vẫn không thể hiểu vì sao chỗ đó sai. Cô chép đúng mà. Cung Giai Lạc khó hiểu lên tiếng - “ Thưa thầy, sai chỗ nào ? “

Lâm Ngan ngưng tay một chút cầm lấy tách trà uống, từ tốn nói ra một câu nhẹ tênh - “ Chữ đó thiếu một nét “

Cung Giai Lạc máu từ trong tim tràn lên đại não. Tên này đúng là quá đáng mà. Sao có thể như vậy được chứ ? Chỉ vì chữ thiếu nét mà bắt cô chép lại. Thật không có tính người !

“ Thưa thầy, thầy cũng không phải không biết em là du học sinh. Chỉ là một lỗi nhỏ như vậy thầy không thể thông cảm sao ? “

Cung Giai Lạc cố kiềm chế, nhẹ giọng nói.

“ Đó không phải là lỗi nhỏ. Ngôn ngữ là niềm tự hào của dân tộc. Nó tôn vinh truyền thống lâu đời của đất nước Trung Hoa. Viết đúng từ ngữ cũng thể hiện sự tôn trọng đối với ngôn ngữ đó, với đất nước đó. Vì vậy bạn viết sai cũng tức là không tôn trọng ngôn ngữ của chúng tôi “

Lâm Ngan lên giọng nói.

Cung Giai Lạc học máu, muốn học máu. Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt. Chỉ một từ sai thôi mà đã diễn thuyết bao nhiêu lòng tự tôn dân tộc của anh ta ! Tên này không phải người !

Kiểm chế ! Cung Giai Lạc !

Vì sự sống còn trong bốn năm tới của cô !

Vì tên bánh bèo đứng ngoài kia !

Kiểm chế !

“ Vâng, thưa thầy em sẽ chép lại “

Cung Giai Lạc phải kiềm chế cơn giận đang muốn trào ra ngoài mà phát ngôn lời này. Chưa đầy một giây sau cô đã hối hận muốn thắt cổ tự tử cho rồi.

Lâm Ngạn nhìn thấy bộ dạng của cô khẽ nhếch miệng - “Vây thì tốt”

Vừa nói, anh ta vừa tiếp tục xem qua xấp giấy phía dưới. Đang lật thì bỗng nhiên, trong xấp giấy rơi ra thứ gì đó.

Lâm Ngạn nhíu mày cúi xuống lượm. Ánh mắt dán vào tấm ảnh ba người. Đôi mắt có chút mở lớn nhìn chăm chăm, sau đó liền trở nên quỷ dị.

Cung Giai Lạc nhìn thấy người đối diện nhặt tấm hình mà có chút hoảng hốt. Hôm qua sau khi giặt lại tấm hình từ tay Mạc Dung cô đã tiện tay để vào trong xấp bài kiểm tra. Lúc gom lại nên đã rơi luôn một thể.

Cô đứng lên, khẩn trương bước đến muốn lấy lại tấm hình - “Tấm hình đó là của em, xin thầy hãy trả lại”

Thấy người đàn ông không trả lời mà chỉ lo nhìn chăm chăm vào tấm hình. Cung Giai Lạc cảm thấy bức bối đưa tay định lấy lại nhưng không ngờ Lâm Ngạn đã đưa ra xa.

“Bạn nói tấm hình này của bạn. Vậy cô bé trong có mặt trong này cũng chính là bạn”

“Xin lỗi, nhưng em cảm thấy mình không cần thiết phải trả lời thầy. Xin thầy hãy trả lại hình”

Cung Giai Lạc chau mày đáp.

“Nếu như bạn không trả lời, tôi sẽ không trả hình”

Lâm Ngạn cấp bách nhìn cô.

Cô vô cùng khó hiểu nhìn người đối diện. Một lúc sau Giai Lạc mở miệng thừa nhận - “Phải đó là em, là hình chụp gia đình lúc em năm tuổi. Bây giờ thì thầy có thể trả lại rồi chứ?”

“Sự thật?”

“Vì sao em phải cần thầy tin chứ?”

Cô cảm thấy thực nực cười.

Cung Giai Lạc ngay lập tức với tay giật lấy tấm hình trên tay người đối diện. Lâm Ngạn vẫn cau mày nhìn cô không rời mắt. Ánh mắt vô cùng kỳ lạ khiến cô rất khó hiểu.

Anh ta cứ im lặng nhìn cô. Bỗng dưng, Giai Lạc từ khó chịu chuyển sang cảm thấy mất tự nhiên. Cô háng giọng - “Nếu thầy đã xem xong em xin phép về học tiếp. Em sẽ chép phạt lại tuần sau đưa cho thầy”

Lâm Ngạn vẫn không trả lời. Cô cũng không đợi anh ta trả lời.

“Vây em xin phép ra ngoài”

Nói xong, Cung Giai Lạc thu lại giấy chép phạt đi nhanh ra ngoài. Vừa mở cửa, Hạ Việt đã ngã nhào vào trong.

Cô ngạc nhiên tròn mắt nhìn - “Hạ Việt, cậu làm gì vậy?”

“Mình thấy lâu quá nên tính vào trong” - Cậu ngược ngừng cười hề hề.

Cung Giai Lạc nheo mắt nghi ngờ. Biện hộ, nghe lên thì có. Cô nhanh chóng lôi Hạ Việt ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại.

Lâm Ngạn vẫn đứng tại chỗ ánh mắt vô cùng quỷ dị.

Cung Giai Lạc...

Cái tên này thảo nào lại cảm thấy quen như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lòng Dạ Ma Quỷ, Khó Mà Đề Phòng

“Vâng thưa chủ nhân, tôi biết rồi, tôi sẽ tìm kiếm chỗ kín đáo hơn để lập lại địa bàn “

“Cứ như thế mà làm. Tạm thời không đi phá rối mấy cái nhà hàng đó nữa “ - Lâm Ngạn hạ điện thoại trên tay xuống. Năm ngón tay cuộn chặt. Ánh mắt phùng phùng lửa giận. Lần này anh đã bị chơi một vố thật nặng. Lâm Ngạn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Dùng cả người của Tam Vương để đối đầu với anh !

Triệu Vĩnh Thạc, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu.

Lâm Ngạn cất điện thoại vào túi, định bước tới ngồi xuống bàn làm việc. Nhưng vô tình chân anh dẫm phải thứ gì đó. Lâm Ngạn nhìn xuống tờ giấy nằm dưới đôi giày da của mình. Đôi lông mày nhíu lại.

Anh nhặt tờ giấy nhăn nhúm lên. Là tờ giấy chép phạt trong xấp giấy hồi nãy. Trên đó còn đề tên của Cung Giai Lạc. Hình như là làm rơi.

Bất chợt, khóe môi của Lâm Ngạn cong lên một cách gian xảo. Ánh mắt đùa cợt cùng đắc ý nhìn vào cái tên trên giấy.

Đã đến lúc trò chơi này được nâng lên tầm cao mới rồi. Ông trời quả nhiên đã sắp đặt sẵn, quả nhiên đã giúp anh.

“Cung Giai Lạc, em không thể trách tôi. Chỉ trách số phận của em lại vướng phải Triệu Vĩnh Thạc “

Lâm Ngạn âm thầm cười lạnh.

*****dải phân cách cutoe*****

“Giai Lạc, lúc này tên phó giáo sư kia có làm khó cậu không ? “

Hạ Việt đi bên cạnh cô, tò mò hỏi.

“Muốn biết sao ? “

Cậu ta lia lia gật đầu.

“Mình chép phạt, có một chữ sai vì thiếu một nét. Anh liền bắt mình chép lại từ đầu “

Giai Lạc giọng có chút bức dọc nói.

Hạ Việt nghe cô nói liền kinh ngạc - “Không phải chứ ? “

“Cậu nói xem ? “

“Tên đó quả nhiên muốn bức chết cậu “

Người bên cạnh trầm ngâm lên tiếng

Cung Giai Lạc chỉ hừ lạnh một cái rồi đi nhanh về phía trước. Cô, Hạ Việt và Mạc Dung cùng nhau đi đến nhà ăn dùng bữa trưa. Ngao Yên lúc này lại nói không đối muốn đi lên thư viện tìm sách mượn. Nhưng cô và Mạc Dung đều biết Ngao Yên là tìm cơ tránh né để không phải gặp mặt Nhĩ Giang hay đám người của Lệ Vũ Đình.

Nhớ lại đêm hôm qua, cuộc bình chọn hoa khôi trên diễn đàn trường có kết quả. Mạc Dung đã lôi cô vào xem. Không cần nhìn cũng biết kết quả, đương nhiên người đứng đầu cuộc bình chọn là Lệ Vũ Đình. Đứng thứ hai là Tử Du, bạn gái cũ của tên phó giáo sư kia.

Bất ngờ là Hoàng Lăng cũng đứng được vị trí thứ năm. Thực lòng mà nhận xét Hoàng Lăng không đẹp, nhờ lớp phấn trang điểm kia nên nhìn có chút đáng yêu mất tròn nai tơ. Mà bây giờ theo xu thế hiện đại, bọn con trai lại thích mấy cô gái có đôi mắt to tròn ngây thơ như vậy. Lại nhờ vào tiếng nói của Lệ Vũ Đình nên cô ta được bình chọn. Mà cái đất Đại Lục này, nam đông hơn nữ, một khoa được vài chục nữ sinh là mừng lắm rồi. Vì thế con gái trở thành hàng hiếm, chỉ cần nổi bật một chút là tôn lên làm thánh nữ. Giai Lạc cảm thấy thực buồn cười.

Còn chưa hết, sau khi cái bảng bình chọn hoa khôi đó kết thúc. Lại lôi ra thêm một cái bảng bình chọn cặp đôi của trường. Điều nực cười là ứng cử viên có cả Hoàng Lăng và Cao Nhĩ Giang. Quy định của bình chọn là mỗi cặp đôi phải đăng một tấm hình chụp chung với nhau để bình chọn.

Tấm hình mà Hoàng Lăng đăng lên quả nhiên là muốn măn nhãn người xem. Cô ta và Nhĩ Giang ôm nhau hôn hít trên một bãi biển tuyệt đẹp. Nhĩ Giang nửa người phía trên cởi trần, còn Hoàng Lăng mặc một bộ bikini hai mảnh gợi cảm. Góc chụp cũng gợi tình lắm. Tấm hình này được rất nhiều người chú ý.

Nếu như Cung Giai Lạc nhớ không lầm Cao Nhĩ Giang và Ngao Yên chính thức chia tay chưa được bốn ngày. Hôm nay lại là thứ sáu. Cuối tuần vừa rồi, Cao Nhĩ Giang còn nói với Ngao Yên phải về đi du lịch cùng gia đình. Thì ra là lừa gạt để đi hẹn hò cùng Hoàng Lăng.

Đúng là kẻ dối trá !

Thật không may, vừa lúc cô và Mạc Dung mở tấm hình đó lên đã bị Ngao Yên đi ngang nhìn thấy. Cô nàng không nói gì chỉ lẳng lặng vào trong nhà vệ sinh.

Cung Giai Lạc đã khuyên cô nàng khàn cả cổ họng là hãy quên cái tên đó đi nhưng không có tác dụng gì. Ngao Yên lại còn nói.

“Bởi vì cậu chưa từng yêu nên mới nói quên dễ dàng như vậy. Khi nào cậu yêu cậu sẽ hiểu “

Cô bắt lực giờ hai tay. Nhìn Ngao Yên như vậy cô thì không muốn yêu đương. Nhưng mà cho dù có yêu đương, Cung Giai Lạc cũng tuyệt đối không vì một kẻ dối trá như vậy mà lụy.

Cũng là đêm hôm qua, Hoàng Lăng đã đăng một bài tâm thư nói về mối tình đẹp như trong ngôn tình của mình. Sau cái vụ bê bối ở nhà ăn nên cô ta muốn lấy lại thanh danh đây mà. Rõ ràng là muốn cho mọi người thấy cô ta mới là nữ chính trong mối tình này.

Cái gì mà...

“...khi người ấy nhìn vào mắt tôi. Tôi đã biết anh ấy là định mệnh của mình. Nhưng anh ấy lại đang thuộc về một người khác nên tôi đã từ bỏ. Bản thân cố che giấu tâm tư nhưng không thể nào chối bỏ. Anh ấy càng kiên trì bước theo sau, tôi càng muốn trốn chạy. Vì anh là của người khác nên tôi không thể...”

Cung Giai Lạc cố gắng lăm mới đọc hết tâm thư của cô ta. Cô muốn buồn nôn chết đi được. Đây là diễn đàn của trường chứ đâu phải mạng xã hội mà cô ta muốn phơi bày tình yêu “sâu đậm đà” của mình.

Kéo xuống dưới bình luận, càng ngạc nhiên hơn là có một số kẻ có mắt như mù cảm động trước mối tình kia. Còn thông cảm với nhân vật “nữ chính”.

Cung Giai Lạc nghĩ Hoàng Lăng đừng nên học thanh nhạc làm ca sĩ nữa, cô ta nên chuyển sang viết truyện ngôn tình thì hơn. Không chừng còn nổi tiếng. Cô đánh giá rất cao trình độ viết lách, bộ óc tưởng tượng cùng diễn xuất của cô ta.

Xếp hàng lấy thức ăn xong, ba người đi tìm bàn ngồi.

Vì bọn cô đến trễ nên nhà ăn đã đông nghẹt, lại ồn ào vô cùng. Đôi mắt tinh anh của Giai Lạc ngay lập tức tìm ra một bàn còn trống ngay góc phòng.

“Mạc Dung, Hạ Việt, đằng kia có...”

Chưa nói hết câu thì hình ảnh đám người của Lệ Vũ Đình đang ngồi cái bàn bên cạnh đập vào mắt cô. Xui xẻo thế không biết.

“Đi thôi, sợ gì “

Hạ Việt thấy vậy liền kéo tay cô đi tới chiếc bàn đó, đường hoàng ngồi xuống.

Cũng để ý chút là một bộ phận nhà ăn xung quanh ba người đều đưa mắt dòm ngó cô. Chứng tỏ vụ việc phun nước kia vẫn còn rất được bàn tán. Tuy đa số phản động là lũ nam sinh kia bênh vực người của Lệ Vũ Đình nhưng cũng còn số ít nữ sinh ghét cô ta nên rất ủng hộ cô.

Bàn bên cạnh ngồi là Vũ Đình, Hoàng Lăng, Cao Nhĩ Giang và một nữ sinh nữa, cũng là tùy tùng của Lệ Vũ Đình.

Lệ Vũ Đình liếc mắt nhìn bọn cô xong quay qua nói nhỏ với nữ sinh bên cạnh mình. Nữ sinh đó đột nhiên bật cười khúc khích xong nháy mắt với Hoàng Lăng đang ngồi đối diện.

Vì Cung Giai Lạc ngồi xoay lưng lại nên không thể thấy được. Nhưng Hạ Việt lại ngồi đối diện nên hành động đáng ngờ của bọn người Lệ Vũ Đình đều thấu vào tầm mắt của cậu.

Một lát sau, cả bốn người đứng lên đi ngang qua bàn của bọn cô. Nữ sinh lúc nãy đi sát chỗ Giai Lạc ngồi nhất. Cô không hay biết gì vì đang ăn.

Trước khi Lệ Vũ Đình kịp giả bộ xô nữ sinh kia để hất đồ thức ăn lên người Cung Giai Lạc. Thì Hạ Việt đã ngay lập tức đứng lên cầm lấy khay thức ăn đang ăn dở, đi ngược lại hướng của bọn họ. Cố tình đi chen vào giữa nữ sinh kia và Lệ Vũ Đình kia khiến cho cô ta không giữ được thăng bằng mà té ngã. Hạ Việt còn cố tình làm rơi luôn khay thức ăn lên người cô ta.

“Này tên kia ! Cậu không có mắt sao ?!”

“Xin lỗi, mắt mình chỉ thấy được người, không thể thấy được rác rưởi. Bạn thông cảm “

Cậu nữ nọ cười như có như không với cô ta.

Mạc Dung và Giai Lạc giật mình liền trở mắt nhìn Hạ Việt. Cả nhà ăn cũng bắt đầu dồn mắt vào khu vực này, có cả một đám nam sinh đang bắn lửa điện vào cậu ta vì đã dám đẩy ngã hoa khôi của họ.

Lệ Vũ Đình nghe vậy ngay lập tức nổi sùng - “ Cậu dám nói cái gì ?! “

Hạ Việt còn tiếp tục che miệng cười - “ Xin lỗi, mình quên mất. Tiếng người rác rưởi không thể nghe được, vì nó là vật vô chi vô giác không có não làm sao mà hiểu “

“ Cái tên gay kia, nghĩ mình là ai vậy hả ?! “

Hoàng Lăng tức giận đỡ Vũ Đình lên mắng chửi cậu.

Hạ Việt không hề quan tâm đến lời cô ta nói còn đưa mũi lại gần ngửi ngửi cái áo dính đầy nước thịt của Lệ Vũ Đình.

“ Mùi thối quá, làm ơn đi rửa sạch đùm cái đi “

Cung Giai Lạc ngồi đó mà vô cùng thích thú, âm thầm cảm ơn cậu ta. Nhờ Hạ Việt mà cô đã trả thù được vụ việc trước kia. Thật là thỏa mãn hết biết.

Lệ Vũ Đình quê không thể quê hơn, ngay lập tức giận dữ kéo ba người còn lại ra khỏi nhà ăn.

Hạ Việt đứng đó nháy mắt với cô và Mạc Dung, Mạc Dung dùng ánh mắt vô cùng ngờng mộ nhìn cậu ta.

Lệ Vũ Đình kia quả nhiên như cô dự đoán, cô ta vẫn sẽ tiếp tục bày trò chơi xấu cô. Cũng may là có Hạ Việt ở đây, cô cũng đỡ bị Lệ Vũ Đình kia chơi xấu. Lúc trước Giai Lạc có nói câu kia nhưng chắc bây giờ phải sửa lại.

Lòng dạ ma quỷ, khó mà đề phòng.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

...Bệnh viện...

Cánh cửa phòng bệnh nhân cao cấp được nhẹ nhàng đẩy ra. Một người đàn ông cao lớn, vận âu phục đắt tiền bước vào. Gương mặt anh tuấn hoàn hảo cương nghị thoáng lên vẻ lo lắng. Ánh mắt sắc bén đi rất nhiều

Hắn bước đến gần giường bệnh, đặt bó hoa tươi lên tủ đầu giường. Trên giường bệnh là một người phụ nữ trung niên, gương mặt phúc hậu, xinh đẹp nhưng lại có chút tái nhợt. Bà mặc một bộ đồ bệnh nhân màu xanh, đôi mắt nhắm nghiền. Trên người còn gắn rất nhiều dây nơ, xung quanh còn có các thiết bị y học tiên tiến.

Triệu Vĩnh Thạc ngồi xuống bên cạnh giường, nắm lấy tay người phụ nữ, nhẹ giọng hỏi - “ Mẹ, hôm nay mẹ có khỏe không ? “

Người trên giường dường như không nghe thấy lời cậu hỏi nên không hề phản ứng.

Hắn vẫn tiếp tục lên tiếng - “ Mẹ, khi nào thì mẹ mới tỉnh dậy ? Mẹ đã ngủ mười ba năm rồi. Con trai và cha rất nhớ mẹ “

Người phụ vẫn hôn mê, nằm yên lặng trên chiếc giường lớn. Bà chỉ như thực vật bất động không có ý thức.

Bất chợt cánh cửa phòng lại mở ra, một người đàn ông trung niên tóc muối tiêu. Gương mặt nhăn nheo nhưng vẫn đẹp lão, cả người toát lên khí chất uy quyền vương giả. Ông chống gậy bước vào trong.

“ Con cũng ở đây sao ? “

Triệu Dân ngược nhìn người ngồi bên cạnh giường, chậm rãi hỏi.

Triệu Vĩnh Thạc đứng lên nhẹ nhàng gạt đầu - “ Vâng, thưa cha. Hai ngày vừa rồi vì bận bịu công việc ở tập đoàn nên bây giờ con mới có thời gian đến thăm mẹ “

“ Mẹ con sao rồi ? “

Ông cũng bước đến cạnh giường, khẽ đưa tay vén mái tóc cho người phụ nữ.

“ Mẹ vẫn như vậy, vẫn hôn mê không biết gì “ - Triệu Vĩnh Thạc giọng trầm ổn nói.

Triệu Dân chỉ khẽ thờ dài. Một lúc sau ông đi tới chỗ ghế sofa và ngồi xuống.

“ Vĩnh Thạc, con cũng lại đây ngồi đi. Ta có chuyện muốn hỏi “

Hắn nghe lời cha, bước đến ngồi xuống ghế, cúi xuống rót trà.

“ Ta nghe nói, con có đến trường đại học để tìm gặp Lâm Ngạn ? “ - Ông từ tốn cất giọng

“ Vâng, con có đến đó để gặp Lâm Ngạn ”

“ Vì việc gì ? “

“ Cha lo lắng sao ? “

Đôi môi của hắn có chút cong lên.

“ Ta biết vì ta mà hai con không thể hòa thuận với nhau. Ta không muốn phải nhìn thấy hai anh em con cứ bất hòa như vậy “

Trong lòng Triệu Dân luôn cảm thấy có lỗi với hai đứa con trai của mình.

Triệu Vĩnh Thạc nhàn nhạt nhìn cha - “ Không phải lỗi của cha. Chỉ là do Lâm Ngạn không chịu hiểu. Nhưng mà cha cứ yên tâm đi. Hôm đó con đến chỉ là muốn nói với anh ta về bữa tiệc sinh nhật của cha “

“ Nó nói trả lời như thế nào ? “

Ông có chút khần trương hỏi.

“ Anh ta chỉ im lặng nhưng con nghĩ Lâm Ngạn sẽ đến “

“ Nếu được như vậy thì thật tốt. Ta già rồi cũng chẳng hứng thú gì tổ chức mấy bữa tiệc sinh nhật này. Nhưng ta tổ chức là vì muốn Lâm Ngạn đến dự, bình thường chẳng bao giờ nó chịu đến thăm ta. Cũng là vì con, ta muốn mời những doanh nhân quyền thế từ các tập đoàn đến để con có thể gặp gỡ và ngoại giao. Cũng cố vị trí của con và của tập đoàn mình, sau này ta có thể yên tâm giao lại cho con mà nghỉ hưu “

Triệu Dân vừa uống trà vừa nói.

“ Vâng, cha cứ yên tâm. Con sẽ không làm cha thất vọng “

Triệu Vĩnh Thạc đôi mắt sắc lẹm, nhẹ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lời Mời Dự Tiệc

Lâm Ngạn ngồi xuống ghế sofa cầm xấp giấy trên tay, tỉ mỉ coi từng tờ. Một hồi lâu thấy xấp giấy lên bàn, đôi chân vắt chéo vô cùng nhàn nhã. Ánh mắt quan sát người đối diện, khóe miệng hơi cong.

“ Tốt, không có gì phải sửa cả “

Cung Giai Lạc đang ngồi chờ đợi hồi hộp thì ngạc nhiên - “ Thật... sao thầy ? “

“ Phải “

Anh nhẹ giọng nói.

Cô có chút ngạc nhiên trước thái độ của Lâm Ngạn. Còn tưởng anh ta sẽ tiếp tục vạch lá tìm sâu làm khó cô. Không ngờ lần này lại dễ dàng cho qua.

Nhìn thấy cái cách cô nhú mày nhìn anh, Lâm Ngạn khẽ nghiêng đầu quan sát cô. Tuy rằng hồi đó, anh nhìn thấy cô chỉ một hai lần nhưng thực sự rất ấn tượng với gương mặt xinh đẹp của Cung Giai Lạc. Người trước mắt anh lúc này quả thực có chút khác, vẻ xinh đẹp kia đã mất đi hoàn toàn, chỉ còn thần thái là có chút giống.

Liệu rằng tên Triệu Vĩnh Thạc kia có còn thích cô gái này hay không khi nhận ra rằng cô ta không còn xinh đẹp như lúc bé. Nhưng mà Lâm Ngạn vẫn tin hẳn là loại người đã muốn thì phải có được, đã xác định mục tiêu thì phải hoàn thành, đã thích thì thích đến cùng. Anh tin hẳn sẽ vẫn động tâm.

“ Em không nhận ra tôi ? “

Anh ta đột ngột hỏi một câu.

Cô cảm thấy khó hiểu trước câu hỏi của người đối diện. Câu hỏi này là có ý gì ?

“ Thừa thầy, ý thầy là gì em vẫn chưa hiểu “

“Chúng ta đã từng gặp nhau lúc em còn nhỏ, không nhớ sao ? “ - Lâm Ngạn chậm rãi mở miệng.

“Em và thầy từng gặp nhau sao ? Sao em lại không nhớ chút gì cả “

Đôi mắt cô mở lớn. Cô và anh ta đã từng gặp nhau tại sao cô lại chẳng có chút gì gọi là quen thuộc khi gặp anh ta vậy ?

Lâm Ngạn hỏi chau mày - “Năm em sáu tuổi, chúng ta đã gặp nhau “

“Thật vậy sao ? Xin lỗi nhưng em không nhớ thừa thầy. Em đã từng bị mất trí nhớ nên những chuyện từ mười tuổi trở đi em đều không thể nhớ “

Cô cup mắt trả lời. Không lẽ trong quá khứ cô từng gặp tên thù dai này sao ? Vậy thì mất trí là phải. (Yết : =)

“Mất trí nhớ ? Vì sao mất trí nhớ ? “

Lâm Ngạn có chút khẩn trương hỏi.

Cung Giai Lạc nhẹ giọng nói - “ Là do em gặp phải tai nạn xe “

Cô chỉ nghe cha mẹ nói vậy. Một tai nạn xe khiến cô phải hôn mê mất gần ba năm, khi tỉnh dậy Cung Giai Lạc đã hoàn toàn mất trí nhớ.

Đôi lông mày của Lâm Ngạn càng nhíu sâu hơn, một lúc liền dãn ra. Thì ra là như vậy. Cũng tốt, có lẽ như thế cũng tốt. Ông trời chắc có lẽ đã an bài giúp anh.

“Em hình như rất có hiếu khách với tôi ? “

Anh ta lại nhìn cô thích thú hỏi.

Lần này là cô chau mày trước câu hỏi của Lâm Ngạn. Giờ anh ta mới phát hiện ra điều đó à ?!

“Không thừa thầy, chỉ là... “

“Chỉ là gì ? “

“Em chỉ nghĩ thầy và em có chút hiểu lầm “ - Cô dè dặt lên tiếng.

“Vậy sao ? Vậy không bằng chúng ta cùng nhau hòa giải đi “

Lâm Ngạn cúi xuống rót trà, một tách cho cô, một tách cho mình.

Cung Giai Lạc tròn mắt nhìn người đàn ông. Tên này hôm nay ăn nhằm phải thứ gì à ?! Chẳng nhẽ anh ta phát hiện trước đây có lần gặp qua cô liền đổi thái độ dễ chịu. Không phải chứ ?

“Ý thầy... Em vẫn chưa hiểu “

“Tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề. Tôi có một việc cần nhờ bạn Cung Giai Lạc đây. Đổi lại, tôi sẽ cho bạn sống yên bình qua hết học phần môn tôi “

Lâm Ngạn thẳng thắn mở miệng.

“Thầy đang uy hiếp em sao ? “

Có một cảm giác vô cùng khinh bỉ hiện lên đáy mắt cô. Anh ta quả thật không biết xấu hổ, người như vậy mà cũng có thể trở thành giáo viên sao.

Anh đương nhiên nhìn rõ biểu hiện trong mắt cô. Không hề tức giận mà còn lại cười.

“Chỉ là thương lượng, thương lượng thôi bạn học Cung à “

Cô liền nheo mắt - “Vậy việc thầy muốn nhờ em là việc gì ? “

Rất cục, tên phó giáo sư này tại sao bây giờ lại tỏ ra thiện chí như vậy ? Cung Giai Lạc thực sự muốn biết, anh ta là đang có ý đồ gì.

“Đồng ý cùng tôi đến dự một buổi tiệc. Làm bạn gái tôi trong buổi tiệc đó “

Lâm Ngạn thân nhiên trả lời.

“Sao cơ ? “

Không phải chứ, anh ta là đang muốn cô làm bạn gái cùng dự tiệc rượu, đúng là điên rồi. Bạn gái Phương Giao gì đó của anh ta đâu mà không hỏi ?!

“Nếu em không làm, người như thầy không thiếu những phụ nữ xinh đẹp vây quanh. Việc chọn ra một người để dự tiệc cùng hình như không khó. Vậy nên việc này nên để cho bạn gái thầy làm phù hợp hơn. Hình như em đối với thầy cũng không đủ tiêu chuẩn đâu “

Cách đây không lâu là tên nào dám nói cô không đủ tiêu chuẩn, giờ lại còn vô sỉ nhờ vả. Đi dự tiệc cùng anh ta ? Cung Giai Lạc còn chưa muốn mắc bệnh nhồi máu cơ tim

Lâm Ngan biết là cô còn nhớ vụ việc kia. Anh chỉ khẽ cười - “Bạn gái ? “

“Phuong Giao kia không phải bạn gái thầy sao ? “

“Đương nhiên là không phải. Vả lại mấy người kia cũng chỉ là quen biết xã giao “

Lăn lộn chung trên một cái giường mà bảo không phải bạn gái sao ? Chẳng lẽ tên phó giáo sư này là loại phong lưu, xem phụ nữ là tình nhân trên giường thôi sao ? Còn gì mà xã giao, xã giao trên giường luôn cơ.

“Bạn học Cung đây không nên suy nghĩ nhiều. Tôi chỉ là muốn nhờ bạn đi cùng tôi một đêm, đến dự tiệc, rồi lại trở về nhà. Đơn giản thôi mà “ - Anh ta ánh mắt tràn ngập ý cười.

Nghĩ đến mấy tiết học bị Lâm Ngan đẩy ải mà cô muốn phát mệt. Cung Giai Lạc suy nghĩ mông lung, nên hay không nên đồng ý ? Anh ta đã nói như vậy, dù sao cũng chỉ là một buổi tối, cô đâu có mất mát gì. Chỉ có điều làm Cung Giai Lạc khó hiểu.

“Thầy không sợ em làm mất mặt thầy sao ? “

Nhìn bộ dạng hiện tại của cô đi, không phải rất dễ bị kì thị sao ?

“Nếu sợ thì tôi đâu cần phải hỏi em “ - Người đối diện rất vui vẻ trả lời.

Làm ơn đi, tuy cô không soi gương nhưng vẫn biết bề ngoài của mình tệ hại đến mức nào mà. Cô cũng đã đoán ra gia thế của Lâm Ngan không hề tầm thường, đi xe xịn như thế, sống ở trong một căn biệt thự, đương nhiên là rất giàu có. Anh ta không thể nào muốn đưa một kẻ xấu xí như Cung Giai Lạc đến dự tiệc được.

“Thầy thực sự là muốn nhờ em đi cùng ? “

Cung Giai Lạc muốn hỏi lại cho chắc chắn.

Lâm Ngan gật đầu một cái rất chắc chắn khiến cô không khỏi hoài nghi.

Cung Giai Lạc cắn môi một lúc lâu mới lên tiếng - “Được, em đồng ý “

Cô cũng muốn dứt điểm một lần cho xong, cứ sống mà cho tên này đầy đoạ, thật là không chịu nổi. Một buổi tiệc, cũng tốt, lâu rồi cô chưa đi dự tiệc.

Đúng lúc đó, tiếng chuông trường reo lên làm cô giật mình.

“Tốt, vậy em nên chuẩn bị, cuối tuần tôi sẽ đến trước kí túc xá đón em “

Lâm Ngan từ tốn cất giọng.

Cung Giai Lạc cầm lấy xấp giấy trên bàn vội vàng đứng - “Vậy em xin phép về lớp trước “

Ra khỏi văn phòng, Cung Giai Lạc còn chưa hết ngỡ ngàng. Cô không ngờ mình lại đồng ý cùng đi với anh ta một cách dễ dàng như vậy. Giai Lạc vẫn còn chưa hiểu nổi Lâm Ngan vì sao lại muốn cô đi với anh ta.

Mặc kệ, chỉ cần tên phó giáo sư thù dai đó buông tha cho cô là được.

*****dải phân cách cutoe lạc lối*****

Cuối tuần...

“Cái gì ?! “

Một tên bánh bèo nào đó ngồi trong cửa hàng thức ăn nhanh vừa phun hết nước ngọt ra khỏi mồm. Hai mắt trợn ngược cả lên.

Người đối diện thấy vậy mà chau mày - “Cậu làm ơn đừng có phản ứng quá khích như vậy được không ? Tên phó giáo sư đó cũng chỉ là muốn mình đến dự một buổi tiệc cùng anh ta “

“Cậu còn nói ? Đâu phải là đơn giản đi cùng nhau đến dự tiệc mà cậu sẽ làm bạn gái của anh ta trong buổi tiệc. Này, phó giáo sư họ Lâm đó không phải là có ý gì với cậu đó chứ ? “

Hạ Việt về mặt nghi hoặc hỏi cô.

“Cậu nhìn đi, bộ dạng bây giờ của mình thì ma cũng không thèm để ý nói chi đến tên phong lưu, đào hoa đó. Lúc trước còn dám chê bai mình không đủ tiêu chuẩn để vào mắt ! Giận điên lên được !” - Cung Giai Lạc cau có nói. Nghĩ lại thôi cũng đã tức mình.

Nghe cô nói, cậu ta lại cảm thấy buồn cười - “Thì ra Cung Giai Lạc cũng có lúc bị người ta chê bai dung nhan”

Cô khoanh tay trước ngực, giọng có chút khó chịu - “Phải, cứ cười cho đã đi”

“Nhưng cậu đã đồng ý rồi sao ?”

“Phải, vì anh ta nói sẽ để mình sống bình yên qua môn của anh ta”

“Tên này đúng là mặt dày thật. Nhưng mà cậu có biết đó là tiệc gì không ?” - Cậu ta nghiêm túc mở miệng.

Cung Giai Lạc liền lắc đầu - “Mình quên mất không hỏi anh ta”

“Thật trùng hợp”

“Chuyện gì ?” - Cô nhìn thấy vẻ mặt của người đối diện mà khó hiểu.

“Tối nay, bà nội bắt mình phải đến dự một bữa tiệc của đối tác làm ăn với gia tộc”

Hạ Việt chậm rãi đáp.

“Không phải cậu nghĩ là...”

Bất ngờ, tiếng chuông di động reo lên trong ba lô của Cung Giai Lạc làm cắt ngang lời nói. Cô lục lọi lấy điện thoại ra trả lời.

“Là tôi đây”

Cô kinh ngạc khi nghe thấy giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên.

“Thầy... sao lại biết được số điện thoại này ?!”

“Tôi đoán”

Thầy Lâm à, thầy đang lừa người kiểu gì vậy. Số điện thoại mà cũng đoán được sao ?

“Em đang ở đâu ? Tôi đến đón”

“Đón ? Chẳng phải tiệc chiều tối mới bắt đầu hay sao ? Hiện tại buổi sáng vẫn còn rất sớm”

“Đây là bữa tiệc quan trọng, chúng ta phải chuẩn bị. Tôi sẽ đưa em đi mua váy, mua giày, làm tóc và trang điểm, chỉ ít cũng không thể làm mất mặt tôi”

Cung Giai Lạc nghe đến mà cảm thấy buồn cười. Sợ mất mặt thì lời cô đi làm gì !

“Thầy cứ yên tâm, em cũng không phải lần đầu đi dự tiệc. Váy em có, giày em có không cần phải phiền thầy. Thầy cũng không cần đến đón em ở kí túc xá, như vậy rất gây chú ý. Cứ cho biết em địa điểm tổ chức tiệc, em sẽ tự đến”

Anh ta xem cô là loại con gái quê mùa không biết gì hay sao ? Dù sao Cung Giai Lạc cô cũng từng là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, tiệc tùng không ít. Cô không phải ngu ngơ không biết gì.

Người ở đầu dây bên kia có chút nghi ngại, một lát sau mới trả lời.

“Vậy cũng được. Địa điểm là biệt thự Châu Tích nằm ở khu Nhất Minh. Đến nơi thì chờ tôi trước cổng, tôi và em sẽ cùng vào”

“Em biết rồi thưa thầy”

Hạ Việt quan sát cô nghe điện thoại - “Sao rồi ?”

Cung Giai Lạc cất điện thoại vào trong ba lô, nhẹ giọng nói - “Là ở biệt thự Châu Tích, khu nhà Nhất Minh. Hạ Việt, cậu biết chỗ này chứ ?”

Cậu ta nghe xong liền nhướn cao lông mày - “Đương nhiên biết vì tối nay mình cũng được mời tới đấy”

“Thì ra cậu cũng đến dự buổi tiệc đó. Vậy rốt cục đó là tiệc gì vậy ?”

Cung Giai Lạc cũng kinh ngạc không kém.

“ Là tiệc sinh nhật chủ tịch Triệu Dân, tập đoàn của ông ta có hợp tác qua lại với nhà mình nên bà nội bắt buộc mình phải đến dự buổi tiệc này, thay mặt cho cả gia tộc “ - Hạ Việt thở dài giải thích.

“ Vậy càng tốt, chiều nay cậu có thể đưa mình đến chỗ đó. Mình cũng không rành đường cho lắm “

Cô có chút hứng khởi nói. Có Hạ Việt đi cùng cũng đỡ, cô không phải mắc kẹt cả đêm với tên phó giáo sư kia.

“ Nhưng mà sao cậu không để tên phó giáo sư kia đưa cậu đi mua váy, làm đẹp miễn phí rồi đến dự tiệc cho tiện luôn chứ ? “ - Cậu ta lên tiếng mang theo vẻ trêu chọc.

“ Mình cũng không phải thiếu váy đẹp để đi dự tiệc. Vả lại theo anh ta vào mấy chỗ làm đẹp đó khác nào kêu anh ta lột trần vỏ bọc này của mình. Tốt nhất là tự lo tốt hơn “

“ Vậy cậu định giữ nguyên vẻ ngoài tệ hại này à ? Không trang điểm hay làm tóc gì luôn sao ? Ngay cả cặp kính trên mặt ? “

“ Mình chỉ mang váy đẹp, giày đẹp để anh ta còn chút mặt mũi. Còn lại toàn bộ gương mặt mình vẫn giữ nguyên, còn tóc cứ cho nó xoắn tít như vậy đi “

Cô kiên quyết nói.

Hạ Việt bên môi hơi cười - “ Cậu định trả thù anh ta à ? “

“ Mình muốn xem thử anh ta mặt có thể dày đến đâu “

Khóe miệng xinh đẹp cong lên thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Buổi Tiệc Xa Hoa

Trời bắt đầu sẩm tối...

“ Cốc... cốc... “

Tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Việt liền nhấc mông ra khỏi ghế tiến ra bên ngoài mở cửa.

“ Hạ thiếu gia, đây là hai y phục mà cậu đã dặn tôi chuẩn bị “

Người đàn ông mặc vest rất trí thức đứng trước cửa cúi đầu chào. Trên tay là hai bộ y phục, cung kính đưa tới cho người đối diện.

Cậu khẽ gật đầu - “ Cứ để trên ghế cho tôi “

Người đó liền bước vào phòng, để y phục trên ghế salon dài rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa, lại cúi đầu - “ Nếu cậu không còn gì dặn dò, tôi xin phép được lui trước “

Hạ Việt lại gật đầu giờ tay đóng cửa.

“ Là ai vậy ? “

Cung Giai Lạc vừa bước ra từ trong phòng tắm, trên người chỉ khoác chiếc áo choàng lông.

Tên bánh bèo này cũng sang quá đi. Đi du học mà mua hẳn một căn hộ cao cấp gần trường để ở. Nếu không phải cô cùng cậu ta đi đến dự tiệc thì chắc Cung Giai Lạc cũng không biết Hạ Việt sống ở một tòa nhà sang trọng như vậy.

Hạ Việt nhìn nhìn cô, nhún vai - “ Là trợ lý của bà mình, anh ta đưa y phục tới “

“ Cậu hình như không thích người trong gia tộc lắm ? “

Nhìn thấy vẻ lạnh lùng hiểm cố trên mặt của cậu, cô không nhịn được hỏi.

“ Cậu cũng biết mình mà, không hứng thú với chuyện của gia tộc “

Hạ Việt cười cười nhìn cô.

Cung Giai Lạc lại càng cảm thấy khó hiểu - “ Nếu đã không thích vì sao cậu còn nhận lời đến dự tiệc ? “

Người đối diện né tránh ánh mắt cô, vui vẻ cảm y phục lên - “ Thôi chúng ta đừng nói vấn đề này nữa. Đây là váy của cậu, mau thay vào đi. Mình đã lấy mẫu mới nhất đây “

Thấy Hạ Việt không muốn đề cập cô cũng ngại hỏi thêm nhiều. Tên này thật là dạo này có nhiều chuyện giấu cô. Giai Lạc ngay lập tức cầm lấy váy vào trong phòng thay đồ. Hạ Việt cũng nhanh chóng đi thay y phục.

Một lúc sau, Cung Giai Lạc bước ra khoác trên mình bộ váy lụa ôm sát cơ thể. Quả nhiên, hàng hiệu có khác. Mặc lên liền có khí chất hoàng gia. Có điều vẻ ngoài xinh đẹp của cô đã hoàn toàn bị che lấp bởi lớp vỏ bọc xấu xí. Vậy nên dù phần dưới có đẹp cỡ nào thì gương mặt vẫn rất mất thẩm mỹ.

Ngay lúc đó, Hạ Việt cũng bước ra khỏi phòng. Cậu diện một bộ suit màu ghi xám thanh lịch. Cự nhiên rất ra dáng đại thiếu gia.

“ Giai Lạc à, mình thấy cậu tốt nhất nên quần mần cửa đi dự tiệc cho xong. Bộ váy đẹp như vậy mà lại bị nhan sắc của cậu phá hoại hết rồi “ - Hạ Việt lắc đầu tặc lưỡi.

Cung Giai Lạc khinh bỉ nhìn cậu ta - “ Đừng có quên mình chịu đựng việc này là vì cậu. Lo viết cho xong truyện của cậu đi “

Người trước mắt liền cười hề hề - “ Đang tiến triển rất tốt, yên tâm, yên tâm “

“ Được rồi, chúng ta mau xuống dưới, xe đang đợi “

Hạ Việt vội thúc giục, kéo cô ra khỏi phòng.

****đãi phân cách cutoe lạc lối****

Chiếc xe chạy cả một đoạn đường dài, qua những dãy phố tấp nập của Bắc Kinh. Ánh đèn nhật nhoà lướt nhanh qua mắt cô. Cung Giai Lạc ngồi trong xe lặng lẽ ngắm cảnh vật bên ngoài. Trong một giây, trái tim dâng lên một cảm giác quen thuộc nhưng có điều gì đó rất chua xót. Cô không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này.

Xe của bọn cô đi vào trong khu nhà biệt thự sang trọng. Nơi này được gọi là phố nhà giàu vì nó dành cho những gia đình quyền quý mới được sống ở đây. An ninh vô cùng nghiêm ngặt.

Cuối dãy phố là ngôi biệt thự đắt giá nhất nơi này. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả sự xa hoa rộng lớn của nó. Nhìn vào cánh cổng đúc bằng đồng cao lớn đang mở rộng để đón tiếp khách mời mà cô không khỏi có chút choáng ngợp.

Xe của bọn cô đậu lại một bên, trước cổng ngôi biệt thự. Cung Giai Lạc chậm rãi bước xuống xe, đưa mắt nhìn vào bên trong kia. Dòng xe sang trọng trải dài từ ngoài cổng cho đến vào trong. Trước cửa nhà, còn trải một tấm thảm đỏ rực đón tiếp khách mời. Xung quanh còn có rất nhiều phóng viên. Cung Giai Lạc còn nhầm tưởng mình đang đi dự buổi lễ trao giải nào đó.

Ngay cả phóng viên cũng đến thì chắc chắn chủ nhân của ngôi biệt thự này rất có tầm ảnh hưởng. Rốt cục vị chủ tịch kia là người của tập đoàn nào vậy ?

Đột ngột, âm thanh của tốc độ kinh hoàng từ một chiếc xe màu đen sang trọng đang đi tới làm ai nấy cũng đều giật mình. Cung Giai Lạc đang đứng bên lề mà cũng hết hồn.

Chiếc xe đó thẳng gấp ngay phía sau xe của cô và Hạ Việt. Hạ Việt nghe tiếng động cũng bước ra khỏi xe. Trố mắt nhìn chủ nhân của chiếc xe màu đen sang trọng kia.

Lâm Ngạn mặc một bộ vest màu nâu đất tiền, được may hoàn hảo theo từng đường nét trên cơ thể của anh. Gương mặt đẹp trai lấp ló sau cặp kính tri thức, khí chất lịch lãm vô cùng mê người. Làn da trắng của anh càng làm nổi bật khí chất hơn.

Cô nhú mi nhìn người vừa xuống khỏi xe. Da anh ta còn trắng hơn cả da của Cung Giai Lạc cô bây giờ. Tất nhiên, da thật của cô đẹp hơn của tên thù dai ấy.

Lâm Ngạn bước tới trước mặt hai người, đưa mắt dán lên người cô quét từ dưới lên trên, dừng lại ngay gương mặt cô, không vui lên tiếng - “ Tôi đã bảo em trang điểm, làm tóc một chút rồi cơ mà “

“ Em có trang điểm rồi “

Có nha, cô có đánh son.

Anh ta chau mày, vẻ mặt không hài lòng. Lại nhìn qua người đứng bên cạnh cô, có chút ngạc nhiên nói - “ Bạn học Hạ, sao bạn cũng có mặt ở đây ? “

“ Em thay mặt bà nội đến dự tiệc “

Hạ Việt khoé miệng nhếch lên.

Nghe vậy, Lâm Ngạn càng thêm tò mò - “ Bà nội ? “

“ Là lão phu nhân Hạ Phi thừa thầy “

Cậu trả lời.

Anh ta liền lạnh lùng cười - “ Thì ra cậu chính là Hạ thiếu gia, cháu trai độc tôn của gia tộc họ Hạ, được lão phu nhân Hạ Phi vô cùng yêu thương, cưng như trứng “

Hạ Việt nghe ra trong lời nói của người đối diện có chút mỉa mai, cậu cũng chẳng muốn để ý đến - “ Em cũng không ngờ thầy cũng được mời tới đây “

“ Là người quen mời tới thôi “

Lâm Ngạn tùy tiện trả lời một câu, giọng điệu hờ hững.

Dứt lời, anh ta mở cửa xe của mình, ánh mắt hướng về phía cô - “ Mau vào xe đi “

Cung Giai Lạc liếc mắt nhìn anh ta rồi lại quay sang nói nhỏ với người bên cạnh - “ Minh vào trước đây, lát gặp lại trong đó “

Nói xong, cô nhanh chóng chui vào phía sau xe cùng với Lâm Ngạn. Chiếc xe hơi sang trọng chạy thẳng vào cổng, đến ngay trước cửa chính của ngôi nhà.

****đái phân cách cutoe lạc lối****

Cung Giai Lạc khoác tay Lâm Ngạn tiến vào sảnh tiệc xa hoa, những ánh đèn chùm long lanh khiến cô có chút chói mắt. Lại nhìn qua người kẻ bên vẽ mặt lạnh tanh.

Anh ta không phải tức giận là vì cô đấy chứ ? Cũng ráng mà chịu, dám bắt cô dự tiệc cùng đương nhiên phải chịu hậu quả. Sự thật là dung nhan xấu xí này của cô sẽ làm người đi cùng rất mất mặt. Đặc biệt là tại nơi sang trọng như thế này.

Cô phát hiện, ánh mắt của mọi người xung quanh bắt đầu hướng về hai người. Một tiếng xì xầm nhỏ nhỏ khẽ vang lên. Cung Giai Lạc đương nhiên biết vẻ ngoài của Lâm Ngạn rất ưu tú, là một người đàn ông có thể câu dẫn ánh mắt của phụ nữ ở bất cứ đâu.

Cô cũng biết những người phụ nữ kia đang dùng sự ghen ghét và khinh thường nhìn vào cô. Về ngoài xấu xí và quê mùa của Giai Lạc chỉ được cứu vớt chút ít nhờ chiếc váy đắt tiền của Hạ Việt.

Những khách mời trong đây đa phần là người trong thương giới. Và vài đối tượng có qua lại hợp tác làm ăn thân thiết với Golden đều biết Triệu gia có đến hai người con trai. Nhưng trước giờ bên ngoài và báo trí chỉ biết đến người con thứ của chủ tịch Triệu và vẫn luôn nghĩ ông ấy chỉ có một đứa con trai. Ít người biết được người con đầu đã rời khỏi Triệu gia, và hiện tại đang làm phó giáo sư tại trường đại học nào đó.

Triệu Dân nhìn thấy con trai mình mà không khỏi mừng rỡ. Ông chống gậy bước đến chỗ hai người.

“ Con trai, con cuối cùng cũng đã chịu về đây “

Cung Giai Lạc khẽ quan sát ông lão trước mắt. Cả người cao lớn, gương mặt nhăn nheo nhưng vô cùng đẹp lão. Nói là ông lão nhưng cũng chỉ khoảng chừng năm mươi mấy tuổi. Từng bước đi của ông đều toát lên vẻ uy quyền. Áu phục trên người đất tiền thể hiện thân phận danh giá. Không lẽ đây là cha của Lâm Ngạn ?

Đối với sự khấn trương của Triệu Dân, anh ta không có chút phản ứng nào. Chỉ cúi đầu chào cho phải phép rồi lạnh lùng lên tiếng - “ Tôi chỉ là tiện thời ghé ngang qua đây chúc mừng sinh nhật chủ tịch Triệu. Mong chủ tịch đừng hiểu lầm “

Giọng điệu lạnh lùng cùng sự khách sáo của Lâm Ngạn khiến hành động của ông dừng lại. Nét mặt thoáng qua sự khổ sở.

Cung Giai Lạc chợt phát hiện anh ta gọi ông lão kia là Triệu tổng. Thì ra ông ấy là chủ nhân của bữa tiệc. Vậy nếu Lâm Ngạn là con trai ông ấy thì anh ta ắt hẳn là đại thiếu gia rồi. Thì ra là Triệu Ngạn chứ không phải Lâm Ngạn. Quả nhiên gia thế không tầm thường. Nhưng hình như quan hệ của hai người không được tốt lắm. Còn nữa tại sao anh ta không đi thừa kế công ty mà lại đi làm giảng viên đại học ?

Triệu Dân lại đưa mắt qua nhìn cô quan sát. Chưa kịp lên tiếng đã bị Lâm Ngạn cướp lời.

“ Đây là bạn gái của Lâm Ngạn tôi “

Ông lão không quan tâm đến cô cho lắm vì ông hiểu hai đứa con trai mình trời sinh tính tình phong lưu, luôn qua lại với rất nhiều cô gái. Chỉ có điều ông hơi ngạc nhiên về việc cô gái mà con trai mình đem tới dự tiệc cùng lại có nhan sắc rất tầm thường.

“ Triệu Ngạn... “

“ Thừa chủ tịch, tôi tên là Lâm Ngạn, không phải Triệu Ngạn. Xin ngài đừng nhầm lẫn “

Lời nói cự tuyệt vô cùng dứt khoát. Cho thấy anh ta không muốn dính líu vào bất cứ thứ gì liên quan đến Triệu gia.

Một màn cha con lâu ngày gặp lại đã gây chú ý với tất cả mọi người. Những tên phóng viên kia lại thừa dịp này mà kiếm được tin tức nóng.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân vang lên từ trên lầu. Dù rằng tiếng bước chân rất nhỏ nhưng khiến cho không khí dường như ngưng trệ. Đột nhiên mọi người xung quanh đều bị nhốt vào không gian im lặng.

Cung Giai Lạc ngược mắt nhìn người đàn ông đang từ trên cao bước xuống. Nhịp tim đập nhanh một cách gấp gáp lạ thường.

Cái bóng đen to lớn ngã xuống bậc cầu thang mà di chuyển, giống như chủ nhân của nó, mạnh mẽ mà nguy hiểm. Người đàn ông khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan hòa hợp đến hoàn hảo. Đôi mắt hẹp dài sắc lạnh như thú săn mồi.

Từng bước đi của hắn, từng nhịp thở của hắn đều khoắc lên mình sự vương giả. Trời sinh đã mang sẵn trong mình sự cao quý, sự quyền rũ chết người đối với phụ nữ. Bộ âu phục màu đen cao cấp được cắt may khéo léo, tôn lên cả dáng người dũng mãnh của người đàn ông.

Cung Giai Lạc không thể nào quên mặt gương mặt của người đàn ông này. Dù gặp mặt chỉ có hai lần nhưng thực sự đã bị ám ảnh. Nhưng có gì đó mờ mịt khiến cô cảm thấy không rõ ràng, không chân thực.

Đôi mắt của hắn luôn làm cô cảm thấy sợ hãi, nhớ nhưng, lại có một cảm giác chua xót len lỏi trong trái tim cô. Ánh mắt thần bí đó luôn luôn thôi thúc cô, theo dõi cô, ngay cả trong mơ Cung Giai Lạc cũng mơ thấy nó.

Cô phải thừa nhận mình sợ. Không phải sợ hắn mà là sợ cảm xúc của bản thân. Sợ rằng cô đã bị hắn hoàn toàn làm cho ám ảnh. Sợ sự thân thuộc đến đáng sợ này.

Có phải không Cung Giai Lạc đã từng quen biết hắn ?

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đã Từng Quen Biết

Cung Giai Lạc không thể hiểu nổi tại sao hắn lại có mặt ở đây.

Lâm Ngạn ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông kia. Hắn từ tốn bước xuống, tiến đến chỗ ba người như bóng ma cao lớn, chậm rãi một cách nguy hiểm.

“Nhìn cậu càng lúc càng ra dáng đại thiếu gia rồi “

Anh ta bốn cột lên tiếng nói với người mới tới.

Trước lời đùa cợt nhảm chán của người đối diện, Triệu Vĩnh Thạc chỉ cười nhạt. Cánh tay rắn chắc vươn ra, tao nhã lấy một ly rượu vang trên mâm của người phục vụ vừa đi ngang - “ Anh không còn câu nói nào mới hơn sao ? Soi mới là một thói quen xấu của những kẻ tiểu nhân, Lâm Ngạn “

Lâm Ngạn nhướn mắt nhìn hắn, không khó nhìn ra anh ta là đang tức giận.

Vĩnh Thạc, ta xem ngươi đắc ý được bao lâu !

“ Anh trai, tôi không biết anh đòi khẩu vị đấy “

Triệu Vĩnh Thạc vừa thưởng một ngụm rượu ngon, ánh mắt di chuyển sang cô, vẻ mặt như phát hiện ra một điều gì đó rất kỳ thú. Hắn nhận ra cô gái này lần trước hắn đã nhìn thấy ngay trước cổng trường đại học cùng với Lâm Ngạn, hai người còn đôi co với nhau.

Lâm Ngạn bất ngờ nở nụ cười.

“ Em trai, xin được giới thiệu với cậu. Đây là bạn gái của Lâm Ngạn tôi... “

Anh ta bỏ lửng câu nói, quay sang nhìn cô rồi lại nhìn hắn. Lòng mảy một bên khẽ gợn cao một cách xảo quyệt. Nhìn thấy hành động kỳ lạ của anh ta, Triệu Vĩnh Thạc đôi mắt trở nên sắc bén. Không khí trở nên quý dị khiến cho người ta trở nên hồi hộp.

Lâm Ngạn chậm chạp mở miệng, nhấn mạnh từng chữ - “ ... Cung Giai Lạc “

Ba từ như sấm chớp đánh thẳng vào hai người đối diện. Bão tố tràn vào đáy mắt đen thẳm của Triệu Vĩnh Thạc. Đôi mắt hướng về phía cô mà kích động.

Cung Giai Lạc bỗng đứng như có điện giật, toàn thân cô ớn lạnh. Trông thấy hai người đối diện đều chăm chăm nhìn cô làm Giai Lạc vô cùng khó hiểu. Đặc biệt là Triệu Vĩnh Thạc, ánh mắt sắc lạnh như muốn nuốt chửng cô.

Triệu Vĩnh Thạc siết chặt bàn tay đang cầm ly rượu. Hắn dùng lực mạnh mà siết, bàn tay khẽ run lên. Trong một khắc, ly rượu trong tay hắn bị vỡ một mảnh lớn trên thành ly. Rượu từ trong ly chảy xuống tay hắn.

Hành động đó làm Cung Giai Lạc vô cùng sửng sốt. Trái với sự ngạc nhiên của cô, nhìn thấy dáng vẻ kích động chưa bao giờ có ở hắn, Lâm Ngạn trong lòng thầm thích thú. Quả nhiên, cô gái này vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

Triệu Vĩnh Thạc nhìn người con gái trước mắt tưởng chừng như đã trôi qua cả một thế kỷ. Là sự nhung nhớ đến thất lại, là sự căm hận đến khó sờ. Vạn lần đã tự dặn dò bản thân dù thế nào cũng phải vứt bỏ, dù có gặp gỡ cũng không được động tâm.

Đôi mắt nâu trầm dần biến hoá trở nên lạnh lẽo. Hắn tiến gần đến ngay trước mắt cô. Một cảm giác hoảng sợ lại dâng lên trong trái tim bé nhỏ của Cung Giai Lạc.

Cánh tay trắng kiện vươn tới, bàn tay không cầm ly rượu nắm lấy tay cô khiến cho Giai Lạc giật mình. Bàn tay hắn to lớn mạnh mẽ bắt gọn bàn tay nhỏ nhắn của cô. Cung Giai Lạc kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

Hắn nhẹ nâng bàn tay của cô lên, đầu cúi xuống. Mang theo cả hơi thở nguy hiểm chạm lên mu bàn tay cô. Chỉ là Cung Giai Lạc cảm thấy đôi môi hắn nóng rực, quyến luyến nơi làn da non mịn của cô. Có phải cô đang gặp ảo giác chăng ?

“Cung tiểu thư, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau” - Một âm thanh mềm nhẹ nhưng lạnh lẽo vô tận.

Giọng nói của Triệu Vĩnh Thạc như xuyên thẳng vào trái tim cô. Một cảm giác quen thuộc từ hình ảnh trước mắt len sâu vào bộ não cô. Đoạn phim cũ kỹ bắt đầu tua nhanh trong trí nhớ làm Giai Lạc cảm thấy rất nhức đầu. Cô chỉ kịp ghi nhớ hình ảnh của một cậu bé với đôi mắt nâu trầm, cậu bé ấy cũng đã từng hôn lên tay cô như lúc này.

Trong chốc lát, mọi thứ đều biến mất sạch, không sót lại thứ gì. Tất cả tưởng chừng như chỉ là ảo ảnh nhưng lại rõ ràng đến mức chân thực. Điều này càng làm cô sợ hãi.

Triệu Vĩnh Thạc gọi cô là Cung tiểu thư. Dáng vẻ kỳ lạ lúc này khi hắn biết tên cô cùng câu nói của hắn, biểu hiện vô cùng rõ ràng. Hắn cũng tuyệt đối không thể nhận ra cô là cô gái ở quán bar hôm bữa.

Hắn có biết Cung Giai Lạc, hắn biết cô !

Sự bối rối của cô bị cắt ngang bởi giọng nói giận dữ.

“Lâm Ngạn, sao con dám mang con bé này đến Triệu gia chứ ? Nơi này không hoan nghênh cô ta !” - Triệu Dân nổi giận, trừng mắt nhìn cô.

Cung Giai Lạc lại một lần nữa giật mình, chủ tịch Triệu biết cô, hơn nữa ông ấy còn có biểu hiện không thích cô. Bàn tay bé nhỏ nhanh chóng rút khỏi tay của Triệu Vĩnh Thạc. Cô không thể nhịn được mà lên tiếng.

“Các người có quen biết tôi ?”

Cô nhìn những người xa lạ trước mắt mà hoảng loạn.

Trông thấy ánh mắt xa cách của cô cùng biểu hiện khác thường, Triệu Vĩnh Thạc liền cau mày.

“Sao ? Cô không nhớ...”

Triệu Dân chưa kịp nói hết câu thì tiếng nhạc du dương đã vang lên từ dàn nhạc giao hưởng. Lâm Ngạn từ nãy đến giờ đứng xem kịch vui liền chớp lấy thời, kéo cô lại bên mình.

“Tôi nghĩ đã đến thời gian khiêu vũ rồi, tôi xin phép được đưa bạn gái mình nhảy một bài”

Nói xong, không để hai người kia kịp phản ứng. Anh ta ngay lập tức kéo cô ra khoảng trống giữa sảnh tiệc. Rất tự nhiên ôm lấy eo cô mà khiêu vũ.

Cung Giai Lạc vô thức nhảy theo bước chân anh ta. Cô hiện tại thần trí đã không còn quan tâm đến việc trước mắt nữa. Bản thân đang muốn sắp xếp lại toàn bộ chuyện này.

Đây là Triệu gia. Ông lão kia là chủ tịch Triệu, là chủ nhân của bữa tiệc, là chủ nhân của ngôi biệt thự này. Lâm Ngạn là con trai ông ta. Triệu Vĩnh Thạc cũng xuất hiện ở đây, hắn ta còn gọi Lâm Ngạn là anh trai. Vậy tức là Triệu Vĩnh Thạc cũng là con trai của chủ tịch Triệu. Hai người bọn họ là anh em !

Lúc này, Cung Giai Lạc mới ngược mắt lên nhìn anh ta. Lâm Ngạn biết cô, chủ tịch Triệu biết cô, ngay cả Triệu Vĩnh Thạc cũng biết cô.

“Anh... biết chuyện gì đó phải không ?”

“Không gọi tôi là thầy nữa sao ? “

Lâm Ngạn cúi xuống nhìn cô, nở nụ cười như có như không. Thấy dáng vẻ chờ đợi của Giai Lạc, anh ta cũng không muốn trêu cô nữa, từ tốn mở lời.

“Tôi biết em đang có rất nhiều nghi vấn trong lòng. Nhưng mà tôi không phải là người phù hợp để giải đáp cho em. Tôi nghĩ em nên tự tìm ra, suy cho cùng đây cũng là kỷ ức của em “

“Kỷ ức ? “ - Cung Giai Lạc sững sờ nhìn người trước mắt.

Hai người cứ như vậy mà khiêu vũ mặc cho những con mắt xung quanh. Những người phụ nữ ngoài kia đang âm thầm ghen tức với cô. Vì sao con nhỏ xấu xí đó được khiêu vũ với đại thiếu gia của Triệu gia, lại còn được gần gũi với Triệu Vĩnh Thạc. Khiến cho người ngoài không thể không ganh tị.

“ Xin lỗi, tôi có thể xen ngang không ? “

Hạ Việt bước tới chỗ hai người, vỗ vào vai Lâm Ngạn.

Hai người dừng khiêu vũ, Lâm Ngạn buông cô ra, giao cô cho cậu.

“Được, bạn học Hạ cứ tự nhiên “

Hạ Việt gạt đầu ngay lập tức nắm lấy tay cô tiếp tục khiêu vũ.

“Giai Lạc, cậu làm sao vậy ? Sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy ? “

Cung Giai Lạc lắc đầu. Cô hoảng loạn, thực sự hoảng loạn.

Hạ Việt lo lắng nhìn cô. Cậu đã chứng kiến từ đầu chí cuối. Đã hiểu được một phần nhưng cũng không biết vì sao bọn họ lại biết Cung Giai Lạc.

Từ nơi góc phòng, đôi mắt của người đàn ông sắc bén như dao. Lạnh lẽo đến cực điểm như một con thú rình mồi trong bóng tối. Chờ đợi và chờ đợi...

Một hồi lâu, khi cô đã thực sự bình tĩnh mới nhỏ nhẹ nói một tiếng - “Hạ Việt, đưa mình ra khỏi đây. Mình cần một nơi an tĩnh “

Hạ Việt không trả lời chỉ gạt đầu một cái, ngay lập tức ôm lấy eo cô đi vào trong đám đông rồi khỏi sảnh tiệc. Vì Lâm Ngạn còn đang tiếp chuyện với một người quan trọng nên không hay biết gì.

****đai phân cách cutoe lạc lối****

Hạ Việt không đưa cô về kí túc xá mà trở lại căn hộ của cậu.

“Cậu uống nước đi “

Cậu đem cốc nước mát tới cho cô.

Cung Giai Lạc ngồi trên ghế salon biếng nhác cầm lấy, uống một lần hết cả ly. Hạ Việt kéo một chiếc ghế tới ngồi ngay trước mặt cô.

Cậu vươn tay cầm lấy cái ly không trên tay cô để sang một bên, nghiêm túc lên tiếng - “Bây giờ cậu có thể kể cho mình nghe chuyện gì đã xảy ra được rồi chứ ? “

Cô ngước mắt lên nhìn cậu, đôi mắt mông lung như phủ sương mù. Hạ Việt càng thêm lo lắng, lần đầu tiên cậu mới thấy bạn mình trong bộ dạng này.

Lúc sau, Cung Giai Lạc mới chịu mở miệng kể chuyện. Bắt đầu từ lúc cô muốn trả thù Lê Vũ Đình mà gặp gỡ quyền rữ Triệu Vĩnh Thạc cho đến chi tiết sự việc kỳ lạ xảy ra tối hôm nay, Giai Lạc đều kể hết cho Hạ Việt nghe.

“Mình nghĩ chuyện này cậu nên hỏi cha mẹ cậu. Họ chắc chắn biết được cậu từ mười tuổi trở đi đã gặp gỡ những ai, xảy ra chuyện gì “

Cậu nghiêm túc khuyên cô.

Cô thờ mạnh một cái rồi gạt đầu - “Chỉ có thể như vậy thôi “

Bọn họ đã từng quen biết cô, chứng tỏ Giai Lạc đã từng đến Bắc Kinh. Thảo nào lại như vậy, thảo nào cô luôn cảm thấy thành phố này quen thuộc đến như vậy.

Lâm Ngạn dẫn cô đến bữa tiệc đó, rốt cục có mục đích gì ?

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Alice Và Thỏ Trắng

Giai Lạc hồi nhớ rất thích cái đẹp. Cô thích mình đẹp, thích một chiếc váy đẹp, thích một căn nhà đẹp, thích người đẹp... Dường như cô luôn luôn bị thu hút bởi những sự đẹp đẽ kia. Thiết nghĩ, ai mà chẳng thích cái đẹp nói chỉ đến một cô bé sáu tuổi như Cung Giai Lạc.

Không phải vì cô thích sự hào nhoáng mà là thích sự tinh tế, sự khác biệt.

Một sự khác biệt hoàn hảo.

Bởi thế cô bé Tiểu Lạc có mắt thẩm mỹ rất riêng. Vì ngay từ khi sinh ra, cô đã là một thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc. Cha mẹ luôn cung cấp đầy đủ cho cô những thứ cô cần. Và Giai Lạc luôn có những sở thích rất kỳ lạ.

Cô đã từng kể với mẹ nhiều lần.

“Tiểu Lạc thích một cánh cửa hình tam giác “

“Tiểu Lạc thích có một đôi giày có cánh “

“Tiểu Lạc không thích mặc áo bằng dạ, Tiểu Lạc thích một chiếc áo làm bằng cánh hoa hơn, rất mềm mại “

“Tiểu Lạc thích nuôi một con sâu “

“...”

Những sở thích của cô luôn làm cha mẹ dở khóc dở cười. Giai Lạc rất thích cuốn truyện “ Alice lạc vào xứ sở thần tiên “. Cô luôn mơ tưởng ra rằng có một xứ sở thần tiên nằm ở dưới gốc cây nào đó đang chờ đợi cô khám phá.

Cô ngay từ lúc nhỏ đã rất khác biệt.

Mùa xuân năm cô sáu tuổi, cha mẹ đưa Giai Lạc về Bắc Kinh thăm nhà nội. Từ trước đến giờ ông bà nội luôn sang Việt Nam thăm cô nhưng còn cô thì chưa bao giờ được đến quê cha mình.

Nhà nội cô nằm ở trong khu nhà biệt thự Nhất Minh. Một biệt thự vô cùng rộng lớn, được thiết kế rất sang trọng. Nhưng có điều đây không phải là ngôi nhà đẹp nhất ở đây đối với cô. Lúc đến nhà ông bà, cô cảm thấy bản thân bị ngôi nhà biệt thự đối diện hoàn toàn thu hút ánh nhìn.

Ngoài khu vườn trồng cây anh đào rộng lớn bao bọc ngôi nhà, còn có ngôi nhà nhỏ hình ốc nằm kế bên gian nhà chính nguy nga, lộng lẫy. Thật sự rất khác biệt với nhiều lối kiến trúc cô từng thấy trước đây. Giai Lạc vừa thích thú vừa tò mò ngắm nhìn ngôi nhà.

“Tiểu Lạc, cháu thích ngôi nhà biệt thự đó lắm sao ? “

Bà của Giai Lạc thấy cháu mình cứ đứng trước cổng nhìn sang nhà hàng xóm đối diện mà quên mất vào nhà, liền bước ra vỗ vai cô.

Cung Giai Lạc ngay lập tức gật đầu - “Cháu rất thích ạ “

Nghe vậy, bà của cô liền nở nụ cười hiền hậu - “Ngôi biệt thự đó tên là Châu Tích. Chủ nhân ngôi biệt thự đó chính là bạn thân của cha cháu “

“Thật vậy ạ ? “

Cô tròn mắt hỏi.

“Thật, hai người đó còn muốn kết làm thông gia “ - Nụ cười bên môi bà càng thêm sâu.

Cung Giai Lạc gương mặt xinh đẹp liền ngơ ngác - “Kết làm thông gia là sao hả bà ? “

Bà đưa tay xoa đầu cháu gái mình, dịu dàng nói - “Khi nào lớn, cháu sẽ biết thôi. Tiểu Lạc, ngày mai cháu có muốn sang đó chơi không ? “

“Như vậy cũng được sao ạ ? “

Đôi mắt to tròn lấp lánh ánh lên niềm hân hoan.

“Được chứ, tất nhiên là được rồi. Bây giờ thì chúng ta mau vào trong nhà uống trà thôi. Cha mẹ cháu đang đợi đấy “

Bà nắm lấy tay cô, vui vẻ lên tiếng.

.....ký ức phân cách.....

Sáng hôm sau, Cung Thiên dẫn con gái mình sang ngôi biệt thự Châu Tích để thăm Triệu gia. Vừa vào trong, ông đã nhìn thấy Triệu Dân đứng ngay trước cửa nhà chào đón mình.

“Bạn hữu, tôi tưởng cậu lấy vợ rồi thì mất tích luôn chứ ? “

Triệu Dân vui mừng vỗ vai người bạn thân lâu năm.

Cung Thiên cười cười - “ Chẳng phải tôi đã về đây thăm anh rồi sao “

“ À đúng rồi đây là con gái tôi, Cung Giai Lạc “

Cung Giai Lạc từ nãy giờ trốn đằng sau lưng cha liền bị ông đẩy lên.

Triệu Dân nhìn thấy cô bé nhỏ nhắn đứng bên cạnh Cung Thiên, không nhận được mà thốt lên - “ Quả thật là xinh đẹp ! Thiên, cậu có đưa con gái xinh đẹp như thế mà sao giấu kỹ vậy ? Cậu không phải là quên lời hứa của chúng ta đó chứ “

“ Tất nhiên là không, hôm nay tôi đến để nhắc lại chuyện đó với anh đây “

Cung Thiên bật cười một cách sáng khoái.

Cung Thiên và Triệu Dân là bạn thân hàng xóm của nhau từ nhỏ. Triệu Dân lớn hơn ông vài tuổi. Cả hai gia đình đều giàu có và sở hữu hai tập đoàn khổng lồ. Bọn họ chơi với nhau khá thân thiết cho đến khi Cung Thiên đến Việt Nam, gặp gỡ một người phụ nữ và yêu người phụ nữ ấy. Sau đó, ông quyết định kết hôn và định cư ở Việt Nam. Cha mẹ ông luôn luôn tôn trọng quyết định của con trai mình nên đã không hề ngăn cản.

Lúc vợ ông mang thai con gái đầu lòng, Triệu Dân đã gọi điện sang Việt Nam chúc mừng. Lúc đầu chỉ là một câu nói đùa của Triệu Dân.

“ Tôi có con trai, cậu có con gái. Sao không kết thành thông gia luôn ? “

Nói thế thôi không ngờ Cung Thiên nghiêm túc đồng ý thật. Ông nghĩ nếu có cuộc hôn nhân này thì cả hai tập đoàn tương lai sẽ dễ dàng hợp tác.

Vậy nên, cuối cùng hôn ước đã được đặt ra.

Chỉ là Cung Thiên không biết, Triệu Dân sẽ để người con trai nào của mình tiếp nhận hôn ước này.

“ Cha, Tiểu Lạc có thể ra vườn chơi một chút được chứ ? “

Bàn tay nhỏ nhắn kéo kéo tay áo cha mình.

Ông chưa kịp trả lời thì người đối diện đã cúi xuống cười với cô - “ Tất nhiên là được “

Cung Giai Lạc nhoeo miệng cười như hoa. Ngay lập tức rời khỏi cha mình chạy về phía vườn cây hoa anh đào.

Hai người đàn ông thấy vậy cũng vào trong nhà uống trà.

.....ký ức phân cách.....

Cung Giai Lạc đi vào trong khu vườn, đôi mắt trẻ thơ ánh lên niềm vui thích. Cô tò mò nhìn ngắm vườn cây hoa anh đào. Nơi đây thật sự đẹp như một thiên đường. Một cái đẹp giản đơn mà vô cùng long lanh được thiên nhiên ban tặng. Cả khu vườn đều được phủ một màu hồng e thẹn ẩn dưới ánh mặt trời chói chang.

Đang thích thú nhìn ngắm xung quanh, bất chợt như có một lực hút, đôi mắt cô bị cuốn vào một cảnh tượng đẹp như một bức tranh.

Dưới gốc cây hoa anh đào có một cậu bé đang nằm ngủ. Cậu bé trông lớn hơn cô, hình như là học sinh cấp hai. Cung Giai Lạc thực sự bị vẻ ngoài của cậu bé hút hồn đi mất.

Dù còn nhỏ nhưng vẻ bề ngoài của hắn đã xuất chúng hơn người. Gương mặt anh tuấn phảng phất chút trẻ con của một thiếu niên chưa trưởng thành. Đôi mắt nhắm nghiền, nhàn nhả trong giấc ngủ. Hắn gãi đầu lên cánh tay mà ngủ, ngay cả tư thế ngủ cũng khiến người ngoài có cảm giác rất ngao mạn, khí chất vương giả mị hoặc ngất trời. Áo khoác ghi lê không tay vắt trên người càng tăng thêm khí chất.

Cung Giai Lạc chỉ có thể đứng yên mà dán ánh nhìn của mình vào hắn.

Triệu Vinh Thạc đột ngột mở mắt. Hắn ngồi dậy, đưa tay bỏ vào trong túi quần lấy ra một cái đồng hồ quả lắc mạ vàng. Nhìn giờ một chút, hắn ngay lập tức nhíu mày. Khăn trang điểm lên, hắn gấp gấp đi về phía trước.

Cung Giai Lạc kinh ngạc nhìn hành động của hắn. Liền nhanh chân chạy theo.

Đi hết cả một khu vườn rộng lớn. Triệu Vĩnh Thạc dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ được thiết kế hình ốc nằm ở góc vườn của ngôi biệt thự. Nhìn kỹ mới thấy nó giống như một hang động lớn.

Hắn mở cửa bước vào trong. Cánh cửa không đóng lại mà chỉ khép hờ. Cung Giai Lạc tò mò tiến lại gần, ghé mắt vào trong. Bên trong là cả một căn phòng đọc sách rộng lớn làm cô vô cùng ngạc nhiên.

“ Ai đó ? “

Triệu Vĩnh Thạc đang tùy tiện lấy một cuốn sách trên kệ, bỗng nhiên đôi tai nhạy cảm nghe thấy tiếng động.

Người bên ngoài có chút giật mình nhưng không hề sợ hãi. Trái lại cô còn mạnh dạn đẩy cánh cửa mở hết ra, nhanh chân chạy vào phía trong.

Triệu Vĩnh Thạc kinh ngạc nhìn cô bé đứng trước mặt mình. Từ ánh nắng rực rỡ bên ngoài, cô bé xuất hiện như một thiên thần. Đôi mắt màu cà phê trong trẻo như muốn xuyên thấu tâm hồn hắn, phản chiếu cả hình bóng của người đối diện. Làn da trắng như tuyết thoảng nét xuân. Đôi môi như cánh hoa anh đào đang hé mở. Thật sự là đẹp không thể nào tả xiết. Cô làm cho vạn vật nơi đây trở nên lưu mờ, tất cả hóa thành một chốn thần tiên.

“ Em là ai ? “

Rất lâu sau, hắn mới có thể mở miệng mà hỏi điều cần hỏi.

Cung Giai Lạc bước gần đến hắn hơn, cô ngước mắt lên với cái nhìn đầy sự mong chờ. Thích thú lên tiếng.

“ Anh là thỏ trắng ! “

“ Em đang nói cái gì vậy ? “ - Vĩnh Thạc khó hiểu.

“ Anh chính là thỏ trắng, anh có thể dẫn em đến xứ sở thần tiên được không ? “

Cô dùng ngữ điệu rất hứng khởi nói với hắn.

Đôi lông mày anh tuấn chau lại - “ Cô bé, tôi không hiểu em nói gì cả “

“ Anh đọc truyện Alice ở xứ sở thần tiên chưa ? “ - Giai Lạc chớp chớp mắt hỏi.

Triệu Vĩnh Thạc gật đầu một cái.

“ Rồi, em không phải muốn nói tôi là thỏ trắng trong câu chuyện đó chứ ? “

Cô gật đầu.

“ Nhìn tôi có chỗ nào giống thỏ lắm sao ? “

Cô lại gật đầu, còn khẳng định.

“ Rất giống “

Triệu Vĩnh Thạc ngạc nhiên nhìn cô. Lần đầu tiên có người nói hắn giống thỏ vậy.

“ Giống chỗ nào ? “

Nhưng mà hắn lại có chút tò mò.

Cô bé trước mặt hắn đáp trả một cách ngây thơ - “ Anh mặc áo ghi lê, anh còn có đồng hồ quả lắc, dáng vẻ của anh còn rất gấp gáp “

“ Vậy nên em khẳng định tôi là thỏ trắng ? “

Vĩnh Thạc đột nhiên có chút buồn cười. Áo ghi lê là hắn thường xuyên mặc, đồng hồ là do mẹ hắn tặng. Còn dáng vẻ gấp gáp kia là do Vĩnh Thạc đã ngủ thiếp đi khá lâu ngoài vườn, sợ rằng cha hắn nhìn thấy sẽ trách mắng nên hắn mới gấp gáp quay về căn nhà nhỏ của riêng mình. Không lẽ vì mấy điều này mà hắn bị coi thành thỏ sao ?

Nghe thấy hắn hỏi, cô lại gật đầu. Lần này, Triệu Vĩnh Thạc không nhin được mà cười.

Cung Giai Lạc hơi ngẩn người nhìn hắn. Hắn có một đôi mắt rất đặc biệt, vừa sắc lại vừa đáng sợ. Nhưng mà khi hắn cười lên lại vô cùng đẹp.

“ Đây là khái niệm của em về thỏ sao ? “

“ Vậy chứ, một con thỏ trắng là như thế nào ? “

Cô bé này, đang hỏi đồ hấn sao.

“Thì là một con vật nhỏ có bộ lông màu trắng, có bốn chân, có đôi tai dài...”

“Không thấy giống...”

“Chẳng phải con thỏ trời sinh là vậy sao?” - Triệu Vĩnh Thạc mặt có chút nhẩn lại.

“Nhưng đối với em, thỏ trắng là phải mặc áo ghi lê, còn phải cầm đồng hồ quả lắc và phải biết đường đến chỗ xứ sở thần tiên nữa...”

Cung Giai Lạc chu đôi môi nhỏ nhắn trả lời.

Hắn càng lúc lại càng cảm thấy buồn cười trước sự kiên quyết tin tưởng kia. Nhưng mà khi nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của cô, Triệu Vĩnh Thạc cũng chẳng muốn cãi lại.

Hắn đột ngột quỳ một chân xuống cho thấp bằng cô, đôi môi cong lên thành một đường hoàn hảo.

“Tên em là gì?”

“Tên Cung Giai Lạc ạ. Vậy anh sẽ dẫn em đến xứ sở thần tiên chứ?”

Cô đôi mắt long lanh nhìn hắn.

Triệu Vĩnh Thạc không trả lời, chỉ là nâng bàn tay nhỏ nhắn của cô lên. Hắn cúi đầu dịu dàng mà hôn.

“Lạc Lạc, chào mừng đến với xứ sở nhỏ bé của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lên Báo

Cung Giai Lạc phải công nhận tốc độ ánh sáng của đám người nhà báo. Làm một phát đã đẩy cô xuống mười tám tầng địa ngục.

Sáng hôm sau, cô vừa bước chân vào trường đã bị bao nhiêu ánh mắt kỳ dị nhìn vào. Lúc đầu, cô cảm thấy rất khó hiểu nhưng sau khi gặp Hạ Việt, cô liền được khai sáng.

Ngồi bên ghế đá, Cung Giai Lạc bị ném cho cả một chồng báo. Hạ Việt còn mở luôn cả báo mạng cho cô xem.

Ngoài việc, giới truyền thông phát hiện ra Triệu gia còn có thêm một đứa con trai nữa thì cư dân mạng tập trung tán thưởng vẻ đẹp trai ngời ngời của Lâm Ngạn, không hề thua kém bao nhiêu so với Triệu Vĩnh Thạc. Rất nhiều thiếu nữ mới lớn mê một anh ta.

Và đương nhiên, những tấm hình mà nhà báo chụp có cả mặt cô bên trong đó, họ còn ngang nhiên viết thêm mắm thêm muối “Lâm Ngạn thiếu gia mang bạn gái của mình về ra mắt gia đình...”

Làm cho Cung Giai Lạc vừa đọc xong, cảm đã rớt xuống đất.

Cư dân mạng không chỉ khen Lâm Ngạn mà còn liên tiếp bình luận chê bai vẻ ngoài của cô. Không bao lâu, bọn họ đã tìm ra danh tính của cô, biết cô học trường nào còn biết cô là học trò của Lâm Ngạn. Cư dân mạng sau khi mò ra được trang cá nhân weibo của cô đã ra sức mà khủng bố. Liên tiếp nói rằng cô không xứng với anh ta. Lúc cô nổi tiếng trên cộng đồng mạng ở Việt Nam cũng không bị tới nỗi thế này.

Làm ơn đi, anh ta không xứng với cô thì có!

Còn trên diễn đàn trường thì khỏi nói tới đi, bọn người của Lê Vũ Đình ra sức mạt sát cô. Tuy là không chỉ đích danh cô nhưng cũng nói xuyên xỏ. Bọn người này cũng nhanh thật.

Vừa nhìn thấy cô và Hạ Việt ngồi ghế đá đằng sau khuôn viên trường, Ngao Yên và Mạc Dung đã nhanh chân chạy tới.

“Giai Lạc, cậu cùng với thầy Lâm quen nhau bao lâu rồi? Dám giấu giếm với bọn mình, khai mau tới hôm qua cậu không về kí túc xá là vì đi dự tiệc với thầy ấy phải không?”

Mạc Dung vừa đến đã tra hỏi cô.

Cung Giai Lạc khóc không ra nước mắt - “Mạc Dung, mình làm sao có thể quên kẻ thù dai như anh ta chứ ? Đừng nghe lời mấy tờ báo kia, cậu cũng biết mình ghét anh ta còn không hết “

Cô nàng thấy cô nói cũng có lý nhưng vẫn nghi hoặc - “Thế còn những tấm hình cậu đi dự tiệc cùng thầy Lâm thì sao ? Nghe nói thầy ấy vốn dĩ xuất thân là con nhà tài phiệt. Thầy ấy không tự nhiên dẫn cậu đến nhà thầy ấy dự tiệc được “

“ Là như vậy... “

Cô thờ dài, kể ra chuyện Lâm Ngạn nhờ cô, đổi lại cô sẽ được sống bình yên với anh ta.

“ Cậu nói thật ? Không hề giấu giếm tui mình đó chứ ? “

“ Minh xin thề đấy “

Cung Giai Lạc đưa ngón tay lên trời thề thốt.

“ Được rồi, mình tạm tha cho cậu “ - Mạc Dung cuối cùng cũng chịu tin cô.

Lúc này tiếng chuông vào tiết lại reo lên. Ngao Yên mau chóng lên tiếng - “ Thôi chúng ta mau vào lớp đi “

Cả bốn người đi vào lớp là cả một khoảng lặng bao trùm lớp học. Những ánh mắt không tốt đều đổ dồn lên người Cung Giai Lạc cho bỏ ghét.

Thực ra thì nếu cô là bọn họ cô cũng sẽ cảm thấy rất quái lạ. Một cô gái có vẻ ngoài xấu xí lại đi chung với một mỹ nam cực phẩm như Lâm Ngạn, lại còn được làm bạn gái anh ta, quả thật khiến cho người ta không khỏi ganh ghét. Cung Giai Lạc cũng chẳng phải tin loại chuyện vịt bầu hóa thành thiên nga nhờ hoàng tử. Cô càng tin là tên Lâm Ngạn kia cũng chẳng phải có ý gì với cô mà làm vậy, anh ta hoàn toàn có mục đích khác mà cô chưa biết được.

Cung Giai Lạc chỉ có thể nhẩn nhai mà vào lớp ngồi học. Cô còn rất nhiều điều nghi vấn, đặc biệt là về hai người tối hôm qua, Triệu Vĩnh Thạc và cha hắn. Rốt cục vì sao hai người đó lại ra về quen biết cô như vậy. Ngay cả Lâm Ngạn cũng như thế, anh ta lúc nhìn thấy tấm hình hồi nhỏ của cô đã có những biểu hiện khác thường.

Cô nhất định tìm ra sự thật này.

Giờ giải lao, Cung Giai Lạc đi nhanh đến văn phòng gặp Lâm Ngạn. Cô nhẹ nhàng gõ cửa đến khi người bên trong lên tiếng.

“ Vào đi “

Cung Giai Lạc bước vào bên trong, cẩn thận đóng cửa lại. Người bên trong đang ngồi gõ laptop một cách chăm chú liền ngược mắt lên nhìn cô. Cung Giai Lạc liếc mắt một cái rồi ung dung ngồi xuống ghế sofa, tự tiện rót cho mình một ly trà. Cô bây giờ chẳng còn hứng thú mà giữ lịch sự với anh ta.

Lâm Ngạn nhìn hành động của cô khóe miệng nhếch một cái. Anh đứng dậy bước tới ngồi xuống đối diện.

“ Bạn học Cung, em có việc gì muốn nói với tôi sao ? “

Anh còn dám hỏi sao ?!

“ Thầy Lâm, em nghĩ thầy đã đọc báo sáng nay rồi “ - Cô dùng giọng điệu dòn nén mà nói.

“ Rồi, thì sao ? “

Lâm Ngạn dừng dừng hỏi ngược lại cô.

Cung Giai Lạc cười lạnh một tiếng - “ Thầy thật sự không có ý kiến gì sao ? “

Anh ta chỉ cười.

“ Anh cảm thấy đem người khác ra làm trò đùa vui lắm sao ? “

Cô đột ngột đổi giọng không vui.

“ Bạn học Cung, đừng tức giận như vậy. Chẳng qua chỉ là mấy bài báo viết nhầm thôi. Dù sao việc giữa tôi và em cũng xong rồi, không cần phải khó khăn đến thế “

Lâm Ngạn ánh mắt tràn ngập ý cười.

Chỉ là mấy bài báo viết nhầm ? Đám người ngoài kia đâu có nghĩ vậy ! Hay rồi, cô bây giờ là trung tâm ném đá của toàn trường.

Cung Giai Lạc đành nhin xuống, anh ta nói cũng không sai. Việc cô nhận lời thì cũng đã làm xong chẳng còn dính dáng gì đến cô nữa. Mấy tin tức kia

sớm muộn gì rồi cũng sẽ chìm xuống thôi.

“ Anh từng quen biết tôi như thế nào ? “

Một lúc sau, cô lại bắt ngờ nhỏ giọng nói. Cung Giai Lạc cần phải tìm hiểu.

Người đối diện nheo mắt nhìn cô, nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh không chút biến sắc nào. Lâm Ngạn cup mắt, đưa tay rót thêm trà.

“ Từng nhìn thấy em trong một khu vườn “

Lúc đó, cô rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp động lòng người. Khi nhìn thấy cô, dù còn rất nhỏ tuổi nhưng đã có thể tưởng tượng ra khi lớn lên, cô xinh đẹp điểm lệ bao nhiêu. Về đẹp ấy có thể làm bất cứ ai rung động, bất kì ai cũng bị mê hoặc. Không trừ một kẻ nào.

Cung Giai Lạc nhìn thấy ánh mắt có chút trầm xuống của người đối diện liền thấy kỳ lạ. Cô ngay lập tức khẩn trương hỏi - “ Khu vườn ? Khu vườn nào ? Năm... “

“ Cung Giai Lạc, tôi đã nói với em rồi. Những nghi hoặc của em, người giải đáp tất cả không phải là tôi “ - Lâm Ngạn bất thành linh cắt ngang lời cô.

Nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói cự tuyệt của anh ta, Cung Giai Lạc đành đem bao nhiêu tò mò, nghi hoặc nuốt trở lại bên trong.

Sự im lặng tràn đến một cách đột ngột giữa hai người. Cô không thể chịu được thêm liền đứng lên xin phép về lớp.

****đãi phân cách cutoe lạc lối****

Buổi tối, đến lượt Cung Giai Lạc đi mua com. Cô đi một mình nên tiện thể đi ngắm phố đêm một chút. Trong đầu cô lảng vảng những lời nói của mẹ trong cuộc điện thoại lúc này.

Giai Lạc đã hỏi mẹ có phải cô đã từng đến Bắc Kinh hay không.

“ Sao con lại hỏi vậy ? “

“ Con chỉ là cảm thấy nơi này rất thân quen “

“ À, phải, trước khi con gặp tai nạn cha mẹ đã từng đưa con về Bắc Kinh thăm nhà nội. Nhưng sau này, khi nội mất nên chúng ta không quay về đó nữa “

“ Tại sao việc này mẹ chưa từng kể qua cho con biết ? “

Cô cảm thấy nghi ngờ trước lời nói của mẹ. Khi mất trí nhớ, cô không nhớ được gì về ông bà nội của mình, chỉ được nhìn qua ảnh một vài lần.

“ Chỉ là mẹ cảm thấy không có gì quan trọng nên mới không nói “

Mẹ cô trở nên ngập ngừng.

“ Vậy, khi đó, con đã gặp gỡ những ai mẹ biết không ? “

“ Thì ngoài ông bà nội ra cũng đâu còn ai con à “

Giọng nói ngập ngừng kỳ lạ của mẹ làm cô không nghi ngờ không được. Nhưng mà mẹ nói dối cô làm gì chứ ?

Cung Giai Lạc vừa đi vừa thở dài. Vừa đúng lúc đến nơi bán đồ ăn. Cô gọi món rồi ngồi chờ đem về. Trong lúc chờ, Cung Giai Lạc đột nhiên để ý đến một chiếc xe hơi màu tía với những chi tiết mạ vàng sang trọng nổi bật trên đường phố đông đúc. Tuy cô không rành về xe nhưng cũng đã nhìn qua đủ loại xe sang trọng, chiếc xe kia quả thật đắt giá hiếm thấy. Có thể thấy chủ nhân của chiếc xe không những thuộc hàng đẳng cấp thượng lưu, mà còn là người có gu thẩm mỹ độc đáo. Ai đi ngang cũng phải ngoái đầu lại mà nhìn. Nếu Giai Lạc không lầm thì đó là một chiếc Ghost Fenice Milano của dòng Rolls Royce, giá cũng là vài triệu USD. Quả là khiến cho người khác phải trầm trồ.

Cung Giai Lạc mua com xong liền nhanh chân trở về kí túc xá. Đi được một đoạn, cô đột nhiên có cảm giác ai đó đang đi theo mình. Quay người lại thì lại thấy chiếc xe sang trọng lúc nãy đậu bên kia đường, còn lại chẳng thấy người nào đáng nghi. Quái lạ, chiếc xe đó cũng đi đường này sao ? Chắc tại do cô đã nghi quá thôi, xe người ta đi đâu thì cũng đâu liên quan đến cô.

Nghĩ vậy, Cung Giai Lạc tiếp tục bước đi. Về đến kí túc xá, cô liền chạy nhanh lên phòng. Bây giờ chắc hai cô nàng kia đói lắm rồi, cô đi lâu như vậy chắc chắn sẽ bị oán trách một trận.

.....

..

“ Triệu tổng, chúng ta về chứ thưa ngài ? “

Tài xế nhẹ giọng lên tiếng hỏi.

Người đàn ông phía sau không trả lời, điều thuốc trong tay hắn sắp tàn hết. Hơi khói lan toả xung quanh không gian, mờ ảo che khuất đôi mắt sắc nhọn như dao trong bóng tối. Đáng về người đàn ông tịch mịch lạnh lùng. Hắn nhấn nút cho kính xe tự động hạ xuống, hơi khói mới từ từ trôi theo làn gió đêm.

Tầm mắt hắn di chuyển nhìn đến cổng kí túc xá, ánh mắt bén nhọn lại trở nên trầm lặng, sự nhung nhớ vương vấn trên đôi mắt nâu trầm của người đàn ông, một khắc sau liền tan biến.

“Đi, về biệt thự Morell “

Tiếng nói thanh lạnh vang lên trong đêm tối.

Chiếc xe sang trọng ngay sau đó liền lăn bánh, nhanh chóng đi ra đường lớn đông đúc hòa mình vào dòng xe ngược xuôi.

****đãi phân cách cutoe lạc lối****

Vừa mở cửa phòng ký túc xá ra, thì Cung Giai Lạc đã bị Mạc Dung lôi cổ vào, đem thức ăn đặt sang một bên.

“Này, cậu sao thế ? “

Cô nàng khẩn trương kéo cô đến trước màn hình laptop của Ngao Yên.

“ Chuyện gì vậy, Ngao Yên ? “

“ Giai Lạc, cậu nhìn bài đăng này đi, nó mới xuất hiện trên diễn đàn trường một tiếng trước “ - Ngao Yên lo lắng nhìn cô.

Cung Giai Lạc lướt mắt qua đọc một chút liền kinh ngạc, đôi mắt mở lớn.

Bài viết như sau :

“ Trước đây khi thầy Lâm mới vào trường, nữ sinh nào đó đã cố tình gây chuyện với thầy để gây sự chú ý bằng việc làm vấy mực lên áo. Rồi sau đó nhiều lần viện cớ nộp bài đề ra vào văn phòng phó giáo sư Lâm vào giờ giải lao, còn đóng cửa kín mít. Ai biết được hai người họ suốt giờ giải lao làm gì trong đó. Rõ ràng là nữ sinh kia muốn quyến rũ thầy giáo. Nghe đồn cô ta đã qua đêm nhà thầy Lâm rồi. Đúng là hư đồn. Mà phải chi nữ sinh kia xinh đẹp không nói, nghe đồn là kẻ có nhan sắc tệ hại nhất trường, thật không biết xấu hổ là gì... “

Cung Giai Lạc đọc được hết bài đăng đó đã muốn đập luôn cái máy. Sao có thể trắng trợn vu khống cô như thế chứ ?! Không những vậy bên dưới bài đăng còn kèm theo một tấm hình, tuy là chụp nghiêng nhưng vẫn nhìn ra là cô lúc bước vào văn phòng của Lâm Ngạn sáng nay.

“ Là ai viết bài này chứ ? Sao dám vu khống người khác như vậy ?! “ - Cung Giai Lạc tức giận lớn tiếng.

“ Mình nghĩ mình biết ai “

Ngao Yên nhìn vào tên người đăng trên màn hình nhẹ giọng nói.

“ Là của bọn người Lệ Vũ Đình sao ? “ - Mạc Dung bên cạnh gấp gấp hỏi.

“ Không phải, là Từ Du bên khoa thiết kế thời trang. Mình từng thấy nick này trên diễn đàn rồi nên mới biết “

Ngao Yên bình tĩnh đáp.

Cô vừa nghe thấy cái tên ngay lập tức nhướn cao lông mày.

“ Từ Du, hoa khôi khoa thiết kế thời trang sao ? Cô ta sao lại nhắm vào Giai Lạc chứ, cậu ấy đâu có làm gì cô ta “

Mạc Dung vô cùng ngạc nhiên.

Cung Giai Lạc im lặng không trả lời. Cô đoán chắc rằng Từ Du rất thích Lâm Ngạn, vì thế khi nghe nấy tin tức viết cô là bạn gái của anh ta liền tức giận. Nhưng cô không ngờ Từ Du lại làm như vậy, dùng một bài đăng bôi nhọ cô, phóng đại mọi chuyện.

Cô neho mắt nhìn vào màn hình. Tất cả cũng là do cái tên phó giáo sư kia mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lạc Đường Thấy Chuyện Không Hay, Ra Tay Giúp Đỡ

Đúng y như rằng sáng hôm sau, Cung Giai Lạc tiếp tục bị bao vây bởi những ánh mắt khinh bỉ của các sinh viên trong trường. Đặc biệt là nữ sinh. Cô cũng đành mặc kệ mà đến lớp. Không may cho cô trên đường đi lại đụng phải kẻ không nên đụng.

Từ Du đứng trước mặt cô, đưa mắt nhìn cô từ dưới lên trên. Cô ta nhếch môi đầy biểu ý khinh thường. Từ Du không nói gì, phía trước đi thẳng. Lúc đi ngang qua còn cố ý đụng phải Cung Giai Lạc làm tập vở trên tay cô rớt xuống.

Cô phải nhịn xuống ngọn lửa muốn bùng lên trong lòng mình. Nhịn đi Cung Giai Lạc !

Đội Từ Du đi khuất cô mới thở hắt ra, cúi người xuống nhặt sách vở. Bản thân lại tự cười nhạt.

Nhìn xem Cung Giai Lạc, mày cũng có ngày bị người khác xem thường như thế này đây.

Đột nhiên, có một bàn tay lợm đờ giúp cô. Nhìn tay thôi cô cũng biết là ai nên chẳng cần ngước mắt lên.

“Giai Lạc, nếu cảm thấy không chịu được thì đừng nhìn nữa. Cứ trở lại chính mình đi” - Hạ Việt nhìn cô mà trong lòng không vui. Nhìn bạn thân mình bị ức hiếp như vậy cậu cũng không chịu được. Cung Giai Lạc vốn dĩ là một người vô cùng mạnh mẽ, trước đây không một ai có thể ức hiếp được cô.

Cung Giai Lạc đứng dậy, cười một cái gượng gạo - “Chẳng phải cậu còn viết truyện gì đó sao ?”

“Bộ cậu nghĩ mình vì một câu chuyện mà mặc kệ bạn mình bị ức hiếp sao ? Cậu bị người ta nói xấu như vậy mà cũng còn nhìn được ?”

Cậu khoanh tay trước ngực nghiêm giọng.

“Cậu biết chuyện trên diễn đàn rồi à ?”

“Biết rồi”

Cô cảm động nhìn người đối diện - “Bánh bèo a~, chỉ có nhà người đối với ta tốt nhất”

Hạ Việt trừng mắt nhìn cô - “Cậu đang giả điên với mình đấy hả ?!”

Cung Giai Lạc nhún nhún vai - “Mình không phải chỉ vì cậu mà nhìn đâu. Không nhìn thì sao, làm loạn à ? Mục tiêu mình tới đây là học đại học, nếu mình không giữ vững lập trường, hờ hững có chuyện là làm loạn thì thôi về nhà cho xong”

Hạ Việt chỉ biết lắc đầu thờ dài.

“Chịu thua cậu rồi, đi thôi”

****đãi phân cách cutoe lạc lối****

Cả một tuần nay, cô thật sự không được sống yên ổn. Đi đâu cũng phải chịu những tiếng xầm xì, trên diễn đàn trường thì bọn người đó đăng bao nhiêu bình luận chửi cô. Lâm Ngạn vừa tha cho cô sống yên thì tới bọn người này.

Đáng chết ! Anh ta quả thật biết tính toán.

Bắc Kinh bước sang tháng mười một đã ulla về những cơn gió lạnh thấu xương. Cung Giai Lạc phải mặc khá nhiều áo ấm, cô chưa quen với cái thời tiết này cho lắm.

“Giai Lạc, nhìn cậu như cái chăn bông vậy. Chỉ mới có mười độ mà cậu run cái gì” - Hạ Việt nhìn cô lờm ngớt.

Cô từ trên xuống dưới mặc mấy cái áo, quần mấy lớp khăn. Cung Giai Lạc hai tay ôm người, run lên cầm cập - “Tên bánh bèo chết tiệt, đêm tối lạnh lẽo như thế này mà cậu còn rủ mình đi ra ngoài ăn khuya, muốn mình chết cóng sao ?!”

“Này mình có lòng tốt bao cậu đi ăn lẩu cho ấm bụng. Ăn no căng bụng mà còn than cái gì”

Hạ Việt cao giọng hỏi.

Người bên cạnh vừa đi vừa lạnh run, hai người đi thêm được vài bước thì bỗng dưng Hạ Việt đứng lại, đầu ngó nghiêng xung quanh, bất thần hỏi một câu.

“Chúng ta đang ở đâu vậy ?”

Giống như có sét đánh ngang đầu hai người vậy. Nhìn đi nhìn lại mới thấy cả hai đang đứng ở một góc phố không một bóng người, cửa hàng xung quanh

cũng đã đóng cửa hết, đêm tối lạnh lẽo như thế này còn lạc đường nữa chứ. Tên bánh bèo đáng chết này, cô mù đường mới leo đèo theo cậu ta, rốt cục cũng là lạc đường.

Cung Giai Lạc cau mày hỏi.

“Này, nơi cậu để xe ở đâu, cậu cũng không nhớ sao ?”

“Không nhớ “

“...”

Bánh bèo chết tiệt, sao nhà người không đập đầu vào tường mà chết luôn đi !

“Bọn người các người đừng có mà quá đáng !!! “

Tiếng hét vang lên làm Cung Giai Lạc giật cả mình, ngay cả Hạ Việt cũng hét hồn phải quay đầu hướng về nơi âm thanh phát ra.

Hai người bọn cô nhanh chân chạy đến một con hẻm gần đó, nấp sau bức tường, tò mò nhìn vào trong con hẻm tối.

Bên trong là con hẻm cụt, có một toán người chia làm hai phe giống như đang chuẩn bị đánh nhau. Một bên khoảng mười mấy người mặt mũi non nớt, còn mặc nguyên áo đồng phục trường cấp ba trên người, trên tay cầm cây cầm gậy. Một bên lại đối lập hoàn toàn, cũng cỡ hai mươi người nhưng toàn thân hình to cao lực lưỡng mặc đồ đen, tuy không cầm vũ khí nhưng gương mặt chúng dữ tợn, có cảm giác đều là những kẻ đào tạo chuyên nghiệp.

Nhìn sơ qua cũng biết một bên là đám đầu gấu cấp ba, bên kia là bọn xã hội đen chuyên nghiệp.

“ Là bọn người đó “

Hạ Việt ngạc nhiên xoay đầu nhìn cô - “ Cậu biết bọn người đó à ? “

Cung Giai Lạc tuy không nhớ mặt hết tất cả nhưng nhận ra một tên trong đám người học cấp ba đó, chính tên đó hôm bữa rút dao ra hù dọa cô ở quán rượu.

Cái đám học cấp ba này đúng là chuyên đi gây rối trật tự. Cô cố gắng lắng nghe xem bọn họ nói với nhau cái gì.

“ Tam Vương các người sao có thể ức hiếp người quá đáng như vậy ! “

“Bọn ta đã nói rồi, khu này do Tam Vương quản lý, bất kỳ băng đảng nào cũng không được đi qua khi chưa được cho phép, đặc biệt là Ngạn Thanh hội tuyệt đối cấm bước chân vào đất của Tam Vương. Kẻ nào dám chết không toàn thây ! “

Giọng nói của kẻ dẫn đầu nhóm người lạnh lẽo vang lên.

“Bọn ta chỉ là có việc mới đi ngang qua khu này chứ chẳng làm gì cả. Các người sao có thể vô duyên vô cớ đòi đánh người chứ ?! “

“ Có việc mới đi ngang mà cầm nhiều vũ khí như vậy lại còn lảng vảng sang mấy con hẻm nhỏ để tránh gây chú ý ? Ta thấy các người là muốn do thám Tam Vương bọn ta thì đúng hơn. Trúng mà muốn chơi đá sao ? Ta nghĩ lũ con nít ranh các người nên về học cho xong trung học đi “

“ Các người ! “

Lưu Uy tức giận mà cứng họng. Vì muốn báo thù vụ đốt địa bàn mà cậu ta đã tìm cách tính kế, dẫn người qua khu thuộc địa bàn của Tam Vương mà thám thính, ai ngờ lại bị bọn người của Tam Vương phát hiện.

Cung Giai Lạc quan sát đám đông mà thầm nghĩ thì ra đây là Tam Vương hội và Ngạn Thanh hội mà Ngao Yên từng nhắc đến.

Nhưng mà người của Tam Vương hội đông như vậy, lại là xã hội đen lão luyện, nếu như đánh nhau thì thắng chắc. Dù sao bên kia cũng chỉ là đám nhóc cấp ba, còn nhỏ tuổi hơn cô. Cung Giai Lạc cũng chẳng muốn chứng kiến cảnh đánh nhau, nếu có đồ máu thì phải làm sao ?

Cô nghĩ ngợi đôi chút.

“ Hạ Việt trong điện thoại cậu hình như có cái nhạc tiếng còi báo động xe cảnh sát phải không ? “

Hạ Việt gật đầu.

“ Thì sao ? Cậu tính làm gì ? “

Cung Giai Lạc nhanh chóng mở khóa ba lô lấy ra một chiếc loa mini hình vuông, có thể cầm trong lòng bàn tay. Cậu sừng sốt nhìn cô - “ Cái loa này cậu còn giữ à ? “

Cái loa nhỏ này hồi đó cô hay dùng để tập nhảy trong lớp học. Cung Giai Lạc vẫn còn giữ cho đến giờ.

“ Mau đưa điện thoại của cậu đây “

Hạ Việt thấy vậy liền đưa điện thoại cho cô. Giai Lạc sau khi kết nối hai cái xong liền cầm điện thoại mở danh sách bài hát ra. Vặn loa âm lượng lớn nhất. Cô nhấn Play một cái, ngay lập tức âm thanh còi xe cảnh sát vang lên inh ỏi cả một góc phố. Đám người bên trong kia liền giật mình.

Kẻ dẫn đầu của Tam Vương liền nhú mồm - “ Sao cảnh sát lại tới đây giờ này chứ “

Một kẻ khác đứng bên cạnh khản trương nói - “ Tôi nghĩ chúng ta nên rút đi. Dù sao lão đại cũng đã căn dặn hạn chế hết sức dưng dưng với cảnh sát “

Kẻ đứng đầu gật đầu lại nhìn sang đám nhãi nhép đối diện - “ Hôm nay xem như các người gặp may “. Rồi giờ tay ra hiệu cho cả một toán người rút.

Thấy bọn chúng di chuyển nhanh ra phía này, Cung Giai Lạc liền giật mình kéo Hạ Việt ra sau cái thùng rác lớn trốn. Tiện tay vặn nhỏ loa lại để tránh bị bọn chúng phát giác.

Khi người của Tam Vương vừa đi khuất. Cô liền quay trở ngược lại chỗ cũ. Lần này đến lượt người Ngan Thanh chạy ra. Cung Giai Lạc chú ý đến kẻ hôm bữa đã gây sự với cô, chờ đến lúc hắn ta vừa chui đầu ra khỏi hẻm, bất thành linh cô giơ chân lên làm hắn ta bị vấp ngã lăn xuống đất.

“ Mẹ nó ! Đứa nào ?! “

Cả đám người đang chạy ra khỏi hẻm liền dừng bước, quay phắt nhìn cô kinh ngạc. Tên vừa ngã xuống cũng ngược mắt lên, vừa nhìn thấy cô đã sùng sốt.

“ Cô ! “

“ Chào “

Cung Giai Lạc mỉm cười nhìn hắn ta.

“ Cô là ai ? “ - Lưu Uy tiến lên nhìn cô gái kỳ lạ trước mặt.

Cung Giai Lạc bấm loa trở lại, giọng lên cao - “ Tôi nghĩ các người nợ tôi một lời cảm ơn đây “

Lưu Uy nhìn chiếc loa phát ra tiếng còi xe cảnh sát, nhú mồm - “ Thì ra là cô đã bấm loa. Nhưng sao cô lại giúp bọn tôi ? “

“ Chẳng qua là thấy việc không hay trên đường nên mới ra tay giúp thôi. Với lại tôi trông thấy người quen trong đám người các cậu nên mới giúp “

Cung Giai Lạc cười nhạt.

“ Là ai ? “

Cô hất mặt về phía kẻ vừa ngã xuống đất kia, nói một câu mà mặt không hề biến sắc - “ Cậu ta từng tán tỉnh tôi “

Vừa nói dứt câu, nguyên cả một đám người tròn mắt nhìn cô lại nhìn sang tên vừa ngã. Lưu Uy nghe vậy chỉ nhếch mép - “ Hải Tân, ta không biết người thích của cậu như vậy “

“ Mẹ nó, ông đây không tới mức phải tán tỉnh một con vịt bầu đâu ! Đừng có ăn nói hàm hồ “

Tên đó vừa nghe thấy đã ngay lập tức đứng dậy, tức giận lớn tiếng.

“ Dù sao thì cũng cảm ơn cô. Cô muốn trả ơn thế nào cứ nói. Lưu Uy tôi rất sòng phẳng “

Lưu Uy nói xong đột nhiên trông thấy một chàng trai tiến đến chỗ cô.

“ Là ai vậy ? “

Cậu ta lên tiếng hỏi Giai Lạc, cùng lúc quan sát chàng trai đó. Đúng thật là mỹ nam. Gương mặt trắng trẻo thanh tú, đẹp một cách khó tin giống như bước ra từ truyện tranh vậy.

“ Là bạn tôi, cậu ấy đi theo thôi “ - Cô nhẹ nhàng đáp.

Hạ Việt nhìn người đứng đối diện mà nhú mồm. Tên nhãi này làm gì nhìn chăm chăm cậu thế.

“ Cung Giai Lạc tôi hiện tại chưa biết nên đòi gì. Cậu cứ giữ lời cảm ơn này đi. Nếu như có duyên gặp lại, lúc đó tôi sẽ đòi cậu trả ơn sau “

Cô cao giọng nói.

Nghe giọng nói của cô, Lưu Uy mới giật mình thoát ra khỏi mơ suy nghĩ kỳ lạ về người con trai trước mắt. Cậu ta khoẻ miệng hơi cong - “Cung Giai Lạc, đã nhớ rồi. Nếu có duyên thì sẽ tái ngộ”

Cậu ta vừa nói nhưng không nhìn cô lại nhìn người bên cạnh cô. Nói xong xoay người cùng đồng bọn bỏ đi, đi được một đoạn Lưu Uy lại xoay đầu nhìn người phía sau rồi mới đi tiếp.

Cung Giai Lạc nhìn thấy cảnh đó mà không nhận được phá lên cười - “Này, tên thiếu gia Lưu Uy đó thích cậu đấy”

“Bà đây không thích con nít chưa trưởng thành” - Hạ Việt nheo mắt nhìn cô.

“Chưa trưởng thành cái gì, người ta chắc cũng đủ mười tám rồi, lại đẹp trai thiếu gia con nhà giàu nữa chứ. Thôi thì qua làm sủng vật nhà người ta đi”

Cung Giai Lạc tiếp tục trêu chọc cậu.

“Biến !”

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vô Tình Gặp Nhau

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên kéo Cung Giai Lạc ra khỏi giấc ngủ nặng nề. Tối hôm qua tìm được đường về kí túc xá thì cũng đã 12 giờ làm cô phải leo tường vào trong, đã thế đêm ngủ lại còn gặp ác mộng.

Không hẳn là ác mộng, mà là một giấc mơ quen thuộc. Về một khu vườn toàn là cây hoa anh đào, còn có xuất hiện một cậu bé với đôi mắt đầy bí ẩn. Cô cảm thấy rất nhức đầu vì ngủ không đủ giấc.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân cô cùng Ngao Yên và Mạc Dung lên lớp. Đến chiều cô tính rủ Hạ Việt cùng lên thư viện, ai ngờ bị cự tuyệt với cái lý do mắc đi sinh hoạt câu lạc bộ nhảy. Tên bánh bèo này dám bỏ rơi bạn bè. Thật ra cô cũng muốn tham gia vào câu lạc bộ nhảy nhưng nghĩ lại không thể theo đến cùng nên thôi.

Không phải tự nhiên mà dạo này Cung Giai Lạc siêng năng đến thư viện đọc sách như vậy. Cô muốn trau dồi thêm kiến thức, tìm hiểu trước các bài học. Dạo này, giảng viên trong trường có cái nhìn không tốt về cô do vụ cô lên báo với Lâm Ngạn. Cả trường ai cũng nói cô và phó giáo sư Lâm quen nhau. Nếu năng lực học tập cô không tốt, giảng viên càng nghĩ xấu về cô, sau này thi, điểm số chắc chắn không khả quan.

Trong lúc Cung Giai Lạc đang lựa sách trên kệ thì nghe loáng thoáng bên kia kệ sách giọng nói của mấy nữ sinh.

“Cậu nghe chuyện gì chưa ? Lệ Vũ Đình vừa ký hợp đồng với công ty giải trí SkyA đó, cô ta sắp được ra mắt công chúng rồi”

“Thật vậy sao ? SkyA là công ty giải trí lớn nhất của Đại Lục có tầm ảnh hưởng rất lớn, sao Lệ Vũ Đình có thể kiếm được hợp đồng với công ty họ vậy ?”

“Vậy mà cậu cũng không biết sao ? Nhờ danh tiếng của cha cô ta”

“Cũng đúng. Hèn chi dạo này, cô ta càng lúc càng huênh hoang. Trong lớp học không xem ai ra gì. Cứ cho là cô ta có giọng hát cũng không cần kiêu ngạo như thế”

Không cần nhìn mặt, Cung Giai Lạc cũng biết đây là nữ sinh của khoa thanh nhạc. Bọn họ có vẻ cũng chẳng ưa gì Lệ Vũ Đình. Nghe bọn họ nói vậy thì cô ta chắc sắp trở thành ca sĩ rồi. Như thế cũng tốt, sau này cô ta bận rộn rồi khỏi đi kiếm chuyện với cô.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại trong túi cô rung lên. Cung Giai Lạc nhanh chóng bắt điện thoại.

“Cậu tập nhảy xong rồi sao ?”

“Xong rồi, cậu mau xuống công trường đi”

“Làm gì ?”

“Mình cần mua một số đồ dùng trong căn hộ, cậu đi cùng đi”

“Ồ cả tháng rồi mà cậu chưa mua à ?”

“Chưa, cả tháng nay bếp trông không toàn ăn cơm tiệm”

“Vậy thì ăn cơm tiệm tiếp đi “

“... “

“Được rồi, được rồi, mình xuống ngay “

****dải phân cách cutoe lạc lối****

---Tổng công ty Golden---

“Triệu tổng, cuộc họp lần này có vẻ không khả quan cho lắm. Đám người cổ đông trong vụ này muốn chống lại ngài “

Chu Thuần bộ dạng nghiêm cẩn, cố gắng bước nhanh theo người bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh anh thân hình cao lớn vận âu phục đắt tiền, trên vai khoác hờ hững chiếc áo choàng đen lớn. Hắn mỹ quan hào nhoáng, ánh mắt sắc lạnh ma mị. Đôi môi đầy đặn của hắn gợi cảm nhếch lên khe khẽ - “Mấy lão già đó là vậy, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, gió chiều nào thì xuôi theo ấy chứ không chịu mở tầm nhìn của bản thân ra “

“Vậy theo ý ngài... “ - Chu Thuần cẩn thận nhìn hắn.

“Bọn chúng như vậy cũng tốt. Cứ tiếp tục biến thành những con cờ để ta lợi dụng. Thương trường như chiến trường, không có tầm nhìn xa, cũng không có óc suy luận thì sớm muộn gì cũng chết. Đợi đến khi dự án được tiến hành rồi, mấy lão ấy cũng chẳng làm gì được “

Những bước chân của Triệu Vĩnh Thạc, không nhanh không chậm nhưng toát lên khí thái vương quyền tiến về phía trước. Những nhân viên trong công ty ai ai nhìn thấy hắn cũng phải đứng lại cúi chào.

Nghe hắn nói, Chu Thuần không hỏi thêm gì nữa. Anh đã theo người đàn ông này lâu như vậy, tuy không thể hiểu hết lòng dạ của hắn nhưng cũng hiểu được sáu bảy phần. Triệu Vĩnh Thạc tính toán thâm sâu, không một ai có thể hiểu hết được hắn. Suy nghĩ của người đàn ông này luôn khác với người thường. Ngay cả anh trai mình là đứa con trai chính thống của Triệu gia mà hắn cũng có thể loại trừ ra khỏi tập đoàn này. Chứng tỏ hắn thâm hiểm tới mức nào.

Đám lão già cổ đông trước kia bị Triệu Vĩnh Thạc lợi dụng đưa hắn một bước lên làm tổng giám đốc. Bây giờ, cảm thấy hắn là mối đe dọa nên muốn đạp hắn xuống, nhưng e là quá khó. Triệu Vĩnh Thạc là người một khi muốn thứ gì thì nhất định thứ đó sẽ là của hắn, nếu đã là của hắn thì sẽ vĩnh viễn là của hắn. Hắn là một người vô cùng tham vọng và ngạo mạn. Không một ai, cũng không một kẻ nào có thể đối chọi lại với hắn.

Anh và hắn có thể coi như bằng hữu lâu năm. Nhưng đối với hắn, Chu Thuần luôn có một sự kính nể nhất định.

Bước ra khỏi toà cao ốc, Chu Thuần nhanh chân đi về phía trước mở cửa xe cho hắn. Chiếc xe sang trọng bắt đầu lăn bánh.

“Triệu tổng, còn có một chuyện tôi muốn báo cáo “

Anh ngồi ghế trước khẽ cúi mặt ra sau.

Người đàn ông ngồi phía sau lạnh lùng đáp lại - “Nói “

“Về việc ngài kêu tôi điều tra lúc trước, đã có thêm vài thông tin mới. Cung Giai Lạc mất trí nhớ là do một tai nạn. Nhưng bệnh viện ở bên Việt Nam nói, cô ấy là được chuyển viện từ nước ngoài về Việt Nam, trước đó cô ấy gặp tai nạn ở Bắc Kinh... “

“Ở Bắc Kinh ? “

Đôi lông mày anh tuấn nhíu sâu, tạo thành một đường giữa trán. Cung Giai Lạc gặp tai nạn ở Bắc Kinh, vì sao hắn không biết chuyện này ?

“Vâng, họ còn nói sau khi về Việt Nam, cô ấy còn bị hôn mê mất hơn hai năm mới tỉnh lại “ - Chu Thuần nhanh chóng báo cáo những gì mình vừa điều tra được.

Bàn tay to lớn của người đàn ông đặt trên đùi siết chặt.

“Có chuyện đó nữa sao ? “

“Vâng, thưa Triệu tổng, đây đều là những thông tin chính xác “

Anh quan sát vẻ mặt của người đàn ông mà âm thầm sửng sốt. Có phải vừa rồi anh nhìn lầm không, rõ ràng đáy mắt hắn xẹt qua tia đau lòng. Cô gái mà Triệu Vĩnh Thạc kêu anh điều tra rốt cục có quan hệ thế nào với tổng giám đốc.

Triệu Vĩnh Thạc ngồi ở ghế sau, bóng tối trong xe che mất nửa gương mặt anh tuấn. Chỉ có thể nhìn thấy một con mắt của hắn sắc nhọn có chút đau đớn. Dần dà, ánh mắt trở nên lãnh đạm. Hắn im lặng một lúc lâu.

****dải phân cách cutoe lạc lối****

Hạ Việt dùng xe riêng của mình chở cô đi đến trung tâm mua sắm Zenus Mall. Zenus Mall là trung tâm mua sắm lớn nhất ở Bắc Kinh, nơi này chỉ vừa mới xây dựng xong, hôm nay chính là ngày khai trương. Nghe nói đây là sự kết hợp giữa trung tâm thương mại và siêu thị nên thu hút được rất nhiều người, nhiều tầng lớp khác nhau.

Hạ Việt lái xe xuống tầng hầm gửi xe rồi đi vào với cô. Cung Giai Lạc xem qua cái bếp của nhà cậu rồi. Đúng là trống trơn, trống trống hoác. Chỉ có cái tủ lạnh, lò vi sóng, mấy cái chén, vài cái đĩa.

“Đi thôi, qua bên này”

Cô kéo cậu qua một gian hàng. Trước tiên là phải mua nồi cơm điện, thớt, dao, mua thêm muống đĩa, mua luôn đồ ăn và gia vị.

Tuy nói Cung Giai Lạc là tiểu thư nhưng mà mẹ cô dạy cô làm bếp qua nên ít ra cô cũng không vô dụng đến mức không biết nấu cơm như mấy cô tiểu thư kia.

“Này, cậu mua mứt dâu nhiều như vậy làm gì?”

Hạ Việt cau mày nhìn cái người đang thấy cả bảy tám hộp mứt dâu vào xe đầy khí thế.

“Để mình ăn”

Cô không thèm đếm xỉa đến gương mặt cau có kia, lấy mứt dâu nhiều nhất có thể. Dù sao tên này cũng là thiếu gia mà, lo gì. Bạn bè với nhau mặt dày quen rồi, không sao.

Cậu trở mắt nhìn đồng mứt dâu Giai Lạc vừa lấy. Hạ Việt thừa biết cô rất thích ăn mứt dâu, không những thích mà còn bị nghiện. Một ngày, cô mà có thể ăn hết hai hộp. Cậu cũng lắc đầu bó tay.

“Nè nè, mua đồ ăn cho mình hay cho cậu vậy?”

Cậu nheo mắt hỏi, ra tay cản cô lại không cho lấy thêm.

Cung Giai Lạc làm mặt xấu - “Đồ ăn của cậu cũng là mình ăn thôi. Một tuần thì hết ba ngày mình qua nhà cậu ăn rồi. Mua cái này để sẵn cho mình”

“Nhà người không được lấy nữa”

Hạ Việt cương quyết đứng chắn ngang gian hàng mứt dâu.

“Nè đừng có ích kỷ như vậy chứ? Cậu là đại gia mà có mấy hũ mứt thôi không cần phải hà tiện với bạn bè như thế”

“Không cho, không cho lấy”

Hạ Việt lấy toàn bộ thân người mình che chắn gian hàng mứt. Cô liền dùng sức đẩy cậu ra. Hai người cứ như vậy vừa đẩy nhau vừa đùa giỡn. Ai đi ngang cũng dòm ngó hai người. Nhìn còn tưởng tình nhân ấy chứ.

.....

...

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Triệu Vĩnh Thạc cùng một đoàn người theo sau hộ tống bước vào trong tầng một của khu mua sắm. Bên phải hắn là Chu Thuấn, bên trái là người quản lý.

Zenus Mall là dự án mới nhất của Golden. Hôm nay là ngày khu mua sắm này được khai trương nên hắn muốn ghé thăm xem thế nào. Người quản lý bên cạnh khép nép, cẩn thận giới thiệu về khu mua sắm cho hắn nghe.

Triệu Vĩnh Thạc bước đi đến đâu, tất cả phụ nữ đều như muốn điên cuồng đến đó. Không mất bao lâu, để cả một đám đông phụ nữ vây quanh nhìn hắn. Người đàn ông cao lớn dũng mãnh như báo, gương mặt anh tuấn mê người, ánh mắt sắc bén như động vật hoang dã rình mồi. Từng cử chỉ thanh lịch, từng cái liếc mắt mị hoặc của hắn đều khiến phụ nữ muốn dính lấy thân thể người đàn ông. Cam tâm tình nguyện nhảy xuống địa ngục.

Trong lúc đang quan sát xung quanh, đôi mắt nâu trầm bị đánh lạc hướng bởi thân ảnh của người đằng xa.

Cô đang cười, nụ cười xinh đẹp động lòng người thờ nào chiếm trọn toàn bộ sự chú ý của hắn. Khiến cho trái tim lạnh lẽo của người đàn ông bị soi rọi bởi một tia ấm áp. Cảm giác này đã lâu lắm rồi mới trở lại, hắn tưởng chừng sẽ không bao giờ cảm nhận lại được nữa. Nhưng, chưa đầy giây sau, tia ấm áp kia đã bị dập tắt hoàn toàn.

Triệu Vĩnh Thạc đẩy mắt đen thẫm, ánh mắt sắc nhọn như dao muốn nuốt chửng cả hình ảnh của đôi nam nữ đang cười đùa với nhau từ xa.

“Triệu tổng, thưa ngài muốn đi tiếp chứ?”

Thấy tổng giám đốc ánh mắt có chút mất tập trung, người quản lý liền lo lắng. Sợ rằng mình nói điều gì đó làm hấn không vui.

Triệu Vĩnh Thạc ánh mắt lạnh lẽo khiến cho người bên cạnh càng khản trương hơn. Hấn không trả lời, chân cất bước đi về phía trước. Cả một đoàn người phía sau thấy vậy cũng lo lắng mà im phăng phắc, chỉ biết theo sau.

****dải phân cách cutoe lạc lối****

Cô cùng Hạ Việt đi mua đồ cũng mất cả tiếng. Tính tiền xong, cậu xuống tầng hầm lấy xe còn Giai Lạc đứng trước cổng chính chờ.

Đang đứng chờ nhằm chán bỗng nhiên cô thấy một đám đông đang di chuyển ra ngoài cửa chính. Cung Giai Lạc để ý đám đông kia toàn là phụ nữ, chẳng lẽ có nam diễn viên, ca sĩ nổi tiếng nào xuất hiện ở đây sao ?

Cô vội vàng né sang một bên, nhưng đám đông tràn ra như kiến làm cô né không kịp. Người xô người đẩy làm Cung Giai Lạc mất thăng bằng. Cô bị cuốn vào đám đông không thương tiếc.

Đến khi không còn trụ vững được nữa, Cung Giai Lạc bị một lực mạnh đẩy tới mà cả người nhào xuống. Bất thành lĩnh, một cánh tay trắng kiết bắt lấy eo cô giữ lại.

Cô mở mắt kinh ngạc nhìn người bên trên. Mùi hương của gỗ tuyết tùng lan man trước cảnh mũi xinh đẹp. Mùi hương của người đàn ông hoang dã khiến lòng người mê muội. Cô có thể trông rõ từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt hấn. Đôi mắt nâu trầm sắc lạnh nhìn cô rõ ràng đến mức chân thực. Ánh mắt gần nhau trong phút chốc. Cung Giai Lạc nghe rõ trái tim mình muốn đập thủng lồng ngực để nhảy ra ngoài. Sao hấn lại có mặt ở đây chứ ?

Người đàn ông chậm rãi đỡ cô đứng dậy. Giọng nói trầm thấp khẽ vang lên - “ Không sao chứ ? “

Cung Giai Lạc chớp mắt liên tục rồi khẽ gật đầu, nhỏ giọng trả lời - “ Cảm ơn “

Cô phát hiện tay hấn vẫn chưa rời khỏi eo cô. Giai Lạc nhìn xuống phía dưới mắt tự nhiên. Triệu Vĩnh Thạc hiểu ý liền thả tay ra. Hấn chau mày, cô là vẫn dùng ánh mắt xa lạ nhìn hấn.

Đột nhiên một chiếc xe thể thao dòng Ferrari màu trắng chạy đến khẽ bóp kèn. Đám đông xung quanh ngay lập tức tản ra. Hạ Việt bước xuống xe, đi tới chỗ cô đang đứng.

“ Giai Lạc, có chuyện gì vậy ? “

Cậu đưa mắt nhìn người đàn ông trước mắt. Cậu đương nhiên nhận ra hấn là ai. Nhưng sao hấn lại xuất hiện ở nơi này ?

Cung Giai Lạc liền lắc đầu - “ Không có gì. Chúng ta mau về thôi “

“ Hạ thiếu gia, hân hạnh được gặp. Không ngờ cậu cũng ở đây “

Người đàn ông bất ngờ lên tiếng.

Hạ Việt nhìn hấn - “ Anh biết tôi sao ? “

Triệu Vĩnh Thạc khước miệng cong lên, chậm rãi nói - “ Gia tộc họ Hạ có tiếng như vậy, đương nhiên đứa cháu trai độc tôn luôn được nhắc đến. Và lại lần trước, cậu cũng đã tham gia bữa tiệc của Triệu gia, tiếc rằng Hạ thiếu gia đã ra về từ sớm “

Hạ Việt khẽ cười nhạt - “ Được Triệu tổng quan tâm chiếu cố như vậy, Hạ Việt tôi quả thật rất hân hạnh. Rất tiếc tại bữa tiệc lần đó chúng ta không được trực tiếp gặp nhau “

“ Không sao “ - Hấn trả lời.

Hạ Việt nói xong nhìn qua Giai Lạc, choàng tay qua vai cô, ánh mắt tràn ngập ý cười - “ Xin lỗi Triệu tổng, bây giờ chúng tôi đang có việc. Chắc có lẽ phải xin phép anh đi trước rồi “

Triệu Vĩnh Thạc khẽ nhìn cô, đôi môi lại nhếch lên lạnh lùng. Cô khó hiểu mà quan sát hấn. Người đàn ông chỉ đơn giản gật đầu một cái.

Ngay sau đó, Hạ Việt ôm cô xoay người tiến đến mở cửa xe cho cô. Chiếc xe khởi động, quay đầu xe rồi đi nhanh về phía trước, mấy phút sau đã mất hút bên đường lớn.

Triệu Vĩnh Thạc đứng đó nhìn theo bóng dáng chiếc xe. Trong lòng đầu đó nhen nhóm lên ngọn lửa giận dữ.

Cung Giai Lạc, em dám quên tôi sao ?

Triệu Vĩnh Thạc hấn, không cho phép cô được làm điều đó !

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp Phải Kẻ Không Được Bình Thường

“Hắn làm sao lại xuất hiện ở đó vậy ? “

Hạ Việt vừa lái xe vừa hỏi cô.

Cô ngược mắt nhìn ra phía bên ngoài, thờ dài một cái - “Minh cũng chẳng biết nữa, hắn chỉ đột ngột xuất hiện vậy thôi “

“Vậy cậu đã hỏi mẹ cậu về chuyện kia chưa ? “ - Cậu lại tò mò lên tiếng.

Mái tóc dài bị uốn xoắn tít của Cung Giai Lạc bị gió thổi tung lên, cô đưa tay khẽ vén vài lọn tóc qua tai - “Rồi, mẹ nói trước đây có đưa mình về Bắc Kinh thăm nội nhưng sau khi nội mất gia đình mình không về đây nữa. Mình có hỏi thử, lúc ở đây mình có từng gặp gỡ qua người nào chưa. Mẹ mình liền nói không có nhưng mình cảm thấy mẹ có chuyện giấu mình “

“Vậy cậu tính sao ? “

“Minh cũng đành chịu. Tới đâu hay tới đó vậy “

Đối với người đàn ông kia, Cung Giai Lạc rất muốn biết hắn đã quen biết cô như thế nào nhưng đồng thời cô cũng sợ. Khi đứng trước mặt Triệu Vĩnh Thạc, cô cảm thấy sự nguy hiểm đang rình rập cô, ánh mắt của hắn làm cô bất an. Vừa muốn tìm hiểu nhưng vừa lại không muốn biết.

Chiếc xe thể thao lướt nhanh trên đường phố lớn. Mang theo những suy tư của cô mà trôi theo gió. Có đôi khi con người ta tò mò rất nhiều thứ, nhất là những gì xảy ra xung quanh ta. Nhưng cũng có lúc chỉ có thể tới đâu thì hay tới đó. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, không biết mọi việc rồi sẽ như thế nào. Không một ai có thể biết trước được vận mệnh của mình.

****đái phân cách cutoe lạc lối****

“Giai Lạc đi đâu vậy ? “ - Mạc Dung quay sang hỏi cô bạn cùng phòng.

Ngao Yên vừa đi trên hành lang trường vừa nói - “Hồi này cậu ấy gọi điện báo đi siêu thị với Hạ Việt mua ít đồ. Cậu ấy nói sẽ mua đồ ăn tối cho bọn mình luôn “

“Thế à ? “

Hai người định đi lên thư viện kiểm Giai Lạc rủ đi ăn nhưng ai ngờ kiểm hoài không thấy. Đúng ngay lúc đó thì Giai Lạc gọi điện cho Ngao Yên báo đã đi rồi.

“Ngao Yên, cậu nhìn đi, là Hứa Ảnh Minh kia. Sao anh ấy lại ở đây vào giờ này vậy ? “

Mạc Dung ánh mắt phấn khích, đưa tay chỉ về phía khuôn viên trường.

Hứa Ảnh Minh là sinh viên năm cuối của khoa Luật và là chủ tịch hội sinh viên của trường, rất nổi tiếng và cũng rất hiếm hoi được trông thấy anh ta. Mà ai cũng biết nam sinh khoa luật chỉ có từ đẹp cho đến đẹp hơn thôi, lại thông minh chơi thể thao giỏi và họ khác những người đồng trang lứa là có vẻ ngoài chín chắn hơn.

Hứa Ảnh Minh chính là người đẹp nhất trong những người đẹp của đàn mỹ nam khoa luật. Nhưng cũng là người lập dị nhất trong những đứa lập dị.

Truyền thuyết ngồi một mình nói chuyện với chó mèo chính là từ anh ta mà ra. Không những thế trên tay anh ta lúc nào cũng cầm cuốn sách dày cộm, không phải là sách về luật thì cũng là về triết học, luôn luôn vừa đi vừa đọc không quan tâm đến ai. Dù các nữ sinh luôn âm thầm thích anh ta nhưng vì thấy anh ta quá lập dị nên không dám tỏ tình. Hứa Ảnh Minh còn học cực kỳ giỏi, điểm số của anh ta khiến tất cả sinh viên đều phải há hốc mồm nhìn.

Ngao Yên đưa mắt nhìn cái người đang ngồi chồm hổm ngay bụi cây mà neho mắt - “Anh ta đang làm gì vậy ? Không phải lại nói chuyện với con vật nào nữa chứ ? “

Người bên cạnh ngay lập tức kéo Ngao Yên lại gần hơn một chút sau đó đôi mắt liền mở lớn - “Hình như Hứa Ảnh Minh đang đào đất. Hình như... hình như là trồng cây ! “

“Trồng cây ? “

Ngao Yên nét mặt kỳ dị nhìn người phía xa kia.

“Mình nghe nói, Hứa Ảnh Minh không chỉ yêu thích động vật mà còn rất yêu thích hoa cỏ. Trong khuôn viên trường mình có mọc lên mấy cây hoa rất đẹp đều là nhờ anh ấy trồng và chăm sóc mới có được “

Mạc Dung cao giọng nói.

Ngao Yên liếc mắt nhìn - “ Anh ta cũng rảnh thật “

“ Xem ai đây, hai kẻ lập dị đây mà “

Giọng nói lạnh lốt của nữ sinh nào đó vang lên làm ruột gan của hai người ngứa ngáy.

Hoàng Lăng khoác tay Cao Nhĩ Giang bước đến trước mặt hai người. Ánh mắt cười vô cùng ngạo mạn.

“Lâu rồi mới thấy cô, Ngao Yên. Có vẻ đã hết đau khổ khóc lóc rồi hả ? Nhìn thấy cô như vậy tôi cũng thấy tội lỗi lắm nhưng mà biết làm sao được. Tình cảm sao có thể gượng ép “

Cô ta còn dám nói triết lý tình cảm với hai người sao ? Đúng là không biết xấu hổ. Đã làm kẻ thứ ba mà còn dám nói năng như thế.

Hoàng Lăng thừa biết Ngao Yên là người rất nhút nhát lại còn hiền, không bao giờ muốn gây sự to tiếng với ai nên cô ta mới lên mặt như vậy.

Mạc Dung tính lên tiếng nhưng đã bị chặn lại. Ngao Yên móng tay bấm chặt vào thớ thịt, cố gắng giữ giọng tự nhiên - “ Cảm ơn cô đã quan tâm. Ngao Yên tôi sống rất tốt. Chúc hai người hạnh phúc “

Vừa dứt lời, Ngao Yên phía trước đi thẳng, đi ngang qua hai con người đáng ghét kia. Đi một mạch không ngoái đầu lại nhìn. Tiếng cười của Hoàng Lăng còn văng vẳng phía sau. Cô không muốn đối thoại với loại người đó, biết rằng dù mình có nói lại Ngao Yên cũng chẳng thể nói lại cô ta.

“ Ngao Yên, chờ mình với “

Mạc Dung đuổi theo phía sau mà không kịp.

Ngao Yên bước đi nhanh chóng và bất thành linh...

“ A... “

Một thứ gì đó to lù lù đứng chắn ngang đường của cô.

“ Xin lỗi, thật xin lỗi... “

Ngao Yên không kịp nhìn lên, chỉ biết cúi đầu nói xin lỗi rồi đi tiếp. Cô bây giờ thực sự không có tâm trạng nghĩ đến thứ gì khác.

Bất ngờ một tiếng nói vang lên - “ Khoan đã ! “

Ngay sau đó một lực mạnh đẩy cô vào tường, Ngao Yên hết hồn ngược mắt lên.

Thần linh ơi !

Hứa Ảnh Minh đang ép sát cô vào bức tường. Thân cao lớn che lấp thân hình nhỏ bé của cô. Đôi mắt to tròn mở lớn hết cỡ nhìn người trước mặt. Cô kinh hãi nhìn cánh tay to lớn đang giơ lên. Anh ta không phải muốn đánh cô chứ ?!

Ngón tay thon dài bỗng nhiên vén mái tóc của cô lên để lộ vành tai trắng trẻo. Trái tim nhỏ bé của cô như bị đánh cho một phát. Mạc Dung vừa chạy tới đã nhìn thấy cảnh kinh thiên động địa kia. Trợn mắt kinh ngạc.

Rồi đột nhiên, tai cô truyền đến một cảm giác đau. Anh ta đang nhéo tai cô. Tuy không mạnh nhưng cũng đau.

“ Anh ! “

“ Tại khi này “

Giọng nói trầm ấm của Ảnh Minh vang lên nhỏ nhẹ. Anh ta vừa nói vừa cầm cầm xoa xoa hai lỗ tai cô. Ánh mắt như vừa tìm thấy báu vật. Ngao Yên thì sợ khiếp vía.

Đúng lúc đó, có hai nam sinh năm cuối đi ngang nhìn thấy cảnh kỳ dị kia ngay lập tức chạy lại chỗ hai người.

“ Ảnh Minh, cậu làm cái gì vậy ? Mau buông con gái người ta ra “

Hai người họ đều là bạn cùng phòng với Hứa Ảnh Minh. Đương nhiên biết rõ con người này kỳ lạ đến mức nào, chuyên gia làm chuyện khác người. Dù rất đẹp trai nhưng lúc nào cũng làm con gái tránh xa 50 mét.

Hai người phóng nhanh tới lời Hứa Ảnh Minh ra, mỗi người ôm một cánh tay của anh ta kéo ra khỏi người của cô. Một người liền la lên - “ Mau chạy đi ! “

Ngao Yên nghe thấy tiếng la mà hoàn hồn. Co chân đâm đầu phía trước mà chạy. Mạc Dung thấy thế liền ngay lập tức đuổi theo.

Cô chạy một mạch ra luôn đến cổng. Hai tay ôm lấy ngực, Ngao Yên có thể nghe thấy trống tim mình đập thình thịch. Sợ chết đi được, sao trên đời này lại có người kỳ dị như tên Hứa Ảnh Minh đó chứ. Khi không lại nhéo tai người khác.

Ngao Yên hai tay sờ lên tai mình, chỗ đó còn nóng rang. Sao tên đó lại phát hiện ra cái này chứ ? Cô đã muốn giấu rồi. Tai cô như con khi vậy, Ngao Yên lúc nào cũng đề tốc che mất hai cái tai này vì cô không muốn để ai thấy, nó rất xấu.

“ Đây, Ngao Yên... “

Mạc Dung chạy muốn hụt hơi mới đến chỗ cô.

“ Một chết đi được. Sao cậu có thể chạy nhanh đến thế chứ ? “

Cô nàng thở không ra hơi, bắt mắt nhìn cô.

Mạc Dung vừa dường sức xong thì ngay lập tức tra hỏi - “ Khi nãy xảy ra chuyện gì vậy, sao Hứa Ảnh Minh lại hành động như vậy với cậu ? “

“ Làm sao mà mình biết được. Anh ta tự nhiên lôi mình vô tường, còn nhéo tai mình, mình còn tưởng anh ta bị mình đụng trúng mà tức giận muốn đánh mình “

Ngao Yên bực dọc nói.

Mạc Dung nhô cao lông mày - “ Hứa Ảnh Minh hành động kỳ lạ vậy sao ? “

“ Trước đây mình nghĩ anh ta chỉ là có chút lập dị không ngờ đầu óc còn không được bình thường “

Hại cô sợ chết khiếp. Ngao Yên lại đặt tay lên ngực mình, đến bây giờ mà nghe thấy tim còn đập không dứt.

****dải phân cách cutoe lạc lối****

“ Ảnh Minh, sao còn đứng đó ? Mau về kí túc xá thôi, cậu đã hứa hôm nay giúp mình kèm tiếng Anh mà “

Cậu bạn cùng phòng đứng bên cạnh Hứa Ảnh Minh mở miệng thúc giục.

Hứa Ảnh Minh nhú mày, lần này nắm lấy cổ áo của cậu ta đè vào tường - “ Nói, nữ sinh lúc nãy là ai ? “

“ Cô ta là ai sao mình biết được chứ ? “

Tuy ở cùng phòng với Hứa Ảnh Minh mấy năm trời nhưng cậu vẫn không thể thích ứng nổi mấy hành động khác người của anh ta.

Anh ta nheo mắt, tiếp tục đè mạnh hơn - “ Nếu cậu không điều tra ra thì đừng mơ tới chuyện mình kèm tiếng Anh cho “

“ Đây, đây sao cậu có thể quá đáng như vậy ? “

Cậu ta vô cùng bực bội.

Người đối diện gương mặt đẹp trai thần thái lạnh lùng, nghiêng đầu nhìn cậu ta chờ đợi đáp án.

“ Được rồi, mình nhớ nữ sinh đó học khoa quản trị kinh doanh, hình như là sinh viên năm nhất, còn tên mình không biết. Vậy đã đủ chưa ? “

Cậu ta đành nói những thông tin mà bản thân có thể nhớ được.

Hứa Ảnh Minh lại cau mày, suy nghĩ một hồi lâu mới thả tay ra - “ Tạm thời tha cho cậu “

“ Vậy cậu vẫn sẽ kèm tiếng Anh cho mình đấy chứ ? “

Anh ta chỉ lạnh lùng gật đầu một cái. Còn cậu bạn học kia thì chỉ biết lắc đầu bó tay, âm thầm cầu nguyện cho cái cô nữ sinh đó sẽ còn sống bình an khi sắp gặp phải tên điên !

Bạn đang đọc truyện *Oanh Tạc Bắc Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

